

ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЕТО
НА
УЧИТЕЛИТЕ
ОТ ДАЛЕЧНИЯ ИЗТОК

**Дневникът на една американска
метафизична експедиция
в Индия, Тибет, Китай и Персия
през 1894 г. - 1899 г.**

Том първи

ГЛАВА ПЪРВА

Толкова много е писано днес по духовните въпроси и толкова голямо е пробуждането и търсенето на истината за Великите Учители на света, че това ми дава право с готовност да ви представя моята опитност с Учителите от Далечния Изток.

В тази книга аз не се опитвам да опиша нов култ или религия. Само резюмирам нашата, опитност с Учителите, чрез която искам да покажа основните велики истини на тяхното учение.

Тези Учители са разпръснати на голяма територия и тъй като нашето метафизично проучване включваше голяма част от Индия, Тибет, Китай и Персия, не е направен опит да се потвърди истинността на тези опитности.

В нашата група имаше единадесет научно подготвени и практични хора. По-голямата част от живота си прекарахме в изследователска дейност. Бяхме свикнали да не приемаме нищо, докато основно не го проверим. Отидохме скептици, а се върнахме учудени и напълно променени дотолкова, че трима от нас се върнаха обратно, решили да останат докато успеят да се издигнат до такава степен, че да извършат делата и да живеят живот също като този на Учителите.

Хората, които ни помагаша в нашата работа ни помолиха да запазим имената им в тайна, ако решим да публикуваме мемоарите от нашата експедиция. Затова аз ще разкажа само фактите, както се случиха, използвайки доколкото е възможно думите и изразите на хората, които срещнах и с които бях във всекидневна връзка през време на нашето пътуване.

Едно от условията на споразумението ни беше, че ние трябва да приемем като факт всичко, на което бяхме свидетели и не биваше да искаме никакви обяснения, докато не проникнем основно в работата. Запаметявахме техните думи, живеехме и наблюдавахме ежедневния им живот. Придружавахме Учителите, но имахме свобода сами да правим своите изводи. Разрешено ни беше да бъдем с тях колкото желаем, да задаваме каквито желаем въпроси, да правим собствени изводи и да получаваме резултати, и най-после свободно да приемем това, което сме видяли като факт или измама. Не беше направен никакъв опит, за да се повлияе на нашата преценка. Те желаеха ние да бъдем напълно убедени преди да повярваме това, което виждахме и чувахме, Ето защо ще изложа тези случки пред читателите, като ги моля да ги приемат или отхвърлят, както преценят.

В Индия бях , около две години и вършехме обикновената си изследователска работа, когато се срещнахме с Учителя, назован в тази книга с името Емил. Веднъж! като се разхождах по улиците на града, в който бяхме отседнали, вниманието ми беше привлечено от голяма тълпа. Видях, че център на интереса беше един от уличните магьосници или факири, които толкова често се срещат в онази страна. Докато стоях там, забелязах до мен да стои по-възрастен мъж, който не беше от кастата на хората от тълпата. Той ме погледна и ме попита дали отдавна съм в Индия. Отговорих му: "От около две години." Той се заинтересува: "Англичанин ли сте?" Отговорих му: "Американец".

Бях изненадан и силно заинтригуван да срещна човек, който говори английски. Попитах го какво мисли за изпълнението, което наблюдавахме. Той отговори; "О, това в Индия е обикновена случка. Тези хора се наричат факири, магьосници и хипнотизатори. Те са всичко, което се включва в това име, обаче под всичко това има по-дълбоко духовно значение, което малцина различават и от което един ден ще

дойде нещо по-добро. То е причина на големи разисквания и онези, които размишляват върху него, изглежда никога не са достигнали до истинското му значение, защото сигурно е, че има истина под всичко това."

Тук ние се разделихме и аз случайно го видях след четири месеца. Нашата експедиция беше изправена пред един неприятен проблем. Тогава аз отново срещнах Емил. Той веднага ме попита какво ме тревожи и започна да говори за нашия проблем. Аз се учудих на осведомеността му, защото знаех, че никой от нашата група не беше споменавал за това вън от нашия кръг. Неговото познаване на положението беше такова и аз почувствах, че цялата неприятност му е добре известна. Той обясни, че има известно прозрение по въпроса и ще се постарее да ни помогне.

В продължение на два дни въпросът се изясни и проблемът изчезна. Ние се учудихме на това, но тъй като бяхме много заети с други неща, скоро го забравихме. Тъй като възникнаха други проблеми, стана ми навик да ги споделям с Емил. Изглеждаше, че щом споделях нашите грижи с него, те преставаха да съществуват. Моите другари бяха се срещали и говорили с Емил, аз обаче малко им бях говорил за него. По това време бях прочел доста книги за индуисткото учение, избрани от Емил и бях напълно убеден, че той беше един от адептите. Моето любопитство се засили и от ден на ден аз все повече се интересувах от него.

Един неделен следобед Емил и аз се разхождахме из полето, когато той обърна вниманието ми към един гълъб, който правеше кръгове над нас и случайно каза, че птицата търси нещо. Той застана съвсем тихо и след няколко мига гълъбът кацна върху протегнатата му ръка. Той каза, че птицата носи вест от неговия брат, който е на север. Оказа се, че последният е сътрудник, който не беше постигнал тази способност да може да се съобщава направо, затова използваше такова средство. По-късно открихме, че Учителите могат да влизат във връзка един с друг моментално чрез предаване на мисълта или както често те наричат това "сила, много по-проницателна от електричеството или от радиото".

Аз започнах да задавам въпроси и Емил ми показва, че може да повика птиците при себеси и да ги направлява при техния полет. Той можеше да накара цветята и дърветата да му се покланят и дивите животни да идват при него без страх. Той раздели два чакала, които се биеха над трупа на едно по-малко животно, което бяха убили, за да се нахранят. Когато Емил се доближи към тях, те престанаха да се бият и сложиха главите си върху неговите протегнати ръце с пълно доверие, а след това продължиха да се хранят спокойно. Той дори ми подаде едно от тези млади диви животни да подържа в ръцете си. Тогава той ми каза: "Това не е смъртното "аз", "азът", който ти виждаш, не е това, което може да върши тези неща. Това е по-истинското, по-дълбокото същество, това е, което вие признавате като Бог, Бог в мене, Бог Всемогъщият, Който работи чрез мене. Той е, Който прави тези неща, Смъртното мое "аз" не може да направи нищо. Само тогава, когато се освободя окончателно от външното и оставя истинското "Аз" да говори и работи, когато оставя да се прояви Великата Божия Любов, само тогава аз мога да върша тези неща, които вие видяхте. Когато чрез вас Божията Любов се излее върху всички неща, страхът изчезва и никаква беда не може да ви се случи."

По това време всеки ден имах уроци с Емил. Той внезапно се появяваше в моята стая, дори когато бях заключил вратата преди лягане. Отначало неговото появяване ме смущаваше, но скоро разбрах, че той смяташе това като привилегия за мен.

Свикнах с неговите начини на действие и оставях вратата си отворена, за да може той спокойно да влиза и излиза когато пожелае. Това доверие изглежда му харесваше. Аз не можех да разбера всички негови учения и не можех да ги приема напълно. Аз не бях в състояние да възприема напълно онова, което виждах през времето, докато бях на Изток. Бяха необходими години на размисъл, за да мога да разбера дълбокото значение на живота на тези хора.

Те вършеха работата си без самохвалство и с детска простота. Те знаят, че силата на любовта ги защитава и я култивират, тогава цялата природа е в любов с тях и ги приютява. Хиляди от обикновените хора годишно загиват от змии и диви животни, обаче тези Учители до такава степен са дали преднина на силата на любовта в себе си, че змиите и дивите зверове не им напакостват. Понякога те живеят в най-дивите джунгли и се случва да поставят телата си, лягайки пред някое село, за да го защитят от опустошенията на дивите животни. В такива случаи никаква беда не може да сполети жителите и селището. Когато се налага да вървят по вода, минават през огън, пътуват невидими и вършат много други неща, на които сме свикнали да гледаме като на чудеса, извършени само от човек, за когото предполагахме, че притежава свръхестествена сила.

Съществува удивителна прилика между всекидневния живот на тези Учители и живота и учението на Исус от Назарет. Смятало се е за невъзможно човек да може да извлича направо от вселената онова, от което се нуждае всеки ден, да превъзмогне смъртта и да извършва така наречените чудеса, които Исус извърши, докато беше на земята. Учителите доказват, че всички тези неща са част от техния ежедневен живот. Те си доставят всичко необходимо за всекидневните си нужди направо от вселената, включително храна, облекло и пари. Те дотам са победили смъртта, че много от тях живеят сега са над 500-годишна възраст. Това е едно окончателно доказателство за техните знания.

В Индия има сравнително малко от тези Учители, а останалите култове са се развили от тяхното учение. Те съзнават, че броят им е малък и че само много малко ученици могат да отидат при тях. В невидимия свят обаче те могат да достигнат неограничен брой и изглежда, че това е от по-голямо значение за живота им да преминат в невидимия свят и да помагат на всички, които са възприели тяхното учение.

Учението на Емил сложи основата за работата, която ние трябваше да поемем години по-късно при нашата трета експедиция през тези страни, в които живяхме с Учителите в продължение на три години и половина. Пътувахме с тях и наблюдавахме техния ежедневен живот и работа в Далечния Изток.

ГЛАВА ВТОРА

За приготвянето на нашата трета експедиция, в която се заехме с метафизическа изследователска работа, нашата малка група се събра в Потал, малко село в отдалечената част на Индия. Вече бях писал на Емил, че пристигаме, обаче не му писах за целта на пътуването, нито му бях споменал броя на хората в групата. За наша голяма изненада намерихме, че бяха направени пълни приготовления за цялата ни група и че Емил и неговите помощници вече знаеха всичките ни планове. Той беше ни оказвал големи услуги, докато бяхме в Южна Индия, обаче услугата, която ни направи от този момент нататък, надминава всяко описание. На него и на прекрасните хора, които срещнахме, бих желал да благодаря за успеха на нашата работа.

Пристигнахме в Потал, откъдето експедицията трябваше да тръгне късно след обяд на 22 декември 1894 година и разбрахме, че трябваше да тръгнем на Рождество Христово сутринта. Тази експедиция трябваше да бъде най-паметната през целия ми живот. Никога няма да забравя малкото думи, които Емил ми каза онази сутрин. Те бяха произнесени на красноречив английски език, въпреки че говорителят не се хвалеше с английско образование и никога не беше излизал вън от Далечния Изток. Той започна, казвайки: "Рождествената сутрин за вас предполагам е денят, в който Исус от Назарет - Христос беше роден. Вие мислите, че той беше изпратен да опрости греховете. За вас той трябва да представлява Великия посредник между вас и вашия Бог. Вие се отнасяте към Исус като към посредник между вас и вашия Бог. Той изглежда като строг и понякога сърдит Бог, седящ далече някъде на място, наречено небе, разположено някъде, аз не зная къде, освен ако той не е в човешкото съзнание. Изглежда за вас е възможно да стигнете Бога само чрез неговия по-малко суров и повече Любящ син - Великия и Благородния, Единствен, когото вие всички наричате благословен и чието идване в този свят се възпоменава на този ден. За нас този ден значи повече. За нас този ден не означава само идването в този свят на Исуса, Помазаникът, но също така това раждане представлява рождението на Христа във всяко човешко съзнание.

Този рождествен ден означава рождението на Великия Господар и Учител, Великият освободител на човечеството от материалните връзки и ограничения. За нас тази велика душа дойде на земята, за да покаже пътя към Истинския Бог, Великият, Всемогъщият, Вездесъщият, Всезнаещият, за да покаже, че Бог е цялата доброта, цялата мъдрост, цялата истина, всичко във всичко. Този Велик Учител, който дойде в този свят този ден, беше изпратен, за да покаже по-пълно, че Бог не само живее извън нас, но и вътре в нас. Той никога не е, нито може да бъде отделен от нас или от което и да е Негово създание. Той винаги е справедлив и любящ Бог. Той е всичко, знае всичко и всички неща и е цялата Истина. Дори да имам знанието на всички хора, извън силите ми е да ви изкажа дори по най-скромен начин какво означава за нас това Свято Рождество.

Ние сме напълно убедени и се надяваме, че вие също ще видите, че този велик Господар и Учител дойде при нас, за да можем да имаме по-пълно разбиране за живота, тук на земята, че всички смъртни ограничения са създадени само от човека и по никой друг начин не бива да се разбират. Ние знаем, че този най-велик от всички Учители дойде, за да покаже по-пълно, че Христос е в него и чрез Когото Той вършеше Неговите велики дела и че Той е същият Христос, Който живее във вас, в мене, и в цялото човечество, за да може чрез прилагане на Неговото учение да вършим всичко, което Той вършеше. Ние вярваме, че Исус дойде да покаже по-пълно, че Бог е Великата и Единствената причина за всички неща, че Бог е всичко.

Може би вие сте чули за нашето вярване, че Исус е получил своето ранно обучение между нас. Може би някои от вас вярват в това. Нека бъде така, както е. Има ли значение дали Неговото обучение е дадено от нас или е пряко откровение от Бога, единственият източник, където всички неща действително съществуват? Зашто ако една идея от Божествения разум е била докосната от един човек и отпратена чрез изказаното слово, не може ли един или всички пак да докоснат идеята във Вселената? Защото, ако човек е докоснал идеята и я е разпространил, не следва от това, че тя е негово специално притежание.

Ако той би я присвоил и задържал, как би могъл да се поучи? За да получим повече, ние трябва да раздадем това, което сме получили. Ако ние задържим това, което сме получили, ще последва застои и ние ще бъдем като колелото, което произвежда сила от водата и внезапно по своя воля започва да държи водата, която използва. Скоро греблата му ще бъдат препълнени със застояла вода. Само когато се даде възможност на водата да изтича свободно, само тогава колелото може да създава сила. Точно така е и с човека. Когато той възприеме Божиите идеи, той трябва да ги раздава, за да се облагодетелства от тях. Той трябва да позволи на всички да правят същото, за да могат те да растат и се развиват, както той расте и се развива.

Аз съм на мнение, че това, което Исус учеше, дойде до Него като пряко откровение от Бога, както то без съмнение е дошло от нашите Велики Учители. Не са ли всичките неща от Бога и каквото един човек може да направи не могат ли всички да го направят? Ние вярваме, че вие ще бъдете убедени, че Бог е винаги готов да се открие на всички човеци, както Той се откри на Исуса и на другите. Единственото необходимо условие е всеки един да живее и да позволи на Бог да се прояви. Ние искрено вярваме, че всички хора са сътворени еднакво, че всички човеци са един човек, че великите дела, извършени от Христа могат и ще бъдат вършени от всички. Вие ще видите, че няма нищо мистериозно около тези дела. Мистерията е само в човешкото разбиране за тях.

Ние напълно разбираме, че вие сте дошли при нас с умове малко или повече скептични. Вярваме, че ще живеете при нас и ще ни опознаете такива, каквито сме. Нашата работа и постигнатите резултати на вас оставяме да ги възприемете или отречете, както желаете."

ГЛАВА ТРЕТА

Ние напуснахме това село и се отправихме за Асма-едно по-малко селище, отдалечено на около 90 мили разстояние. Емил назначи двама по-млади мъже да ни придружават. Тези мъже -изтънчени, стройни и образци на индуската раса трябваше да поемат грижата за нашата експедиция. Съвършената лекота и уравновесеност, с които те изпълниха своята задача, надмина всяка от нашите предишни опитности. За удобство, ще нарека тези двама мъже Жаст и Нюпроу. Емил ни посрещна и се грижеше за нас в селото, от което отпътувахме. Той притежаваше много по-голяма опитност, отколкото другите. Жаст беше главният ръководител на експедицията, а Нюпроу беше негов помощник и следеше всички заповеди да се изпълняват.

Емил ни изпрати с няколко забележки като каза: "Вие сте почти готови да тръгнете на експедиция с тези двама млади мъже Жаст и Нюпроу, които ще ви придружат. Така както пътувате, необходими са около шест дни път до следващата важна за вас спирка. Аз ще остана тук известно време, защото не е необходимо толкова време, за да измина това разстояние, но ще бъда там, за да ви посрещна. Бих искал да ви помоля един от вашата група да остане тук и да наблюдава и записва това, което би могло да се случи. По този начин ще се спести време и той би могъл да се присъедини към експедицията не по-късно от десет дни, смятани от днес. Ние го молим да наблюдава и докладва това, което вижда."

Ние тръгнахме с Жаст и Нюпроу като отговорници на експедицията и мога да кажа, че по-делови хора не биха могли да съществуват.

Тук бих желал да прибавя моето впечатление от Жаст и Нюпроу. Жаст беше

изтънчен, строен индус, благ, деен, без да издава грубост и врява. Всяка заповед той издаваше с монотонен гласи тя беше изпълнявана с прецизност, от което ние се удивлявахме. От самото начало ние виждахме финеса на характера му, който ние неведнъж коментирахме. Нюпроу имаше прекрасен характер. Той беше тук, там и навсякъде, където беше необходим, винаги въздържан, съсредоточен и възхитително делови. Притежаваше спокойствие, придружено от прецизност в движенията, придружени с удивителна сила да мисли и да изпълнява. Качествата му бяха толкова забележителни, че всеки член от експедицията говореше за тях. Нашият началник отбеляза: "Тези хора са прекрасни. Голямо облекчение е да намериш индуси, които могат да мислят и да изпълняват."

Пристигнахме в определеното село около 4 часа на петнадесетия ден. Емил беше тук да ни посрещне, както беше обещал Можете ли да си представите нашето учудване? Ние бяхме почти сигурни, че сме дошли по единствения път и то по най-бързия начин за онази страна, без да броим възможностите на куриерите. Те пътуваха на смени ден и нощ. Тук беше човек, както мислехме в доста напреднала възраст, за когото мислехме, че не би могъл по никакъв начин да участва в пътуването от 90 мили за по-малко време, отколкото е необходимо за нас, но въпреки това той беше тук.

Естествено, всички го отрупахме с въпроси, нетърпеливи чакахме да чуем отговорите му. Ето неговите думи: "Когато отпътувахте, аз ви казах, че ще бъда тук, за да ви посрещна, и ето, аз съм тук. Желая да обърна вашето внимание към факта, че човек, който има власт над себе си, е неограничен в своите възможности, не познава ограниченията на времето и пространството. Човек, който познава себе си, не е нужно да се труди изтощително пет дни, защото може да измине всяко разстояние моментално, независимо от дължината му. Само в един миг аз бях в селото, което вие напуснахте преди пет дни. Това, което вие видяхте като мое тяло, още почива там. Вашият сътрудник, когото оставихме в селото, ще ви каже, че преди четири часа аз разговарях с него, твърдейки, че ще дойда да ви посрещна, тъй като вие ще пристигнете тук след около четири часа. Това, което видяхте като мое тяло, е още там и вашият другар продължава да го вижда, въпреки че сега бездейства. Това направих само за да ви покажа, че ние можем да напуснем нашите тела и да ги посрещнем на всяко определено място и във всяко определено време. Двата, които ви придружават, биха могли да извършат пътуването по същия начин като мен. По този начин вие най-добре ще разберете, че ние сме само обикновени същества от същия произход като вас, че няма никаква мистерия, обаче ние сме развили силите, дадени от Отца, Великият, Всемогъщият, по-пълно, отколкото сте ги развили вие. Тялото ми ще остане там, където е до нощта, тогава аз ще го донеса тук и Вашият другар ще продължи своя път дотук, както направихте вие, и ще пристигне в съответното време. След еднокдневна почивка ние ще отпътуваме за едно малко село, един ден път, където, ще престоим една нощ. После ще се върнем тук и ще посрещнем вашия другар, за да чуем неговия доклад. Тази вечер ще се съберем в хижата. Засега довиждане."

Вечерта, след като се бяхме събрали, Емил без да отваря вратата внезапно се появи между нас и каза: "Вие ме видяхте да се явявам в тази стая, както бихте казали, по магически начин. Нека ви кажа, че това не е никаква магия. Тук има обикновен опит, който вие можете да видите. Вие можете да го наблюдавате и постепенно ще повярвате. Моля, съберете се наоколо така, че да можете да

виждате. Имаме малка чаша с вода, която един от вашите хора току-що донесе от извора. Виждате, че малко парченце лед се образува в самия център на водата. Виждате, че то събира около себе си малко по малко лед, докато всичката вода в чашата замръзне. Какво се е случило? Аз държах централните атоми на водата във всемира, докато те се оформиха. С други думи аз понижих техните трептения, докато те се превърнат в лед, всички останали частици се натрупаха около тях, докато всичката вода се превърна в лед. Вие можете да приложите това към малката чаша, коритото, блатото, езерото, морето, цялата водна маса на земята. Какво ли би се случило? Всичко би замръзнало, нали? С каква цел? Никаква. Вие питате чрез каква власт. Казвам: чрез приложение на един съвършен закон. В такъв случай с каква цел? С никаква, тъй като никакво добро не е постигнато или би могло да се постигне. Ако бих решил да изпълня това докрая, какво би се случило? Реакцията? За кого? За мене? Аз зная закона и това, което проявявам, се връща към мене тъй вярно, както го проявявам. Следователно аз проявявам само доброто и доброто се връща към мене само като добро. Вие сте готови да видите, че ако постоянавам в процеса на замразяването, студът щеше да въздейства върху мен много преди да бях постигнал целта си и аз бих замръзнал, прибирайки жътвата от моето желание. Докато аз проявявам доброто, вечно ще събирам жътвата на моето добро. Моето появяване в тази стая тази вечер може да се обясни по този начин. В малката стая, в която ме оставихте, аз държах тялото си във вселената чрез повишаването на неговите трептения, докато то се завърне отново във вселената, или както ние казваме, връщайки го към вселената, където всяка субстанция съществува. Тогава чрез моето Аз, чрез моето Христово съзнание държах моето тяло в мисълта, докато неговите трептения бяха понижени и то се оформи тук, в тази стая, и вие можахте да го видите. Има ли тук някаква мистерия? Не използвам ли силите или закона, даден ми от Отец чрез възлюбения Син? Не е ли този син и за цялото човечество? Къде лежи мистерията? Няма никаква мистерия.

Да разгледаме вратата, представена чрез синаповото семе. Тя идва при нас от Всемира, чрез Христа отвътре, която вече се беше родила вътре във всички нас. Като малко зрънце тя прониква чрез Христа или свръхсъзнателната мисъл - мястото на възприемчивост вътре в нас. Тогава тя трябва да се пренесе към върха или най-високата точка вътре в нас, в самия връх на главата, където се пази. Тогава ние трябва да позволим на Светия Дух да слезе. Сега идва съветът - да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичката си сила и с всичкия си ум! Идва ли значението? Сърце, душа, сила, ум. Може ли нещо да се направи по тази точка, освен да се обърне тя напълно към Бога, Светият Дух, духът на цялото - аз в действие? Този Свят дух идва по много начини, може би като малки същества, които хлопат и търсят позволение да влязат. Ние трябва да приемем и разрешим този Свят Дух да влезе вътре и да се съедини с малката частица светлина или семето на знание, да се завърти около него и да се прилепи към него така, както вие видяхте ледените частици да се прилепват към централната частица. Тогава то ще расте по форма, частица по частица, кръгче по кръгче точно така, както леда, ще се умножава и ще изрази онова семе на знанието, докато вие ще можете да кажете на планината от трудности "премести се и се хвърли в морето" и това ще стане. Наречете това четвърта величина или както желаете, ние го наричаме Бог чрез действие, чрез Христа в нас.

По този начин Христос беше роден. Мария, Великата майка съзнаваше идеала.

Идеалът беше в мисълта ѝ, тогава възприет в недрата на душата ѝ, задържан за известно време там, тогава създаден или роден като съвършеното дете Христос, Първородният, Единородният, Синът Божий. Той беше откърмен, закрилян, беше му дадено най-хубавото от майката, беше бдяно над него и грижливо беше отгледан, докато порасна от дете в мъж. Ето, по този начин Христос идва при всички нас, първо като идеала, посаден в почвата на нашата душа - централната част, където е Бог - задържан и в мисълта като съвършения идеал, после създаден прероден като съвършеното дете, Христовото Съзнание.

Вие, които видяхте какво беше извършено тук, не вярвайте на вашите очи, Не ви упреквам. Долавям мисълта на някои от вас, че това е хипнотизъм. Мои братя, има ли някой тука, който чувства, че няма силата да упражни всяка дадена от Бога способност, която беше видял осъществена тази вечер? Мислите ли за момент, че аз контролирам по някакъв начин вашата мисъл или зрение? Мислите ли, че ако бих желал, бих могъл да направя хипнотична магия на някой или на всички вас, нима всички вие не видяхте? Не е ли писано във вашата Велика Книга, че Христос влезе в стаята през затворена врата. Той само влезе, както и аз направих. Мислите ли за момент, че Исус Великият Господ и Учител се нуждае по някакъв начин да хипнотизира? Той използва своята собствена, дадена му от Бога сила, така както аз направих тази вечер.

Нека кажа, че аз не направих нищо освен това, което може всеки да прави. Не само вие, но и всяко дете сега или родено някъде в този Всемир или на този свят, има същата сила да направи точно това, което вие видяхте, че се извърши тази вечер, желая добре да ви изясня това. Нека също ви кажа, че вие сте индивиди, че вие не сте личности, че вие сте свободни воли, не автомати. Исус не се нуждае да хипнотизира. Ние също не се нуждаем да хипнотизираме. Съмнявайте се, колкото искате, докато напълно се уверите в нашата честност. Отстранете временно идеята за хипнотизъм или най-малко я оставете пасивна, докато навлезете по-дълбоко в работата. Всичко, което искаме, това е да бъдете с будна мисъл."

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Тъй като следващата фаза от нашето пътуване беше едно странично малко пътешествие, ние оставихме главната част от екипировката и на следващата сутрин продължихме пътя си, придружени само от Жаст, до едно малко село на около 20 мили разстояние. Пътеката не беше от най-добрите и понякога беше много трудно да я следваме, тъй като тя криволичеше през гъстите гори, характерни за онази страна.

Пристигнахме на местоназначението преди залез слънце, изморени и изгладнели, бяхме вървели пеша през целия ден само с една малка обедна почивка. Местността беше груба и неравна, а пътеката изглеждаше практически неизползвана. Необходимо беше да си пробиваме път през гъсталаци от пълзящи лози. При всяко закъснение Жаст изглеждаше неспокоен. Ние се чудехме на това, тъй като преди това изглеждаше толкова уравновесен.

Това беше първият и единствен случай в продължение на три и половина години, откакто беше с нас, когато той небе същият въздържан, съсредоточен Жаст, който тръгна с нас. По-късно в светлината на това, което научихме, ние не се чудехме на неговото безпокойство. Влязохме в малко село с около 200 жители половин час преди залез слънце и като се разбра, че Жаст е с нас, всеки селянин - стар и млад и всяко домашно животно дойде да ни поздрави. Докато бяхме обект на

повече или по-малко любопитство, веднага се забеляза, че Жаст е центърът на интереса, поздравяван от всички с най-голямо уважение. След няколко минути той каза нещо на селяните и всички, с изключение на неколцина, се върнаха към своите обикновени задължения.

Жаст се обърна към нас и попита дали не бихме желали да отидем с него, докато лагерът се приготвяше за нощуване. Пет души от нашата група казаха, че са уморени от дневното пътуване и желаят да си починат. Останалите от нас последваха Жаст и група селяни към отдалечената страна на сечището, което заобикаляше селото. След като прекосихме сечището, ние изминахме едно късо разстояние в джунглата, когато се натъкнахме на човешка фигура, лежаща на земята като че ли мъртва - това беше първото ни впечатление. Когато я разгледахме се оказа, че почиващият даваше вид повече на спокойно заспал човек, отколкото на мъртъв.

Ние стояхме втренчени като че ли бяхме приковани, защото видяхме, че лежащият човек на земята беше Жаст. Изведнъж, когато Жаст отиде към човешката фигура, тя се съживи и се изправи. Когато фигурата и Жаст стояха лице срещу лице за момент нямаше никаква грешка в идентичността. Това беше Жаст. Всички видяхме, че това беше той. Изведнъж тогава Жаст, когото познавахме изчезна и остана само една фигура, стояща пред нас. Всичко това беше извършено в много кратко време, отколкото е възможно да се разкаже и чудото беше, че никой от нас не запита нищо. Петимата, които бяха останали в лагера, дойдоха тичайки без някой от нас да им е дал сигнал. Ние ги попитахме защо идват. Отговорите бяха: "Не знаем. Първото нещо, което осъзнахме беше, че всички бяхме на крак и тичахме към вас. Ние не знаем защо го направихме. Никой от нас не си спомня никакъв сигнал. Разбрахме, че тичаме по посока към вас преди някой от нас да беше осъзнал какво върши."

Един от членовете на нашата група забеляза: "Очите ми са отворени толкова широко, че аз виждам далече отвъд долината на смъртта и чудесата, които стоят открити и са във възприятие." Друг каза: "Аз виждам целия свят да превъзмогва смъртта. Колко ярко се връщат думите. Последният враг, смъртта ще бъде победена." Не е ли това изпълнението на тези думи? Какви пигмеи са нашите прости интелекти в сравнение с това гигантско, но просто разбиране, въпреки че ние дръзваме да гледаме себе си като гиганти на интелекта. Защо, ние сме само бебета. Аз едва сега започвам да разбирам значението на думите: "Ти трябва да се родиш отново. Колко верни думи."

Оставям читателя да си представи нашата изненада или обърканост. Тук беше човек, с когото ние бяхме във всекидневен контакт и от когото бяхме обслужвани всеки ден, който беше способен да положи тялото си за защита на другите а продължава да служи все така умело. Можеше ли друго да се направи, освен да се припомни: "Този, който е най-великият между вас ще бъде слуга и ще служи." Мислех, че няма никой велик между нас, но от този момент изчезна всеки страх от смъртта. Тези хора са свикнали да полагат тялото си в джунглата пред селото, застрашено от грабители и животни и го запазваха от разрушители и диви животни, така както то би се запазило, ако се намира в цивилизована страна.

Очевидно беше, че тялото на Жаст е лежало дълго време там, където го намерихме. Косата беше пораснала дълга и рошава, и в нея се намираще гнездо на малки птички, характерни за тази местност. Птичките бяха построили своето гнездо,

отгледали своите малки и заедно с тях бяха отлетели далече, като по този начин даваха непогрешимо доказателство за времето откога тялото е било безжизнено в това положение. Този вид птички са много плахи и напускат гнездата си при най-малкото безпокойство. Построеното гнездо показваше голямата им любов и доверие.

Вълнението беше толкова голямо, че никой от нашия лагер освен Жаст не спа тази вечер. А той спа като дете. Час по час, един или друг от нашата група сядаше и гледаше към мястото, където спеше Жаст. После отново лягаше, казвайки: "Ощипи ме, за да разбера дали действително съм буден." Понякога се казваше много по-силен израз.

ГЛАВА ПЕТА

На следваща сутрин ние станаме при изгрев слънце и още същия ден се върнахме в селото, където бяхме оставили нашия екип. В селото пристигнахме преди да падне мрак и разположихме лагера си под едно голямо смокиново дърво. На следващата сутрин Емил ни поздрави, а ние започнахме да му задаваме въпроси. Той каза: "Не се учудвам на вашите въпроси и с удоволствие сега ще отговоря на всичко което мога, като оставя други отговори, докато навлезете по-дълбоко в нашата работа. Като ме питате вие напълно осъзнавате, че за да ви предам нравствения, великия основен принцип на вашата вяра, аз си служа с вашия език.

Не е ли вярно, че когато всеки знае истината и тя е правилно обяснена, всички сме от един и същи произход? Всички ние не сме ли едно със субстанцията на всемирния разум - Бог? Всички ние не сме ли едно голямо семейство? Не е ли всяко дете, всеки роден, без разлика на каста или вероизповедание, член на тази велика фамилия?

Вие питате дали ние вярваме, че смъртта може да бъде избегната? Нека да ви отговоря с думите на Сидда: Човешкото тяло е построено от индивидуалната клетка както телата на растенията и животните, които ние обичаме да наричаме по-млади и по-малко развити братя. Индивидуалната клетка е минимална, микроскопична единица на тялото.

Чрез процеса на растежа и разделянето постоянно много пъти, този минимален зародиш на клетъчната единица дава в резултат най-после завършено човешко същество, построено почти от милионни клетки. Тези клетки на тялото са приспособени за известни различни функции, но те запазват в основата си характерните белези на индивидуалната клетка, от която произлизат. На тази индивидуална клетка може да се гледа като на факелоносител на одухотворен живот. Тя предава от поколение на поколение своите латентни пламъци - жизнеспособността на всички живи същества, без прекъсването на рода, стигайки назад до времето, когато животът за пръв път се появи на тази планета.

Тази индивидуална клетка притежава неограничена младост, какво ще кажете за група клетки, наречени тяло? Групата клетки произлизат от индивидуалната клетка, повторена много пъти, запазвайки своите индивидуални качества, едно от които е латентният пламък на живота или вечната младост. Групата клетки на тялото функционира като пазач на индивидуалната клетка само при късия интервал на живота, както вече знаете.

Най-древният от нашите Учители чрез вдъхновение разкрива истината за основното единство на жизнените реакции в растенията и животните. Ние можем

добре да си представим тези Учители под разклонената смоковница, обръщайки се към техните ученици така: "Погледнете това гигантско дърво. Жизненият процес, който става в нашия брат, това дърво и в нас самите е в основата си едно и също. Погледнете листата и пъпките по върховете на най-старата смоковница колко са млади, млади като семето, от което гигантът израства в живота.

Жизнените реакции на растението и човека си приличат, затова човек със сигурност може да използва опитността на растението. Тъй като листата и пъпките по върховете и клоните на старата смоковница са толкова млади, както и семето, от което са израснали, също така и групата клетки в човека, които образуват тялото му, не е необходимо постепенно да загубят своята жизненост и да умрат. Те обаче могат да се подмладят и да бъдат вечно зелени, както яйцеклетките или самата индивидуална клетка. Действително, няма причина вашето тяло да не се подмлади и да бъде жизнеспособно, както жизнеспособното семе, от което е произлязло. Вечно разклоняващата се смоковница, винаги символ на вечния живот, умира само от злополука.

Никакъв естествен закон на разложение, никакъв процес на остаряване изглежда не съществува в смоковницата, за да повреди жизнената енергия на нейните клетки. Същото е вярно и за Божествената човешка форма. Няма естествен закон за смърт или разрушение на човека, освен чрез злополука. Никакъв неизбежен процес на остаряване не съществува в неговото тяло или група клетки - нищо, което би могло постепенно да парализира индивида. Смъртта, тогава е отстранима злополука.

Болестта преди всичко е безпокойство, липса на покой или на здраве, сладък, радостен мир на духа, отразен чрез разума в тялото. Старческото разрушение, което е обикновена човешка опитност, е само израз, който означава неговото невежество за причината за някои болестни състояния на ума и тялото. Дори злополуките могат да се избегнат чрез съответно душевно разположение - Сидда казва: "Тонусът на тялото може да бъде така запазен, че човек може да противостои с лекота на инфекции и други болести като проказа и инфлуенца." Сидда може да погълне микроби и никога да не развие болест.

Помнете, че младостта, това е Божието семе на любов, посадено в Божественото човешко тяло. Наистина, младостта е Божественото в човека, младостта е духовният живот, красивият живот. Тя е само живот, който живее и обича-единственият, Вечният живот. Старостта е неодоухотворена, смъртна, грозна, нереална. Мисли от страх, мисли от болка, скръбните мисли създават грозотата, която се нарича старост. Радостните мисли, красивите мисли и идеалните мисли създават красотата, наречена младост. Старостта е само черупка, в която лежи бисера на реалността - съкровището на младостта.

Практикувайте придобиването на съзнанието на детството. Съзерцавайте мислено божественото дете във вас. Преди да заспите внушете на вашето съзнание: "Сега аз съзнавам, че вътре в мен има духовно радостно тяло, вечно младо, вечно красиво. Имам красива, духовна мисъл, очи, нос, уста, кожа - тялото на Божественото дете, което сега, тази вечер е съвършено."

Повтаряй това потвърждение и съсредоточи мисълта си върху това тихичко докато заспиваш. При ставане сутрин, внушете си високо, "така, драги (обърнете се с вашето име)-има Божествен алхимик в тебе." Чрез духовната сила на тези потвърждения през нощта е станало превръщане и разкриване отвътре. Духът е

напоил това духовно тяло и този духовен храм. Вътрешният алхимик е причина мъртвите и изтощени клетки да паднат и златото на нова кожа да се появи с вечно здраве и красота. Наистина, изявата на Божествената любов е вечна младост. "Божественият алхимик е вътре в моя храм, постоянно изработващ нови и красиви клетки. Духът на младостта е в моя храм - тази Божествена човешка форма и всичко е в ред. Мир! Мир! Мир!"

Научете се да се усмихвате с очарователната усмивка на дете. Усмивка от душа и духовна отмора. Истинската усмивка е истинска красота, артистичната творба на "Вътрешния Безсмъртен Владетел", Добре е да се потвърждава "има хубава мисъл за целия свят. Нека целият свят бъде щастлив и благословен". Кажете тази мисъл преди започването на дневната работа: "В мен има съвършено същество, Божествено същество. Аз сега съм всичко това, което желая да бъда! Съзерцавам всеки ден моето красиво същество, докато го изразя с диханието си!

Аз съм Божествено дете, всички мои нужди са сега и завинаги задоволени!"

Научете се да се въодушевявате. Потвърдете "безграничната любов изпълва моя разум и въодушевява моето тяло с нейния съвършен живот". Направете всяко нещо около вас светло и красиво. Култивирайте дух на хумор. Радвайте се на слънчевата светлина.

Разбирате, че аз цитирам от учението на Сидда. Той и учениците му са известни като най-старите Учители и тяхното учение предшества цялата история с хиляди години. Те обикаляха, учейки хората и им показваха по-добрия начин на живот, дори много преди човекът да е познал простите изкуства на цивилизацията. От тяхното учение възниква системата на владетелите. Но тези владетели скоро се отклониха от реализирането на това, което Бог изразяваше чрез тях.

Владетелите като помислиха, че самите те са, които вършат работата, загубиха представа за духовното и дадоха преднина на личното и материалното, забравяйки, че всичко идва от Единния Източник - Бог. Личните схващания на тези владетели станаха причина за големи разцепления във вярата и широко различие в мисълта. Това е нашето разбиране за Вавилонската кула, Сидда е запазил през вековете истинските вдъхновени методи на Бога да се изявява чрез човешкия род и чрез всички негови творения, съзнавайки че Бог е всичко и че Бог е този, който се изявява чрез всичките. Никога не са се отклонили от това учение. Така те запазиха великата, основната истина.

Ние сме били прекрасно разбрани и всякога държани в съвършената Божия мисъл като съвършени същества. Чрез това осъзнато от нас реализиране, ние можем да докоснем Божествения разум и така отново да схванем това, което Бог вече е промислил за нас.

Това е, което Исус нарече "да се роди отново". Това е Великият дар, който мълчанието може да ни предложи защото чрез докосването на Божия Разум ние можем да мислим с Божия Разум и да опознаем себе си такива, каквито сме в действителност, а не такива, каквито сме се мислели преди. Ние сме свързани с Божия Разум чрез вярна мисъл. Така произлиза верен израз, но в миналото може би чрез невярната мисъл ние сме създали и неверен израз.

Но дали формата е съвършена или несъвършена, живото същество на формата е съвършена Божия сила, материя и интелигентност. Това, което желаем да променим не е Съществуото на формата, но формата, която Съществуото е придобило е най-съществена. Това може да стане чрез подновяване на разума или чрез

промяна от несъвършеното към съвършеното разбиране, от мисълта на човека към Божията мисъл. Колко важно е тогава да намерим Бога, да се свържем с него, да бъдем едно с Него и да Го изявим. Колко еднакво важно е мълчанието или безмълвието на личния разум, да може Божият разум в целия си блясък да осветли съзнанието. Когато стане това, ние ще разберем как "слънцето на правдата ще изгрее с изцелението на крилата си". Разумът на Бога залива съзнанието, както слънчевата светлина залива тъмната стая. Приливът на универсалната разумност в разума на личността е като нахлуването на огромно количество от външния въздух в нечистотиите на помещението, което дълго време е било затворено. Този Разум стои там, най-високо и ние разбираме, че трябва да изградим само един-единствен храм. Храмът на Живия Бог е съчетанието на по-великото с по-малкото, чрез което по-малкото става едно с по-великото. Оскверняването беше причинено с отделянето на по-малкото от по-великото. Чистота произлиза от техния съюз, така че вече не съществува по-велико и по-малко, но само Единият, добрият, цялостният чист въздух. Така ние трябва да знаем, че Бог е един и всички видими и невидими неща са едно с него. Откъсването от Него доведе до грях, болест, бедност и смърт. Съюзът с Бога прави човека да се чувства цялостен и да съзнава, че е такъв.

Откъсването от единството е слизането на ангелите по стълбата на съзнанието. Връщането към единство е качването на ангелите по стълбата. Слизането е добро, защото тогава единството се изразява в разнообразието, но разнообразието не трябва да се смята като отделяне. Разнообразието неправилно е схващано като отделяне от външната гледна точка или от личността. Великото дело на всяка душа е да издигне личния мироглед на такива висоти в съзнанието, че да стане едно с цялото.

Когато всички могат "да се срещат единомышлено на едно място", това място в съзнанието, където се разбира, че всички видими и невидими неща произлизат от Единния Бог, тогава ние стоим върху планината на Преображението. Отначало виждаме Исус и с Него, Мойсей и Илия; или Законът и пророците и Христос (силата в човека да познае Бога); и ние мислим да построим три храма, но по-дълбокото значение идва, за да можем да разберем безсмъртието на човека и да узнаем, че Божественото никога не изчезва, че Божественият човек е безсмъртен, вечен. Тогава Мойсей - законът и Илия - пророците изчезват; а Христос стои сам, върховен и ние разбираме, че трябва да построим един храм - храмът на Живия Бог в самите нас. Тогава Светият Дух изпълва съзнанието и измамата на греха, болестта, нищетата и смъртта изчезват. Това е великата цел на мълчанието.

"Този храм, от който вие можете да откъртите парче и следата ще бъде веднага заличена, може да се оприличи на храма на вашето тяло, за който Исус говори, храмът неръкотворен, вечен в небесата, който ние трябва да сътворим тук на земята."

ГЛАВА ШЕСТА

Ние трябваше да извършим огромна работа преди да преминем Хималаите, затова решихме, че това е най-удобното място за нашата главна квартира. Човекът, когото оставихме в селото да наблюдава Емил, се присъедини към нас и докладва, че той е разговарял с Емил около четири часа от деня, в който той трябваше да се срещне с нас. Тогава Емил казал, че е време да изпълни своята обещана среща. Неговото тяло лежало неподвижно на канапето, като че ли бил заспал. То престояло

в това положение до към седем часа вечерта, когато постепенно започнало да става по-неясно и изчезнало. Това се случило по време не вечерта, когато Емил дойде при нас в квартирата ни в малкото село.

Годишният сезон не беше още достатъчно напреднал за нас, за да предприемем преход по планинските пътеки. Забележете, че аз казвам за нас. С това означавам членовете на нашата малка група. Тъй като до това време ние бяхме започнали да гледаме на себе си само като на спънки и на нищо друго. Ние съзнавахме, че нашите трима велики приятели, вие забелязахте, че аз ги наричам всичките велики, защото наистина те бяха такива - можеха да преодолеят разстоянието, което ние преминавахме, за по-малко време, отколкото е необходимо за нас, обаче те не се оплакваша от нашето забавяне.

Бяхме предприемали няколко къси пътешествия вън от нашата главна квартира, придружавани от Жаст или Нюпроу, и при всеки случай те показваха своите незаменими качества. При едно от тези пътешествия Емил, Жаст и Нюпроу ни придружаваха до едно село, където се намираше храм, наречен храмът на мълчанието, храм неръкотворен. Това село се състои от храма и къщите на служителите му и е разположено на предишното местоположение на едно село, което е било почти разрушено от опустошенията на диви зверове и епидемия. Беше ни казано, че Учителите са посетили това място и са намерили само неколцина жители останали от трихилядното му население. Те се грижили за тях и нападенията на дивите животни и епидемиите били прекратени. Неколцината селяни дали обет, че ако бъдат пощадени, ще посветят живота си на Бога, служейки Му по начин, който Той избере. Учителите напуснали мястото, но когато по-късно се върнали, намерили изграден храм, в който служели оцелелите селяни.

Храмът е много красив, разположен е на едно възвишение с просторен изглед към местността. Той е на около 6000 години, направен е от бял мрамор и никога не се е налагало да го ремонтира, тъй като Всяко откъртващо се парче своевременно се замества от друго.

Емил ни обясни: "Това се нарича Храмът на мълчанието, мястото на силата. Мълчанието е сила, защото когато ние достигнем сферата на мълчанието в разума, ние сме постигнали мястото на силата- мястото, където всички са едно, единствената сила- "Бъди спокоен и знай, че Аз Съм Бог". Празнословието е шум. Концентрирана сила е мълчанието. Когато чрез концентрация ние сме вложили всички наши сили в един център на силата, ние сме едно с Него и следователно, едно с всичката сила. Това е наследството на човека. "Аз и Отец Ми сме едно." Има само един път да станем едно със силата на Бога и това е съзнателно да се приобщим към Бога. Това не може да стане отвън, защото Бог се проявява отвътре. Господ Бог е в Светия Си Храм. "Мълчи пред Него, изцяло мълчи." Само когато загърбим външното мълчание и се обърнем към мълчанието на вътрешното, само тогава ние можем да се надяваме да постигнем съзнателен съюз с Бога. Ние ще осъзнаем, че неговата сила е за нас, за да я използваме и ще я използваме по всяко време. Тогава ще знаем, че сме едно с Неговата сила.

Тогава човеколюбието ще бъде разбрано, човекът ще се научи да отстранява самоизмамите и суетите. Той ще осъзнае своето невежество и нищожество. Тогава той ще бъде готов да се учи. Той ще разбере, че горделивите не могат да бъдат учени. Той ще разбере, че само скромните могат да възприемат Истината. Неговите крака ще почувстват твърдата канара, той няма повече да се препъва, ще бъде

уравновесен в решенията си.

Да разбере, че Бог е единствената сила, субстанция и разум, която отначало може да бъде смущавана. Когато обаче човек осъзнае истинската същност на Бога и Го извява активно, той ще използва тази сила по всяко време. Той няма да знае, че съзнателно се свързва с Неговата сила по всяко време - когато се храни, когато тича, когато диша или когато извършва великата житейска мисия, която стои пред него. Човек не се е научил да върши по-великите работи на Бога, защото той не е осъзнал величието на Божията сила и не е научил, че Божията сила се дава, за да бъде използвана от човека.

Бог не ни слуша чрез нашите гръмки и празни повторения, нито чрез нашето многословие. Ние трябва да търсим Бога чрез Христа вътре в нас, чрез невидимата връзка, която притежаваме в себе си, когато се покланяме на Отца с Дух и Истина, Той чува вика на тази душа и тя искрено се отваря за него. Този, който се свързва с Отца в уединение, ще почувства силата, която протича от Него като изпълнение на всяко желание.

Този, който търси Отца в скришната стаичка на своята душа и там пребивава, Отец му ще го възнагради наяве. Колко често Исус разкриваше онази лична връзка с Отца. Вижте как Той постоянно поддържа съзнателна вътрешна връзка с Бога, как Той говореше с Него като че ли Бог лично присъстваше. Вижте колко силен го направи тази тайна вътрешна връзка. Той разбра, че Бог не говори в огъня, в земетресението или в силния вятър, но говори в тихия нежен глас, в тихия нежен глас дълбоко в нашите собствени души.

Когато човек научи това, той ще стане твърд. Ще се научи да обмисля свободно нещата. Старите идеи ще отпаднат, нови идеи ще се установят. Този човек скоро ще намери покоя и удобството на системата. Най-после той ще се научи да разрешава всички въпроси, които го смущават в този тих час. Там той може би няма да може да ги разреши, но ще се запознае с тях. Тогава той няма да се нуждае от бързана и борба през деня и няма да чувства, че неговата цел не е била постигната.

Ако човек опознае най-великия странник - себе си, той ще влезе в своята стаичка и ще затвори Вратата. Там той ще намери своя най-опасен враг и там ще се научи да го побеждава. Той ще намери своето истинско Аз. Там той ще намери своя най-верен приятел, своя най-мъдър учител, своя най-сигурен съветник - себе си. Там той ще намери олтара, върху който Бог е неугасимия огън, извора на всички добрини, цялата сила, всяко могъщество - себе си. Той ще узнае, че Бог е в най-дълбоката част от мълчанието. Той ще открие, че в самия него пребивава Светият на светите. Ще почувства, че всяко негово желание е в Божия разум и следователно е и Божие желание. Ще почувства и узнае близостта от общението на Бога и човека, на Отец и Син. Той ще разбере, че само в съзнанието е имало разделение на тези, които изглеждат, че са двама, точно както Неговият дух и Неговото тяло изглеждат да са две, но които всъщност са едно.

Бог изпълва небето и земята. Това велико откровение Яков получи в тишината. Той беше заспал върху камъка на материалността. В силен изблик на Божествено просветление той видя, че външното е само напирашко навън или израз на образ отвътре. Той беше толкова поразен от това, че извика: "Сигурно Бог е (или закона) на това място (земята или тялото), и аз не го знаех. Това е само дома на Господа и това е вратата на небето." Човекът, както Яков ще разбере, че истинската врата за небето е чрез неговото собствено съзнание.

Това е "Стълбата" на съзнанието, открита във видението на Яков, която всеки от нас трябва да изкачи преди да влезе в това тихо и свято място на най-възвишения и да разбере, че сме в самия център на всяко сътворено нещо, едно с всички видими и невидими неща и във Вездесъщността. Във видението Яков видя стълбата, стигаща от земята до небето. Той видя Божиите ангели да се качват и слизат по нея. Това са Божиите идеи, отиващи от Духа във форма и отново изкачващи се. Същото откровение беше дадено на Исуса, когато "Небесата бяха отворени пред Него" и Той видя прекрасния закон на изявяване, откъдето идеите, заченати в Божествения разум се изявяваха и представяха като форма. Толкова съвършен беше този закон на изява, разкрит на Учителя, че изведнъж той разбра, че всички форми могат да се трансформират или променят във форма чрез промяна на съзнанието с оглед на този закон. Неговото първо изкушение беше да промени формата на камъните в хляб, за да се нахрани. С откровението на този закон на изява дойде истинското разбиране, че камъните, както и другите видими форми, са произлезли от Всемирния Разум Бог и представляват от себе си истински израз на Божествения разум. Всичките желани неща неоформени още са в тази универсална разумна субстанция, готови да бъдат създадени или използвани за задоволяване на всяко желание. Така нуждата за хляб показва, че субстанцията, с която може да се направи хляб или каквото и да е друго необходимо нещо, е под ръка без ограничение и хляб може да се направи от тази материя, тъй както камъните могат да се направят от нея. Всяко добро желание, което човек има, е Божие желание, следователно има неограничено доставяне в универсалната Божествена субстанция. Всичко около нас е за задоволяване на всяко наше желание. Всичко, което трябва да сторим, е да се научим да ползваме това, което Бог е вече сътворил за нас и това Той желае да сторим, за да се освободим от всяко ограничение и така да бъдем "напълно свободни".

"Когато Исус каза: "Аз Съм вратата", Той искаше да каже; че "Аз Съм" във всяка душа вратата, през която животът, силата и веществото от великото Аз Съм, което е Бог, се изявява чрез индивида. Това "Аз Съм" има само един начин на израз и това е чрез идея, мисъл, слово и действие. Това "Аз Съм" Бог Съществуващ, което е сила, материя, разум, съзнанието му дава форма. И поради това Учителят казва: "Според вашата вяра, ще ви бъде дадено". И "всички неща са възможни за тези, които вярват".

Сега вие вярвате, че Бог е вътре в душата като сила, материя и разум, или изразено чрез духовните термини - мъдрост, любов и истина, се оформя или изразява чрез съзнание. Съзнанието, което е в безкрайния разум на Бога е и в човек, и се определя от разбирането или вярата, която човек има. Вярването в отделянето от Духа е причината нашите форми да стареят и умират. Когато приемем, че Духът е всичко и формата постоянно се изявява чрез Духа, тогава ще разберем, че онова, което е родено или произлязло от Дух е Дух.

ГЛАВА СЕДМА

Когато се завърнахме от нашето пътешествие в селото ние намерихме група непознати хора. Те бяха дошли при Учителите и се подготвяха за поклонение до едно село на 225 мили разстояние от тук. Ние се учудихме на намерението им, защото познавахме тази посока и знаехме, че пътят преминава през пясъчната пустиня. В действителност това беше едно високо плато, покрито с пясъчни хълмове, с малка растителност, които вятърът непрестанно разместваше. Зад тази пустиня

пътят, водеше към една малка планинска верига, издатина на Хималаите.

Вечерта ние бяхме поканени да придружим експедицията. Казаха ни, че не е необходимо да вземем със себе си по-тежката екипировка, тъй като щяхме да се върнем без да преминаваме главната част на Хималаите. Експедицията трябваше в понеделник да тръгне.

Както обикновено Жаст и Ньюпроу бяха приготвили всичко и в ранната утрин ние се заклатушкахме в редица с останалите триста души. В по-голямата си част тези хора бяха болнави и очакваха изцеление. Пътуването вървеше добре до събота, когато се изви най-страшната гръмотевична буря, която някога сме преживявали. В продължение на три дни и три нощи валя проливен дъжд, който те считаха за предвестник на лятото. Лагерът ни беше разположен на удобно място и ние не пострадахме от бурята. Безпокояхме се за хранителните припаси, защото едно по-продължително закъснение щеше да причини сериозни неудобства за всички нас. Продуктите ни бяха предвидени за пътуване без закъснение. Забавянето все повече ни тревожеше, защото наоколо нямаше място, откъдето да се снабдим с провизии, освен ако не се върнем там, откъдето сме тръгнали -120 мили разстояние, обратно през пясъчната пустиня.

В четвъртък сутринта слънцето изгря ясно и красиво. Но вместо да продължим, както очаквахме, ни беше казано, че трябва да чакаме тук, докато пътищата изсъхнат и водата в реките намалее. Тогава един от групата изрази безпокойството ни от намаляване на провизиите. Тогава Емил, който се грижеше за цялата екипировка, дойде при нас и каза: "Не се страхувайте. Нали Бог се грижи за всички свои твари, и големи, и малки, не сте ли вие Негови творения? Вие ще видите, че тук има няколко зърна царевица. Аз ще ги посадя, чрез това действие аз определено заявих, че искам царевица. Представих си царевицата в мисълта. Изпълних закона и в съответния сезон царевицата ще порасне. Необходимо ли е за нас да изчакаме дългия труден процес, от който се нуждае природата в своето бавно развитие и растеж, за да порасне царевицата? Ако е така ние трябва да чакаме продължително време, докато я получим,

Защо за да се произведе, да не се използва един по-висок и по-съвършен закон, даден ни от Отца? Необходимо е само да потънем в мълчание и мислено да си представим, да си създадем царевица. Тогава ние ще имаме готова за употреба царевица. Ако се съмнявате в реалността ѝ, вие ще можете да я наберете, да я смелите на брашно и тогава да пригответе от нея хляб. Пред нас вече беше израсла царевица, изкласила така, че ние я набрахме, смляхме и след това омесихме от нея хляб.

Тогава Емил продължи: "Това видяхте и повярвахте, но защо не си послужим с по-съвършен закон и да направим по-съвършено нещо или точно това, което вие искате - хляб. Ще видите, че като използваме този по-съвършен или както вие бихте казали, по изкусен закон, аз съм в състояние да си доставя точно това, от което се нуждая -хляб". Както стояхме смаяни, един голям самун хляб вече беше в неговите ръце и доставката не спря, докато хлябовете пред нас станаха 40, очевидно оставени там от Емил. Той отбеляза: "Вие виждате, че има достатъчно за всички, ако не е достатъчно, могат да се доставят още, докато станат достатъчно и да остане излишък". Всички ядохме от хляба и той беше вкусен.

Емил продължи: "Когато Исус в Галилея попита Филип: "Откъде ще купим хляб?", той стори това, за да го изпита, защото за Себе си той добре знаеше, че не е

необходимо да се купува хляб, за да бъде нахранено множеството. Той използва случая, за да докаже на учениците си силата на заквасения хляб или размножението чрез Духа. Колко често човек мисли така, както мислеше Филип, от човешка гледна точка. Той пресмяташе, както човешкият ум пресмята днес - от видимата доставка от ръка, мислейки че има само толкова хляб или толкова провизии, или толкова пари, с които да се купи. Исус знаеше, че човек с Христовото съзнание не познава ограничение. Тогава той чрез Христовото съзнание се обърна към Бога като към извор и Творец на всичко и благодари за силата и за материалното, което се даваше веднага, за да задоволи всяка душа. Тогава той разчупи и разпредели чрез учениците си на тези, които бяха в нужда, докато всички бяха задоволени и останаха още 12 пълни коша.

Исус никога не разчиташе на излишък, за да задоволи своите нужди или нуждите на другите. Той учеше, че нашите нужди могат да бъдат задоволени веднага, направо от универсалната субстанция, където всички провизии за задоволяване съществуват, и онова, което е необходимо да сторим, е да ги използваме. Така Елисей умножи маслото на вдовицата. Той не се обърна към никой, който имаше масло в излишък, защото ако би го сторил, то доставката би била ограничена. Той се свърза с Всемира и единственото ограничение на доставката беше, че всички съдове бяха напълнени. Доставката би могла да продължи да тече до този ден, ако би имало достатъчно съдове да я приемат.

Това не е хипнотизъм. Никой от вас не чувства, че е под влиянието на хипноза. Нека кажа, че единственият хипнотизъм е себехипнотизма на вярването, че всички не могат да извършат съвършените Божии дела и да създадат желаното положение или нещо, защото не е ли самата нужда, която създава желанието да се създава? Вместо да се разгърнете и творите, както Бог желае ние да творим, вие се свивате във вашите малки черупки и казвате: "Аз не мога". И действително вие се самохипнотизирате като действително вярвате, че сте същества, откъснати от Бога. Вие просто подценявате вашето съвършенство и изпяване. Вие не позволявате на Бога съвършено да се изяви чрез Вас, тъй както Той желае.

Не каза ли Исус, Великият Учител, "Делата, които Аз върша, вие също ще вършите и дори ще вършите по-велики дела, отколкото тези, що вършите?". Не беше ли истинска Исусовата мисия тук на земята, за да ни покаже, че ние като Божии синове можем да творим така съвършено и хармонично, както самият Бог? Когато Исус заповяда на слепаца да измие очите си в къпалнята Силоам, не беше ли сторено това, за да отвори очите на всички? Всички трябваше да разберат, че Исус беше изпратен от Отца, за да ни покаже, че Отец искаше от нас да творим точно така, както Той твори, всички трябва да извършат съвършеното дело, както Исус върши, чрез познаване Христа в себе си и във всички.

Ето още едно разяснение. Този хляб, който току-що получих и държах в ръката си, е унищожен, като че бе изгорен от огън. Какво се е случило? Аз неправилно използвах съвършения закон, който е създал моето разбиране, и унищожих това, което създадох, поради моята злоупотреба и неправилна употреба на съвършения закон, който е така точен, както музиката, математиката или който и да е така наречен природен закон. Ако продължавах да злоупотребявам със съвършения закон, той щеше не само да унищожи онова, което създава, но щеше да унищожи и мен, създателя.

Унищожен ли е действително хлябът? Ние ще допуснем, че формата е променена, защото вместо хляба ние имаме малко количество прах и пепел. Не се ли е върнал той действително към универсалната субстанция, от която произлиза? Не е ли сега в неизявена форма, която чака да се изяви отново? Не е ли този начина с всички форми, които отминават от нашия поглед чрез огън или разлагане, или по някакъв друг начин? Не се ли връщат те към универсалната субстанция - Бог, откъдето са произлезли? Не е ли това значението на "каквото слиза от небето, трябва да се издигне в небето?"

Неотдавна вие видяхте да се образува лед без никаква видима причина. Това е също като създаването на хляба. Аз мога да използвам закона, за да получа лед, както хляб, точно толкова дълго, колкото използвам едното или другото за полза на човечеството, или толкова дълго, колкото работя в активно съгласуване със закона, или изразявайки се така, както Бог желае всички да се изразяват. Добре е за всички да правят хляб или лед, или друго, или всички желани неща, и всички трябва да наблегнат на степената, в която те могат да вършат тези неща. Не можете ли да видите, че чрез използване на най-върховния закон, абсолютния закон на Бога, вие можете да извършите това, от което се нуждаете, и мислено да си представите най-високия ваш идеал и така да задоволите Бога много повече чрез по-пълно изявяване, знаейки, както Исус знаеше, че ние сме свършени Божии синове?

Това освобождение от търговското робство и крепостничеството не подсказва ли както и от всякакви други вериги? Тъй както аз го виждам, търговското робство след няколко години ще бъде най-страшното от всички робства. Ако то напредва с темповете, с които се развива сега, то ще завладее човека, душата и тялото и не може да бъде другояче освен да погълне себе си и тези, които са заинтересувани от него. Безспорно е, че първото начинание на мерциализма беше поставено на високо духовно ниво, но беше допуснат да се вмъкне материализма. Силата, използвана от твореца неправилно е сила, която ще унищожи, тъй както самата сила, използвана за творене винаги ще унищожава, ако не се ползва правилно.

Натискът на комерсиализма и ограниченията не са ли за нас тези, които ни заставят да видим, за да осъзнаем, че трябва да превъзмогнем и преодолеем тези положения? Това не е ли допуснато само, за да разберем, че ние трябва да вършим свършените Божии дела, да издигнем нашето съзнание до съзнанието на Христа. На това, което Исус ни учеше тук на земята? Не представляваше ли това целия Негов Живот?

Мои мили братя, не виждате ли, че в началото беше Словото и Словото беше в Бога? Тогава всичко, което щеше да се оформи по-късно, беше в универсалния разум в неизявена форма, или както някои казват, в хаос. Това слово в първичния си вид беше реалност. Тази дума, хаос, е неправилно тълкувана като метеж и противоречиво състояние, вместо като дълбоко духовно състояние на действителността, винаги очаквайки определено, творческо изказано слово, което може да възникне в изявена форма.

Когато Божественият Принцип пожела да сътвори света, Всемирната мисловна субстанция, Бог беше мълчалив и съзерцателен. С други думи Бог видя идеален свят, той имаше предвид онази субстанция, от която светът щеше да бъде сътворен в достатъчно време, за да понижи неговите вибрации. Тогава Той изговори словото и светът беше сътворен, или още, Бог мислено видя образа или калъпа, в който можеше да се влее необходимото вещество, за да се направи света и да се създаде

съвършена форма, построена върху образа, който беше в съзнанието Му.

Всички тези неща бяха добре замислени от Бога, Неограничената сила. Той можеше да пожелае да се оформят и да станат видими за неопределено време. Ако определената дума не беше изявена в безформения етер, нищо не би се сътворило или не би станало видимо. За да има видими резултати, мисълта и желанията на Безграничния Всемогъщ Създател за да създаде обикновени форми от действителността, трябваше да каже определеното, положителното "Да бъде". Така и ние трябва да направим определената стъпка.

В мисълта си Бог държи идеалния и съвършен свят с всяка подробност и е определено да се образува небето или съвършения дом, където всички негови чада, всички негови същества и всички негови творения могат да живеят в мир и хармония. Това е съвършеният свят, който Бог видя в началото и единият, който Той мисли, че съществува и сега. Времето за неговото изявяване лежи в нашето разбиране на Него. Когато ние успеем да дойдем на това единствено място и да разберем, че всички сме едно, един човек и знаем, че всички сме членове на Божието Тяло, тъй както един член от нашето тяло е част от цялото тяло, тогава ние сме във и от Божието Царство. Небето е тук на земята, сега.

За да се изяви това, осъзнайте, че няма нищо материално на небето, че всичко е духовно. Осъзнайте, че небето е съвършено състояние на съзнанието, съвършен свят тук на земята и това, което е необходимо да направим е да го приемем. То е тук около нас, чака ни да отворим вътрешния взор. Чрез този взор нашите тела ще станат светлина, светлината, която не идва от слънцето, нито от луната, но от Отца, и Отец е точно тук в най-вътрешната част на нашето естество. Ние трябва добре да разберем, че няма нищо материално, че всичко е духовно. Тогава трябва да мислим за онзи прекрасен духовен свят, даден от Бога, който е точно тук и сега, ако ние можем да го разберем.

Не виждате ли, че Бог е сътворил всичко по този начин? Не мълчеше ли Бог отначало и не беше ли уединен, и видя светлината? Тогава Той каза: "Да бъде светлина!" и стана светлина. По същия начин Бог каза: "Нека бъде небе и стана небе". Същото стана и с другите твари. Той държеше всяка форма и образец непоколебимо в съзнанието си. Тогава изричаше думата и образецът се създаваше. Същото е и с човека. Бог каза: "Нека направим човек по наш образ и подобие и да му дадем власт над всичко".

Бог Вседобрият, сътвори всички неща добри: човекът, най-великият и последния, с пълна власт над всичко. Тогава човекът видя само доброто и всичко беше само добро, докато човекът се откъсна от Бога и видя двойствеността и ли двама. Тогава той чрез мисълта си сътвори две неща - едното добро и другото - обратното, защото ако имаше две, те щяха да бъдат противоположни - добро и зло. Така злото дойде чрез човешката съвършена сила да изразява или създаде това, което съзерцаваше. Ако човекът не беше видял злото, злото нямаше да получи сила да се изясни. Само добро то щеше да се изяви и ние щяхме да бъдем така съвършени, както Бог ни вижда днес. Не щеше ли небето да бъде винаги на земята, както Бог го вижда и тъй както всички ние трябва да го видим и изявим? Исус беше съвършено прав като каза, че Той дойде от небето, защото не дойде ли всичко от небето, Великият универсален разум?

Тъй като човек беше сътворен по образ и подобие на Бога, Бог не даде ли му сила да твори точно така, както Той сам твори? И не очаква ли Бог от човека да

използва тази сила така свободно и по същия начин, както Той я използва? Първо като разбере нуждата, после като прецени доброто, идеала, с който да изпълни формата, която ние държим в съзнанието и която ще се изпълни от универсалната мисловна субстанция, тогава изказвайки думата, че формата е изпълнена, че това е така и е добро.

Когато Исус беше разпънат, той даде своята плът, външното, което виждаме от тялото, за да докаже, че има действително едно по-дълбоко и духовно тяло, и това е духовното тяло, което показва, когато възкръсна. Това е тялото, за което той говори, когато каза: "Разрушете този храм и в три дни аз ще го издигна". Той стори това, за да ни покаже, че ние имаме същото духовно тяло и че ние можем да вършим всичките духовни дела, които Той извърши. Ако Исус искаше да направи това, Той можеше да се спаси.

Няма съмнение, Той видя, че настъпи голяма промяна в Неговото тяло. Той видя също, че онези около Него не бяха в състояние да разберат, че те също биха могли да създадат духовно тяло. Той се опита да ги накара да видят, но те още гледаха към човешкото. Той видя, че ако създадеше духовното тяло без никаква определена промяна, хората не биха били в състояние да направят разлика между материалното и духовното. Така, за да осъществи изменението, Той прие пътя на разпятието.

Наистина, не е ли това Христос в човека, Който Великия Господар Исус, Когото всички ние обичаме и боготворим дойде да покаже?

Не разкри ли Той Своя живот тука на земята, за да ни посочи съвършения път към Бога? Може ли да сторим друго, освен да любим този съвършен идеален път, когато Веднъж го видим при посадане на семе, или при правене на хляб, или при извършване на милиони неща, нужни за човешкото съществуване? Не са ли тези дела само уроци, които ни водят до нашето разкриване? Един ден ние ще разберем, че сме Божии Синове, а не слуги, че като синове ние можем да имаме всичко, което Отец има и че можем да го използваме така свободно, както го прави Отец ни.

Приемам, че отначало е необходимо огромна вяра, нещо, което обикновено трябва да се превзема стъпка по стъпка, което трябва да се практикува често, както музиката или математиката, докато го разберем. Тогава ние сме величествено, красиво свободни. Може ли да съществува по-добър, по верен образец за този живот от Христовия? Не можете ли да разпознаете силата, която е в Неговото име, Исус, изявен от Христа или Бог, изявявайки се чрез тленния човек? Исус дойде от мястото, където Той разчиташе изцяло на Своето дълбоко знание или разбиране за Бога и така Той вършеше Своите могъщи дела. Той не се уповаваше на своята волева сила или на силни съсредоточени мисли. Нито пък ние трябва да разчитаме на нашата собствена воля, нито на силните съсредоточени мисли, но на Волята на Бога. "Не моята Воля, но Твоята, Господи, да бъде!", т.е. да вършим Волята на Бога. Не мислите ли, че Исус желае да върши във всичко Божията Воля или да върши това, което Бог искаше от Него да върши? Вие ще забележите, че много често Исус се отправяше към високата планина. Дали Той физически е изкачвал висока планина или не, не зная. Но аз зная, че ние всички трябва да се изкачим до висините, до най-голямата висота в съзнанието, за да получим нашето просветление. Тази височина означава най-високия връх на главата и там, ако дарбата не е развита, ние ще трябва да я развием чрез духовни мисли. Тогава от сърцето, центърът на любовта ние трябва да оставим любовта да тече, за да уравни всичко. И когато

това е извършено, тогава Христос се разкрива. Човешкият Син схваща, че той е Бог-Син, Еднородния Син, в Когото е Божието благоволение. Тогава с постоянна любов ние трябва да осъществим това за всички.

Само малко се поспрете и за момент дълбоко помислете, и си представете безбройните песъчинки на морския бряг, безбройните водни капки, които образуват земните води, безбройните живи видове в земните води. Тогава си представете безбройните частици на скалите, които се намират на земята, безбройните дървета, растения, цветя и храсти из земята, безбройните животински видове на земята.

Представете си, че всичките те са изображение на идеала, съществувал във Великия Универсален Разум на Бога, че те всички съдържат Единния живот, животът на Бога. Тогава мислете за безбройните души, родени на тази земя. Тогава си представете, че всяка душа е съвършено изображение, идеален образ на Бога, както Бог вижда себе си. Тогава на всяка душа е дадена същата сила, изразяване и власт над всичко, което самият Бог притежава.

Не мислите ли, че Бог иска или желае човек да разгърне тези богоподобни или дадени от Бога качества и да върши делата, които Сам Бог върши чрез наследството, дадено на човека от Отца, Единият Велик, Универсален Разум във всичко, чрез всичко и над всичко? Тогава си представете, че всяка личност е израз или отпечатък (от Невидимия, от Духа) във видима форма; форма, чрез която Бог обича да се изявява. Когато можем да си представим и възприемем това, тогава можем наистина да кажем, както каза Исус: "Вижте, Христос е тук". По този начин той постигна Своето господство над земното и тленното. Той опозна, доказа и прие Своята Божественост. Тогава живя живота, тъй както ние трябва да го сторим.

ГЛАВА ОСМА

След осемдневно закъснение в понеделник сутринта, ние вдигнахме лагера и продължихме пътуването си. На третия ден след обяд дойдохме до брега на голяма река. Тя беше пълноводна и широка около 2000 фута, а казаха ни, че на това място при нормално време реката може да се премине без особени усилия.

Решихме до сутринта да лагеруваме тук и да наблюдаваме нивото на реката. Съобщиха ни, че бихме могли да прекосим реката по моста, който се намираше по-нагоре по течението ѝ, но за да се стигне до него, трябваше да се отклоним от пътя си най-малко с едно четириднешно ново и трудно пътуване.

Ние решихме, че ако водата започне да спада ще е по-добре да изчакаме още няколко дни, отколкото да предприемем дългото отклонение. Вече бяхме убедени, че не е необходимо да мислим за нашите провизии, защото помнехме денят, в който припасите ни бяха намалели, но 300-членната ни група изобилно беше снабдена с продукти от невидимото, тъй, както вече го наричахме. Тази доставка продължи 64 дни, докато се върнахме в селото, откъдето бяхме тръгнали. Дотук никой от нас нямаше представа за истинското значение или важност на нещата, които изпитахме. Разбрахме само, че тези неща се извършваха по един определен закон, който всички ние можем да използваме.

Когато на следващата сутрин се събрахме на закуска, в лагера видяхме непознати лица. Те ни бяха представени и ни бе казано, че са от група, която лагерува от другата страна на реката и която се връща от селото, в което ние отивахме. Тогава отдадохме малко значение на този факт, тъй като предполагахме, че те са прекосили реката с лодка. Един от нашата група каза: "Ако тези хора имат

лодка, защо да не я използваме, за да преминем реката?" Това беше единственият начин да се измъкнем от нашето затруднение. Отговорено ни беше, че нямат лодка, тъй като преминаването на реката не е проблем, за да се поддържа плавателен съд. След закуската се събрахме на брега на реката. Забелязахме, че Емил, Жаст, Нюпроу и четирима души от нашата група разговаряха с петимата непознати. Жаст дойде при нас и каза, че желаят да преминат с другите лагерници на другия бряг. Ние обаче бяхме решили да чакаме до следващата сутрин, за да видим дали водата ще започне да спада. Любопитството ни нарасна. Бяхме убедени, че е глупаво да се преплува буйната река само за да се направи приятелско посещение на съседите на другия бряг. Бяхме сигурни, че реката може да се премине само с плуване.

Когато Жаст и дванадесетте напълно облечени мъже отидоха до брега на реката с най-голямо самообладание стъпиха върху водата. Никога не ще забравя моите чувства, когато видях как всеки от тях стъпи от твърдата земя направо върху течащата вода. Затаих дъх, очаквайки да ги видя как потъват и изчезват. По-късно разбрах, че и останалите от групата са мислили същото. Мъжете вървяха уверено и спокойно по повърхността на реката, без дори да потънат подметките на сандалите им.

Когато ги видяхме да стъпват невредими на отсрещния бряг, почувствахме как се смъкна тежест от плещите ни. Когато и последният от дванадесетте стъпи на отсрещния бряг, от гърдите ни се отрони въздишка на облекчение.

Това беше опитност, която не може да се опише с думи. Седемте, които принадлежаха към нашата група, се върнаха на обед, но вълнението ни от необичайното преминаване вече не беше толкова голямо, колкото когато го видяхме за пръв път. През онзи следобяд нито един от нашата група не напусна брега. Толкова бяхме погълнати от собствените си мисли, че малко говорихме за онова, което бяхме видели.

След обяд решихме, че трябва да заобиколим и да преминем реката по моста. На следващата сутрин станахме рано, за да продължим дългия си път. Преди да тръгнем петдесет и двама души от групата преминаха реката така, както това сториха предишния ден дванадесетте. Каза ни се, че и ние бихме могли да прекосим с тях, но никой от нас не притежава вяра, за да направи такъв опит. Жаст и Нюпроу продължиха да ни придружават. Опитахме се да ги разубедим и им казахме, че може да вървят с останалите, за да им спестим неудобното бавене да вървят с нас. Те бяха непоколебими и останаха с нас като ни казаха, че това за тях не представлява неудобство. Предмет на разговорите и мислите през следващите четири дни бяха забележителните неща, които видяхме да бъдат извършвани през краткото време, прекарано с онези прекрасни хора.

На втория ден групата с усилие изкачваше стръмната страна на планината под горещите лъчи на слънцето, когато нашият началник, който малко беше говорил през последните два дни, внезапно попита: "Момчета, защо човек трябва да пълзи и да се влачи по тази земя?"

Ние в хор му отговорихме, че той гласно изказа съвсем точно нашите мисли. Той продължи: "Как ви се струва, няколко души могат да вършат нещата, които видяхме да се извършват. Защо тогава всички хора да не могат да извършват същите неща? Защо човек се задоволява да пълзи и не само, че е доволен да пълзи, но е и длъжен да върши това? Ако на човека му е дадена власт над всички неща, сигурно му е дадена сила да лети и над птиците. Ако това е негово господство, защо той не е

потърсил толкова дълго време това господство? Сигурно грешката трябва да се потърси в собствения му човешки разум.

Всичко това трябва да е произлязло от схващането на човека за себе си като за смъртен. В своя собствен разум той се вижда само като пълзящ и така той можеше само да пълзи. Тогава Жаст взе думата и каза: "Вие сте напълно прав, всичко е в съзнанието на човека. Той е ограничен или неограничен, свободен или роб, точно така, както се мисли. Мислите ли, че хората, които видяхте вчера да вървят по реката, за да съкратят неудобството на това пътуване, са по-специални същества, отколкото сте вие? Не, те не са сътворени по по-различен начин от вас.

Те нямат нито един атом повече сила, отколкото имате вие. Чрез правилното използване на своите мисловни възможности те са развили своята сила, дадена им от Бога. Нещата, които виждате да се извършват докато сте с нас, вие сами можете да вършите също толкова пълно и свободно. Нещата, които видяхте да се извършват са в съгласие с установени закони. Всяко човешко същество, ако желае може да използва този закон.

Тук разговорът завърши, ние продължихме пътя си и се присъединихме към петдесет и двамата, които бяха преминали реката. След това заедно продължихме към селото.

ГЛАВА ДЕВЕТА

В селото, в което отидохме, имаше, целебен храм. Твърди се, че по време на строежа му са произнасяни само думи на Живот, на Любов и на Мир. Днес трептенията в сградата са толкова силни, че всеки болен, преминал през нея, веднага се изцелява. Твърди се още, че думи на Живот, Любов и Мир са използвани и изпращани навън толкова дълго време от този храм и трептенията, произлизащи от тях са толкова силни, че ако се използват нехармонични и несъвършени думи, те ще изгубят силата си. Каза ни се, че това е илюстрация на онова, което става в човека. Ако той упражнява и изпраща думи на Живот, Любов, Хармония, Мир и Съвършенство, в скоро време той не би могъл да продума нищо нехармонично. Опитвахме се да продумахме няколко нехармонични думи и веднага разбрахме, че не сме в състояние да ги произнесем.

Този храм беше местоназначението на онези от групата, които търсеха изцеление.

Обичай е, Учителите, които са от околността да се събират в това село през известни интервали от време за религиозни обряди и инструкции за онези, които искат да се възползват от тази възможност. Храмът е посветен само на изцелението и е отворен за хората по всяко време.

Не винаги е възможно придошлият народ да се доближи до Учителите, затова те насърчават хората да отиват за изцеление в храма. Тази е истината, те да не желаят да изцеляват онези, които отиват само на поклонение. Учителите придружават поклонниците, за да покажат на останалите, че те не са по-различни от самите тях, че всички те имат в себе си дадената им от Бога сила. Предполагам, че чудното преминаване на реката те сториха, за да ни покажат, че както те могат да се издигнат над всяко препятствие, така и ние също трябва да се издигнем над всяко препятствие.

Близките до храма места, по които Учителите оказват помощ, са благоустроени за посетители, прииждат и любопитни, и хора, които не вярват, те

обаче не получават никаква помощ. Присъствахме на големи събирания от 200 до 2000 души и всички, които желаеха да се изцелят, биваха изцелявани.

Мнозина от тях ни казваха, че са били излекувани като мълчаливо са желали това. Имаше възможността да наблюдаваме голям брой от онези, които бяха излекувани през различно време и установихме, че около 10 процента от тези изцеления бяха трайни, докато всички изцеления, получени в храма, бяха трайни.

Беше ни обяснено, че храмът е реално нещо, разположено в едно място, представляващо център на Бога. Христос е индивид такъв, какъвто всички църкви трябва да изобразяват този Бог или Христос, т.е. центърът в индивида. По този начин Той става достижим за онези, които желаят да отидат при Него. Те могат да отиват в храма толкова често, колкото желаят и да остават там толкова дълго, колкото желаят. Така е формиран идеалът в умовете на тези, които отиват там и този идеал се фиксира в ума.

Емил каза: "Точно тук идва внушението, което е довело идолопоклонството в миналото. Хората търсеха да изобразят в дърво или камък, злато или бронз образа, който те идеализираха, но всеки идол може само несъвършено да изобрази идеала. Образът, идолът едва що беше направен и хората осъзнаха, че идеалът, надвишава идола. Разбираха, че те трябва да съзерцават любовта, да идеализират в себе си това, което искат да изявяват отвътре, вместо да изобразяват във външна форма чрез идол идеала, който биха изразили. По-късна форма на идолопоклонството е да се идеализира личността на този, който изразява нашия идеал. Ние ще трябва да идеализираме идеала, който той изразява, а не личността, която го изразява. Това е вярно дори за такава велика личност като Исус. Така, Исус предпочете да се отдалечи, когато видя, че народът идеализира Неговата личност, вместо идеала, който Той представляваше. Те искаха да Го направят свой цар като мислеха, че само Той може да задоволи всяка тяхна изразена нужда. Те не съзнаваха, че вътре в себе си имаха силата да задоволят всяка своя нужда и че само трябва да сторят това, което самия Той беше сторил. Той им казваше: "По-добре е аз да си отида, защото ако не си отида, Утешителят няма да дойде." Така им казваше, че докато те гледат неговата личност, не биха познали своята собствена сила. Защото те трябва да се вглеждат вътре в себе си.

"Друг може да ви учи или да ви каже, но вие за себе си трябва да извършите работата, защото ако вие гледате на друг вие градите идол, вместо да създадете идеал."

Ние бяхме свидетели на чудни изцеления. Някои страдащи само преминаваха през храма и биваха изцелявани. Други прекарваха там значително време. Никога не видяхме някой да извършва богослужение. Тъй като вибрациите на изговорените думи бяха толкова силни че всички, които бяха под влиянието им, бяха благословени. Видяхме един мъж, който страдаше от деформация на костите, занесоха го в храма и след един час той беше напълно здрав. После той работи за нашата група 4 месеца.

Друг мъж, който беше загубил пръстите на ръката си, ги получи напълно възстановени.

Малко дете с атрофирани крайници и деформирано тяло беше изцелено за миг и излезе от храма. Случаи от проказа, слепота, глухота и много други болести бяха излекувани. Фактически всички болни, които влизаха в храма, биваха изцелени. В продължение на година-две можехме да наблюдаваме онези, които бяха изцелени

по това време и изцелението им беше трайно. Каза ни се, че ако изцелението не беше трайно и заболяването се повтори, това се дължи на липсата на истинско духовно осъзнаване на индивида.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Когато се върнахме в главната квартира, намерихме всичко готово за прекосяване на планините. След едnodневна почивка и смяна на водачите, ние започнахме втората фаза от нашето пътуване, този път действително, за да прекосим Хималаите. Това, което видяхме през следващите 20 дни имаше краткотраен интерес.

Емил ни говори за осъществяването на Христово съзнание. Той каза: "Чрез силата на нашия собствен разум или мисловно действие, ние можем да създадем или реализираме духовно съзнание. Чрез силата на мисловния процес, ние можем да променим и развием нашите тела, нашите външни условия и околна среда, чрез познание на това Христово съзнание Вътре в нас така, че ние никога не ще изпитваме промяната, наречена смърт. Това е направено изцяло чрез човешката способност да Вижда мислено, да идеализира, да преценява и създава онова, което съзерцава мислено. Това се извършва най-напред като се разбере, осъзнае и Вярва, че Христос е вътре в нас. Извършва се като се види истинското значение на Исусовото учение. Ние се свързваме чрез тялото си с Христа, създадено по образ и подобие на Бога, точно тъй, както Бог ни вижда.

Ние сме идеализирали, разбрали и изявили съвършеното Божие тяло. Ние сме "родени отново", наистина от и в духовното Царство на Бога.

По този начин ние можем да върнем всички неща към Всемирната мисловна субстанция, от която те произлязоха и да ги върнем обратно, съвършени по външна форма или проявление. Тогава, като ги държим в тяхното чисто, духовно, съвършено състояние, трептенията са понижени и нещата, които желаем да създадем, стават в съвършена форма.

По този начин ние можем да вземем всяко лъжливо вярване, всяко старо положение, всеки грях, всичко от нашия предишен живот. Не е важно какво е било, колкото добро или лошо да изглежда. Не е важна планина от лъжливо вярване, съмнение, неверие и страх, които ние или някой друг е издигнал около нас или в нашите пътеки. Ние можем да кажем на всички тях: "Сега аз ви връщам обратно към Великия Океан на всемирната мисловна субстанция, от която произлизат всички неща, където всичко е съвършенство и от която вие сте произлезли. Връщам ви там, за да бъдете отново разложени в елементите, от които бяхте създадени. Сега аз ви връщам и ви довеждам назад до онова чисто вещество, така съвършено и чисто, както Бог ви вижда и ви държи винаги в онова абсолютно съвършенство."

Ние можем да си кажем: "Сега аз разбирам, че в стария ред на нещата, аз ви създадох несъвършено и затова вие се проявявате несъвършено. Разбирайки истината, сега аз ви създавам съвършени, тъй както Бог ви вижда. Вие сте родени отново съвършени и "това е така". Ние трябва да разберем, че вътрешният алхимик, Бог в нас е овладял това и го е видоизменил, пречистил и усъвършенствал онова, което изглеждаше несъвършено, онова, което ние създадохме и сега го връщаме."

Ние ще трябва да разберем, че то е пречистено, усъвършенствано и видоизменено точно така, както нашите собствени тела са пречистени, усъвършенствани и върнати на нас като Божие тяло, съвършено красиво и свободно.

Най-после ние би трябвало да разберем, че това е свършено Христово съзнание във всичко и за Всички."

Утрото на 4 юли ни завари на върха на прохода. Предишната вечер Емил ни каза, че сме заслужили празник и той не намира по-подходящо време за празнуване от 4 юли.

На закуска Емил започна, казвайки: "Днес е 4 юли, денят, в който вие празнувате рождението на вашата независимост. Колко подходящо изразителен е този ден!

Чувствам, че всички вие вече ни имате повече или по-малко доверие, защото ще ви говоря свободно. След няколко дни, ние ще можем окончателно да ви докажем, че изявленията, които ви правя, са верни.

Ние обичаме да наричаме вашата страна "Америка" и всички нейни жители "американци". Вие никога няма да узнаете радостта, която тези няколко минути ни доставят, в този толкова важен ден, да мога да говоря с вас и да се срещна лице в лице с една малка група американци, които бяха по едно изключение родени в онази Велика страна. Нека кажа, че беше привилегия за някои от нас, че са видели вашата страна много преди Колумб да предприеме онази паметна експедиция. Преди него бяха направени и други опити за откриване, но без успех. Защо? Просто поради липсата на онова, дадено от Бога качество - вярата. Онзи, който имаше смелостта и вярата да види и да изпълни Видението, още не беше събуден. Моментът, в който душата се пробуди и разбере, че земята е кръгла, че на другата страна трябва да има земя, еднаква с тази познатата Вече земя, ние видяхме, че на друго място една велика историческа епоха е започнала да се разкрива.

Кой друг, освен великия Всемогъщия Един, Който вижда всички неща, можеше да събуди онова малко зрънце вяра в душата на Колумб? Кой бяха първите му думи, когато застана пред кралицата, в деня, когато още не познаваше по-висшата сила? "Мила, Кралице, аз съм твърдо убеден, че земята е кръгла, че желая да отпътувам и да го докажа." Не зная дали вие ще се съгласите с това, но тези думи бяха вдъхновени от Бога и Колумб беше признат като един, който имаше намерението да изпълни това, което предприема.

Тогава дългата поредица от събития започна да се разкрива. Тя ни беше показана години по-рано в пълнота, но достатъчно, за да можем да я проследим. Разбира се, ние планирахме за по-кратък от предишните години срок да бъдат извършени и протоколирани най-невероятни чудеса. Но тези от нас, които са имали привилегията да преживеят всичко това, сега напълно разбираха, че предстоят много по-велики чудеса за вашата велика нация. Ние чувстваме, че е дошло времето вашата нация да се пробуди за своя истински духовен принос. И ние желаем да сторим всичко, което можем, за да ви помогнем да осъществите това."

Беше ясно, че техният интерес към нас беше възбуден от тяхното голямо желание Америка да приеме Христовото съзнание и да разбере своите възможности. Те знаеха, че нейната цел беше истински духовна и чрез този факт тя е определена да бъде водач в духовното развитие на света.

Емил продължи: "Помислете за това, което е станало възможно от малкото семе на вяра, посадено в съзнанието на един човек и е имало възможност да се развива. Какво се е случило? Можете ли да си представите? Колумб на своето време се смяташе за непрактичен мечтател. Не идваме ли всички до убеждението, че вчерашните мечти днес са действителност? Кой не е извършил нещо, без да е бил

наричан "мечтател"? В действителност бяха ли неговите видения мечти? Не бяха ли те идеали във Великия Всемирен разум Бог, заченати в душата на онези, които ги осъществяваха като велика истина? Не тръгна ли Колумб по едно неотбелязано на картата море, виждайки ясно в своето съзнание земя отвъд? Дали той е видял чрез тази земя постигането на обещанието и отличието или дори, че ще ѝ бъде дадено името Америка, това аз не знам.

По всяка вероятност, това е било оставено на онези продължители, за да го довършат. Главното е - не беше ли отначало мечта или видение? Ние вече видяхме някои от извършените чудеса, но ние само можем да си представим чудесата, които ще последват в резултат на онова видение. По този път ние можем да преброим отново много видения, които са помогнали да направят света по-добро място за живеене.

Не е ли това начинът, чрез който Бог се изявява чрез всички? Човекът, който вече е създал, е този, който има по-голяма вяра в Бога съзнателно или несъзнателно. Мислите ли за онази душа, отправяща се в неотбелязано тогава на картата море, трудностите, изпитанията и разочарованията, но само с една мисъл преди всичко в ума, една ясна мисъл - целта.

Тогава събитията продължили и стигнали до деня, когато тази малка група слязла от "Мей Флауър" на брега, търсейки своята свобода да служат на Бога по свой начин.

По-късно дойде Великият ден - подписването на Провъзгласяването на независимостта, за избирането или на Бога или на угнетителя. Кой преуспя, кой трябва винаги да преуспява? Дали вие го разбирате или не, борбите на онази малка група мъже в онези паметни дни и епохата на акта, произтичащ от този документ е една от най-великите епохи след идването на Исус в света.

Тогава прозвучаха ударите на камбаната на независимостта. Дали вярвате или не, първите удари на тази камбана бяха чути от нас така ясно, като че ли бяхме застанали под нея. Този камбанен звън се усилваше и изпращаше трептенията, които излизаха от онзи малък център, докато някой ден те ще проникнат и в най-дълбоките и най-тъмните кътчета на цялата земя, за да осветят най-тъмното съзнание.

Погледнете изпитанията и промените, които са довели до това събитие. На този ден не беше ли родено великото дете. Погледнете великите, души, които се осмелиха да приемат детето. Какво можеше да се случи, ако те бяха изгубили смелост? Те не се изплашиха, нито загубиха смелост. Какво се е случило? На света се роди най-великата нация. Какво ни казват нейните скърби и изпитания? Не са ли те тясно свързани с разкритието на онази велика душа Исус от Назарет? Не могат ли тези, които подписаха на този ден Провъзгласяването на независимостта да се сравнят с мъдреците от Изтока, които видяха звездата, която символизира рождението на младенца в яслите- Христовото съзнание в яслите. Не приеха ли те звездата така вярно, както онези от древността?

"Припомняйки си думите на онази Декларация, можете ли да се съмнявате, че всяка дума в нея беше Божие вдъхновение? Спрете за миг и помислете, има ли паралел в цялата история? Имало ли е или не някога документ като този, от който би могло да се копира? Има ли съмнение, че този документ е дошъл направо от Универсалната разумна субстанция? Има ли съмнение, че това е част от великия градивен план, който беше изявен? Имали някакво съмнение, че това е следващата фаза в изработването на този велик план?

Естествено това не произтича механично от човешкия смъртен ум. Тогава емблематичната фраза - "на Бога ние се уповаваме", не показва ли най-пълнокръвна вяра и упование в Бога, в създателя на всичко и на всички? Емблемата на орела символизира високото вдъхновение. Тогава онези мъже бяха дълбоко духовни и строяха по-добре, отколкото ние можехме да предполагаме. За момент вие сякаш се усъмнихте, че колумбовата експедиция беше ръководена от цялостния Божи Дух в творческо действие. Това не показва ли, че Америка е определена да бъде водач на целия свят?

Разгледайте историята на вашата нация. Няма никакъв паралел с историята на нациите по цялата земя. Не виждате ли в нея всяка следваща стъпка, водеща нагоре към нейното изпълнение? Можете ли да вярвате, че има някой друг, освен Божествения разум, който ръководи нейното развитие? Можете ли да се съмнявате, че това е Великият Всемогъщ Бог, Който ръководи нейната съдба?

Точно така както синапеното семе, макар че е едно измежду най-малките семенца, има вярата да знае, че вътре в себе си то носи силата да изяви синапеното растение, най-голямото от всички треви. Когато това растение израсне, то става дърво, птичките идват и се настаняват в клоните му. Така както семето знае, че в себе си има силата да изяви най-великото, така и ние трябва да знаем, че вътре в нас имаме силата да изживим най-великото. Чрез тази притча Исус искаше да наблегне на качеството на вярата, вместо на количеството. "Ако имате вяра колкото синапено семе (и тази вяра стане знание), вие ще кажете на тази планина "премести се от това място и тя ще се премести, и нищо не ще бъде невъзможно за вас". Точно така крехкото маково семе и най-могъщото смокиново дърво, луковиците, растението, семето на дървото, всички знаят, че те могат да изразят най-великото. Всяко едно от тях има точна представа или изображение на това, което трябва да се изрази. Така ние трябва да имаме точна представа вътре в себе си на това, което искаме да изразим. Тогава трябва да има вътрешна работа. Всеки час да се подготвяме и това съвършенство ще дойде. Никое цвете не е разцъфтяло напълно без този усъвършенстван вътрешен подтик. Само момент преди пъпката да е назряла, вътре в самата цветна чашка, когато това вътрешно усъвършенстване е пълно, красивото цвете разцъфтява.

Както семето попаднало в почвата първо трябва да даде от себе си, за да поникне, да се развие и умножи, така и ние трябва първо да дадем от себе си, за да се развием. Както семето трябва първо да пробие своята черупка, за да поникне, така и ние трябва да пробием нашата черупка на ограничение, за да започне нашия растеж. Когато това вътрешно съвършенство е завършено, ние трябва да станем красиви също като цветето. Каквото се отнася за индивида, същото се отнася и за нацията. Не можете ли да видите, че ако Христовото съзнание е напълно развито в такава нация, каквото и да предприеме тя или нейният народ, трябва да бъде за добро на всички. Защото самият корен, сърцето на всички управления е съзнанието на тези, които са управлявани.

В развитието си, вашата нация извърши големи грешки, защото повечето от хората още се намират дълбоко в материалното. Вие още не сте осъзнали духовния си принос.

Напълно разбирам, че велики души са ръководили съдбата на вашата нация. Също така разбирам колко малко бяха оценени тези велики души, докато не умряха. Пътят беше грапав, трънлив и труден, защото човек в своето ограничено досега

схващане, позволява само на разбиранията на смъртния да изграждат пътя. Вижте какви чудеса е постигнал той. Но, вижте какви чудеса можеха да се извършат, ако по-пълното и по-дълбокото духовно значение беше разбрано и приложено. С други думи, ако Христос беше поставен на кормилото на вашия държавен кораб и ако всички знаеха истината, както Исус знаеше, че Христос е във всеки човек и че всички са едно, какви чудеса щяха да бъдат разкрити днес. Аз виждам, че същата слава ще бъде щом като се разбере дълбокото духовно значение на израза "единство във всичко". Това е един от първите велики закони на Бога - единият да се изразява чрез многото, един от всички и за всички.

Разгледайте основаването на всяка нация. Онези нации, които са били основани върху истинско духовно виждане, са оцелели най-дълго време. Те биха устояли на всичко, ако на материализма не беше дадена възможност да се вмъкне и постепенно да подкопае цялата структура, докато те падаха под собствената си ненормална обремененост или биваха провалени чрез злоупотребата със закона, който ги създаде. Какво се случи след отпадането им? Принципът, Божият дял беше опазен. Във всяка следваща несполука ние можем постепенно да проследим издигане или възход във всяка следваща фаза, докато най-после всичко трябва да свърши в Бога. Бог е един в многото мои братя, не е нужно пророк да ви обясни това, за да го разберете.

Вижте каква нация беше Испания през Времето, когато Колумб потегли на път за своето откритие и през времето малко след това и вижте сега какво се е случило. Кой от тях ще бъде във война със своето собствено чедо? След това ще видите каква безпомощна, безсилна нация е тя, едва способна да пълзи в добра битка или да се избави от една лоша. На какво можете да отдадете нейното безсилие? Пълна деидеализация ли е това? Не е ли Винаги така с една нация или индивид? Когато телесната форма или структура е била преситена, дали чрез лакомия или страст, резултатите са същите. Може да има време на видимо преуспяване и успех, но то е краткотрайно. Тогава изтощената, грохналата и изхабената форма се показва, както прави накуцващата, несигурната стъпка на старика. Ако те бяха запазили и развили своята духовна сила, те нямаше да бъдат слаби. Щяха да бъдат силни не само 500, 5 000 или 10 000 години, а вечно, както бяха в апогея на своето надмощие.

Как само очакваме деня, който се зазорява. Това ще бъде век на кристална, чисто бяла светлина на духа. Зазоряването на този ден вече започва. Ние можем да видим пукващата се зора постепенно и за кратко време ще блесне пълното сияние и славата на този приближаващ ден. Тогава няма да има нито тъмнина, нито ограничение. Не подсказва ли това, че трябва да има вечен прогрес? Ако не е така всичко трябва да се върне обратно в онази форма, от която е произлязло, от всемирната субстанция. Всичко трябва да прогресира или да се върне назад. Няма междинна точка, няма точка на спиране. Когато вашата нация разбере своето истинско състояние и мисия, когато се свърже с Духа и се изяви както Бог желае да се изяви, или даде възможност на Духа да разкрие отвътре, ние можем да видим за вашата нация чудо, далеч надминаващо способността на човешкия език да го опише. Няма никакво съмнение, че голямата и силна човка и ноктите на орела ще държи единна вашата нация през време на нейното развитие. Когато обаче дойде истинската духовна светлина, тогава ще се види, че гълъбът е по-силен, отколкото орелът. Тогава гълъбът ще защити това, което сега пази орелът".

Тук разговорът свърши, Емил ни каза, че ще ни напусне за кратко време,

защото иска да се срещне с хората събрани в едно село на 200 мили път оттук. Той ни каза, че ще ни чака в едно малко село, отдалечено на 60 мили и до което ние можехме да стигнем за 4 дни. След това той изчезна.

Присъедини се към нас след 4 дни с четирима непознати в селото, за което ни беше говорил.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Денят, в който пристигнахме в това село беше дъждовен и всички ние бяхме измокрени до кости. Настаниха ни в голяма мебелирана и удобна стая, която можехме да използваме като трапезария и като всекидневна. Стаята беше приятно отоплена, но в нея нямаше огнище. Един от групата ни попита откъде идва топлината. Ние отново се огледахме, но не видяхме печка, въпреки това ясно се забелязваше наличието на топлинна струя.

Това ни учуди, но не го коментирахме, защото вече бяхме свикнали на изненади и знаехме, че всичко ще ни бъде изяснено по-късно.

Току-що бяхме седнали около масата за обяд, когато Емил влезе с четирима непознати. Не знаехме откъде идваха тези хора. Те се появиха едновременно в единия край на стаята, където нямаше никаква врата. Появиха се без шум и пристъпиха до масата, за да ни бъдат представени от Емил. След това те насядаха около масата така свободно, като че ли се намираха у дома си. Преди да проумеем какво става трапезата ни се изпълни с хубава, но безмесна храна. Тези хора не се хранят с месо и с нищо, в което е имало съзнателен живот.

След като привършихме храненето си, един от нашата група попита как се отоплява стаята. Емил отговори: "Топлината, която вие чувствате в тази стая, идва от една сила, с която ние можем да се свържем и да я използваме. Тази енергия или сила е по-силна, отколкото всяка енергия или сила, която вие използвате. Човек обаче може да се свърже с нея и да я използва като светлина, топлина и дори като енергия за производство и задвижване на всякакви механизми. Ние я наричаме Всемирна енергия. Ако вие се свържете и използвате тази сила, вие ще я наречете безкрайно движение. Ние я наричаме всемирна сила, Божия сила, доставена от Отца, за да я използват всички негови чада. Тя ще движи всеки механически уред, ще снабдява транспорта без консумация на гориво, ще доставя светлина и топлина. Тя се намира навсякъде, без пари или цена. Тази енергия може да се улови и използва от всеки.

Един от нашата група попита дали храната е била приготвена от тази енергия. Казаха ни, че храната е дошла, приготвена така, както я изядохме, направо от Всемира, точно така, както преди време беше доставен хлябът и другите продукти. Емил ни покани в жилището, където живееха новодошлите. То беше на 200 мили път оттук. Каза ни още, че там ще се срещнем с неговата майка. Той ни обясни: "Моята майка беше усъвършенствала своето тяло така, че можеше да го взима със себе си и продължи да изучава най-върховното учение.

Тя винаги живее в невидимото. Върши това по свое желание, тъй като иска да получи най-възвишеното учение и чрез получаването му, тя може да ни помага. За да ви стане ясно това, аз бих могъл да кажа, че тя е вървяла все по-нагоре, докато е достигнала небесното царство, така както вие бихте нарекли мястото, където е Исус. Това място понякога се нарича Седмото небе.

Вие мислите, че това е мистериата на мистериите. Нека ви кажа, че около това

няма никаква мистерия. Това е място в съзнанието, където всяка мистерия е разкрита. Онези, които са стигнали тази фаза на съзнанието са въвн от зрението на смъртните. Те обаче могат да се връщат, да разговарят и да учат онези, които могат да възприемат. Те могат да идват в собствените си тела, защото така са ги усъвършенствали, че могат да отидат с тях навсякъде. където пожелаят. Те могат да се връщат на земята без прераждане. Онези, които са минали отвъд смъртта, трябва да се родят отново, за да се върнат на земята с тяло. Това тяло ни беше дадено като духовно, съвършено тяло и ние трябва така да го виждаме и поддържаме, за да го запазим. Онези, които са напуснали тялото и са преминали отвъд в дух, сега съзнават, че трябва отново да приемат тяло и да продължат да го усъвършенстват.

Беше наредено преди да станем от масата, групата да се раздели на пет подгрупи. Всяка подгрупа да бъде под грижата на един от петимата, които се бяха появили в стаята и обядваха с нас. Това щеше много да ни улесни в нашата работа, като ни помогне да проверим възможността за пътуване в невидимото и предаването на мислите. Този план щеше да ни даде възможност най-малко двама от нашата група да бъдат в група с един от петимата като водач. Групите трябваше да се отдалечат една от друга, но въпреки това щяхме да бъдем свързани.

ГЛАВА ДВНАДЕСЕТА

На следващия ден уредихме всички подробности по пътуването. Заедно с трима от нашата група аз трябваше да придружавам Емил и Жаст. Утрото завари всяка от групите с водач и помощници, готови да отпътуват в различни посоки. Уговорихме се, че внимателно трябва да наблюдаваме и отбелязваме всяка случка. Щяхме да се срещнем 60 дни по-късно в селото на 200 мили разстояние оттук.

Щяхме да поддържаме връзка чрез нашите приятели, които щяха да пътуват от група на група всяка вечер. Ако пожелаехме да се свържем с нашия началник или с някой друг член на групата, всичко, което трябваше да сторим, беше да предадем съобщението на нашите приятели и в необичайно кратко време щяхме да получим отговор. Предаването на тези известия всеки трябваше да запише пълно и да отбележи часа и минутата на всяко от тях. Трябваше точно да записваме и времето на получените отговори.

Водихме си точни бележки за техните появявания и изчезвания, отбелязвахме времето, мястото и разговорите. По-късно, когато сравнихме записките, се оказа, че всички данни съвпадаха.

Понякога бяхме отдалечени на големи разстояния. Имаше групи в Персия, Китай, Тибет, Монголия и Индия, винаги придружени от нашите приятели. Понякога те пътуваха в невидимия свят, както ние го наричахме, на разстояния, равняващи се на хиляди мили и ние се информирахме за всичко, което ставаше във всеки един от лагерите.

Местоназначението на групата, в която се намирах, се оказа малко селце, разположено югозападно на високо плато, представляващо предхълмие на Хималаите, отдалечено на 80 мили от мястото на тръгването. Не бяхме взели никакви провизии за път, но щедро бяхме снабдявани по всяко време. Имахме много удобни квартири. Пристигнахме на нашето местоназначение, на петия ден, рано след обяд. Бяхме посрещнати от делегация селяни, които ни посочиха удобни квартири.

Забелязахме, че селяните се отнасяха към Емил и Жаст с голямо уважение. Каза ни се, че Емил никога не е посещавал селото, но Жаст и друг път е бил тук.

Посещението му било в отговор на зов за помощ да спаси трима селяни от освирепелия снежен човек, който обитава най-дивите части на Хималаите. Сега отиваха, за да помогнат на болните, които не могат да напуснат селото. Споменатите снежни хора са прокуденици от селата, заживяли в снега и ледовитите области на планините. По-късно те образували племе, което се приспособило към живот в планинските теснини, без контакти с каквато и да е форма на цивилизация. Снежните хора са малобройни, но са свирепи и войнствени. Понякога пленяват и изтезават онези, които са имали нещастieto да попаднат в ръцете им.

Оказа се, че четирима селяни са били пленени от тези диваци и изпратили вестител до Жаст за помощ.

Ние бяхме много възбудени, че не можем да видим тези диви хора, за които само бяхме чули, но не предполагахме, че съществуват. Отначало мислехме, че ще бъде организирана спасителна група и ще ни разрешат да се присъединим към нея. Очакванията ни бяха разбити, когато Емил събщи, че той и Жаст ще отидат сами и то веднага.

Само за няколко мига те изчезнаха. Върнаха се на втората вечер с четиримата пленници, които разказваха невероятните си приключения сред странните хора, които ги бяха похитили. Тези странни снежни човечеци ходят напълно голи, телата им са покрити с козина, както на дивите животни. Устойчиви са на големите студове по високите планини.

Казаха ни, че снежните хора се придвижват изключително бързо и могат да хванат и най-бързите животни, които живеят в областта. Тези диви хора наричат Учителите "мъжете от слънцето". Когато Учителите отиват при тях за пленниците, те не се противят. Също ни се каза, че Учителите са направили редица опити да се доближат до тези диви същества, но те били неуспешни поради страха им от хората. Говори се, че ако Учителите отидат между тях, снежните хора няма нито да ядат, нито да спят, а ще стоят навън през нощта и деня, защото много се страхуват.

Тези хора са загубили всякакъв допир с цивилизацията, дори са забравили, че някога са имали допир с други раси и са техни потомци.

Ние успяхме да накараме Емил и Жаст да ни разкажат за това малко и диво племе, но не можахме да ги убедим да ни заведат при тях. Когато ги запитахме защо, единственият отговор беше: "Те са божии чеда също като нас, само че са живяли толкова дълго време в омраза. Развили са в себе си само страх. Изолирали са се до такава степен, че напълно са забравили, че са потомци на човешкия род. Мислят се за диви същества, както изележда вече са станали нещо повече. Те дори са изгубили инстинкта на дивите същества, защото дивото знае кога човека го обича и то по свой начин отговаря на тази обич.

Всичко, което можем да кажем, е че човек създава това, което съзерцава. Но, когато се отдели от Бог и от човека, той слиза по-ниско и от животното. Няма полза да ви водим при тях. Само бихме навредили на тези хора. Надяваме се някой ден да открием някой между тях, който ще бъде по-възприемчив към нашето учение и чрез него ще спечелим и останалите.

Казаха ни, че ако по самоинициатива направим опит да ги видим, сме свободни да го направим, а те, Учителите, без съмнение ще ни предпазят от всяка опасност.

Онази вечер разбрахме, че те са планивали на следния ден да тръгнем за един много древен храм, около 35 мили далече от селото, в което бяхме спрели. Моите

двама другари отказаха да видят храма и да направят опит да се срещнат отблизо с дивите хора. Те се опитаха да склонят неколцина от селяните да отидат с тях, но срещнаха решителния им отказ, защото нито един от жителите не би напуснал селото, щом разбере, че дивите хора се намират наблизко. Моите приятели решиха сами да отидат при тях. Получиха инструкции от Емил и Жаст за пътя и посоката, натъкнаха оръжието на рамо и се приготвиха да тръгнат.

Преди тръгване Емил и Жаст поискаха от тях да обещаят, че ще стрелят и убиват само в крайна нужда. Те могат да стрелят колкото искат, за да сплашат диваците, но могат да стрелят "на месо" само в краен случай.

Останах изненадан, че имаме дори револвери, защото не носехме никакво огнестрелно оръжие. Аз бях изпразнил моето оръжие отдавна и не знаех дори къде се намира. Случило се бе така, че един от носачите, който се грижеше за нашето имущество, беше прибрал два пистолета в багажа и те още бяха там.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Емил, Жаст и аз тръгнахме за храма по-късно през деня и пристигнахме там на следващия ден в 15.30 ч.

Там намерихме двама възрастни мъже, които се грижеха за храма. Аз бях настанен удобно за през нощта. Храмът е разположен върху един висок планински хълм, построен е от груб камък и се говори, че съществува от 12 000 години. Той е съвършено запазен и поддържан. Това е един от първите храмове, издигнат от учениците на Сидда на място, където са могли да отиват и да имат пълна тишина. Мястото не можеше да бъде по-добре избрано. То се намира върху най-високия връх на тази част на планината, на 10 900 фута надморска височина и над 5000 фута височина над долината.

Последните седем мили от пътя ми се сториха отвесни. Понякога пътя преминаваше над стълбове, които бяха поддържани от въжета, завързани горе за канарите и прехвърлени над издадената им страна. Въжетата крепяха стълбовете, които служеха за пътека. Когато вървахме по тях, ми се струваше, че се намирам най-малко 800 фута във въздуха. Друг път бяхме принудени да се катерим по стълби, подкрепени отгоре с въжета. Последното изкачване беше перпендикулярно около 300 фута и ставаше изцяло с помощта на стълба. Когато пристигнахме там, чувствах, като че се намирам на върха на света.

На сутринта станахме преди изгрев слънце. Когато стъпих на покрива на този храм, забравих всички трудности от изкачването през нощта. Храмът беше така разположен накрая на отвесен бряг, че когато се погледнеше, не се виждаше нищо на 3000 фута надолу и изглеждаше като че ли цялата сграда виси във въздуха.

Трудно бих могъл да повярвам обратното! В далечината можехме да видим три планини, върху които бяха разположени подобни храмове, казано ни беше, че те са толкова далече, че аз не бих могъл да ги различа с бинокъл.

Емил ми съобщи, че една от групите трябва да пристигне в храма на най-отдалечената планина почти по същото време, в което ние бяхме пристигнали тук миналата вечер, и че в тази група се намира нашият началник. Той ми каза още, че ако желая да вляза във връзка с него, бих могъл да сторя това, тъй като по това време те стоят на покрива на храма от толкова време, колкото и ние.

Аз извадих бележника си и записах, че стоя на покрива на храма на 10 000 фута над морското равнище и ми изглежда, че храмът виси във въздуха, че часът е точно 4.45

според моя часовник, събота е, 2 август. Емил прочете това известие и за минута остана безмълвен, тогава дойде отговорът: "Часът е 5.01 според моя часовник, място - увиснали във въздуха 8 400 фута над морското равнище, дата събота 2 август. Чудна гледка, но местоположението е най-необикновено".

Тогава Емил каза: "Ако желаете, аз ще отнеса тази бележка и ще донеса отговора, когато се върна.

Ако нямате нищо против, бих искал да отида и разговарям с онези при храма". С готовност му дадох бележката и той изчезна. След 1 час и 45 минути той се върна с бележката от началника, в която се твърдеше, че Емил е пристигнал там в 5.16 часа, и че прекарал чудесно, разсъждавайки какво би могло да се случи после.

Останахме в този храм три дни. През това време Емил посети другите групи, като носеше бележки от мене и се връщаше с отговори от тях.

На четвъртия ден сутринта, ние се приготвихме за връщане в селото, където бяхме оставили моите другари.

Разбрах, че Емил и Жаст желаеха да отидат в друго малко селце, разположено в долината на около 30 мили от мястото, където нашият път се отделя от пътя в долината. Предложих те да отидат, а аз да ги придружа. Онази нощ лагерувахме в една овчарска колиба. Станахме и тръгнахме рано на следващата сутрин. Целта ни беше да стигнем до нашето местоназначение преди мръкване на следващия ден. Вървахме пеша.

На сутринта около 10 часа се разрази силна гръмотевична буря и изглеждаше, като че ли щеше да падне пороен дъжд, но не завали. Местността, през която минахме, беше залесена с гъсти гори и земята беше покрита със суха трева. Почвата също беше суха. Мълнията възпламени тревата на няколко места и преди да разберем какво става бяхме заобиколени от огън.

За няколко минути той забушува и със скоростта на бърз влак ни огради от три страни. Пушекът се носеше ниско в гъсти облаци. Аз се уплаших и изпаднах в паника. Емил и Жаст изглеждаха спокойни и съобразителни и това ми вдъхна кураж. Те казаха: "Има два начина за спасение. Единият е да се опитаме да отидем до близкото устие, където има течаща вода при едно дълбоко дефиле. Ако можем да стигнем до него, а то се намира около 5 мили оттук по всяка вероятност ще се избавим от огъня. Другият начин е да минеш през огъня с нас, ако ни се довериш да те водим през него".

Всякакъв страх веднага изчезна от мен, тъй като вече знаех, че тези мъже доказаха своята вяроност при всички трудности. Приемайки напълно тяхната подкрепа, аз застанах между двамата и ние продължихме нашия път, който изглеждаше да е в мястото, където най-силно бушуваше огънят. Веднага, като че ли пред нас се отвори голям сводест път и ние минахме направо през огъня без ни най-малко затруднение. Преминахме 6 мили през местност засегната от огнената стихия. Струваше ми се, че вървахме така спокойно по този път, като че ли не бушуваше наоколо стихия. Така стигнахме до малка рекичка, където бяхме вън от опасността на огъня.

Докато минавахме през пламъците, Емил каза: "Не можете да разберете колко е лесно да използвате по-висшия закон на Бога, вместо по-низшия, защото вие наистина се нуждате от висшия. Сега ние повишихме вибрациите на нашите тела по-високо от тези на огъня и той не можа да ни навреди. Ако смъртните същества биха могли да ни видят сега, те биха помислили, че ние сме изчезнали, когато в

действителност нашата автентичност е такава, каквато винаги е била. В действителност ние не виждаме разлика, а възприятието на смъртните същества е това, което губи връзка с нас. Ако биха могли да ни видят такива, каквито сме, биха могли да помислят, че ние сме се възнесли. В действителност това се случи. Ние се възнесохме в едно ниво на съзнание, където смъртният губи връзка с нас. Всички могат да вършат същото, което ние вършим. Ние използваме закона, даден ни от Отца. Ние можем да използваме този закон, за да преместваме нашите тела през всяко пространство. Това е законът, който ние използваме, когато ни виждате да се появяваме и изчезваме, или както вие го наричате "изпразнено" пространство. Ние просто преодоляваме трудностите, като издигаме нашето съзнание над тях и по този начин можем да преодолеем или да се издигнем над всички ограничения, които смъртният човек със съзнанието си е поставил в себе си.

Струваше ми се, като че ли вървахме над земята едва докосвайки я с краката си. Когато бяхме спасени отвъд реката извън огъня, първото ми впечатление беше, че съм се събудил от дълбок сън. Постепенно се върнах към действителността и истинското значение на преживяното започна да се прояснява в съзнанието ми. Намерихме сенчесто място на брега на реката, обядвахме и починахме за час, тогава тръгнахме за селото.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Това село се оказа много интересно. В него се съхраняват някои добре запазени ръкописи, които водят до заключението, че Йоан Кръстител е пребивавал тук около пет години. По-късно видяхме ръкописите и ги преведохме. Те бяха окончателно доказателство за неговото пребиваване в тази страна около 12 години. По-късно ни показаха ръкописи, казващи, че Йоан Кръстител престоял с тези хора в Тибет, Китай, Персия и Индия около 12 години. Фактически ние чувствахме, че можем да следваме почти същия път, който той е следвал според оставените и запазени ръкописи. Те бяха толкова интересни, че ние се върнахме в различните села и направихме обширно проучване. Констатирахме, че чрез сравнение на така посочените данни, можехме да съставим доста точна карта на неговите пътешествия, докато е живял сред тези хора. Понякога тези случаи изпъкваха толкова ясно пред нас, че можехме да си представим, че вървим по същите земи и пътуваме по същия път, по който Йоан Кръстител е вървял толкова отдавна.

В това село останахме само три дни. В него обаче аз можах да видя тези учения далеч в неясното минало от самото им начало, когато всичко е произлязло от Единния Източник или Субстанция, Бог. Можех да видя различните издънки на тези учения, изявени от индивиди, всеки индивид прибавяйки своето разбиране, своето мислене, своето собствено откритие, открито му от Бог или пряко откровение от Бога само на него. Всеки чувства, че е имал единственото вярно послание, че единствен той е, който трябва да предаде това послание на света. По този начин човешките разбирания бяха примесени с истинското им предназначение и откровение и в резултат се появили различия и нехармоничност. После можах да видя тези хора, Учителите, да стоят твърдо на канарата на истинската духовност, разбиращи, че човек е наистина безсмъртен, безгрешен, вечен, непроменлив, безкраен по образ и подобие на Бога. Изглеждаше ми, че по-нататъшните проучвания трябва да докажат,

че тези велики хора са запазили и предали тази истина през дългите векове в нейното неизменно състояние. Те не претендираха да притежават всичко, което съществува, за да дадат, нито пък молят някого да приеме нещо, докато човек сам не провери делата им и не извърши това, което Учителите вършат. Те не претендират за някакъв авторитет, а действителните дела, които вършат, говорят за тях.

След три дни разбрах, че Емил и Жаст бяха готови да се върнат в селото, където оставихме моите другари. Тяхната мисия до селото е била чисто с лечебна цел и нямаше съмнение, че те можеха да извършат това пътуване до храма и до това село в много по-кратък срок, отколкото ние. Аз не можех да извърша пътуването както тях. Така те направиха моя път свой път.

Пристигнахме в селото и намерихме моите другари да ни чакат. Тяхното дирене на снежния човек се оказало безуспешно. Те потърсили 5 дни, след което се отказали разочаровани и тръгнали обратно към селото. Тогава вниманието им било привлечено от нещо, което изглеждало да има форма на човек, очертан срещу небето над билото, на около една миля разстояние. Преди да успеят да насочат своите бинокли към него, той изчезнал толкова далече, че те едва успели да хвърлят само един мимолетен поглед. Този поглед им оставил впечатлението за маймуноподобна форма, покрита с косми. Те побързали към мястото, но не открили никакви следи. Въпреки че прекарвали останалата част от деня в търсене из околността, не могли да открият никакви по-нататъшни доказателства и преустановили търсенето. След като чуха моя доклад, другарите ми пожелаха да се върнат в храма, но Емил каза, че ще посетим подобен такъв през следните няколко дни и те решиха да участват във второто пътуване.

Доста хора от околността бяха събрани в селото за изцеление, тъй като куриери бяха разнесли новината за избавлението на четиримата, които бяха пленени от снежните човеци. На следния ден присъствахме на едно събрание и видяхме няколко забележителни изцеления. Младата жена, чиито крака бяха измръзнали предишната зима, бе възстановена. Ние можахме в действителност да видим как плътта израства, докато краката станаха нормални и тя можеше да ходи съвършено леко. Зрението на двама слепи беше възвърнато, единият от тях бил роден сляп. Имаше и няколко незначителни случаи на изцеление.

Изглежда всички бяха под дълбокото впечатление на извършеното. След събранието попитахме Емил дали има много, които са повярвали. Той каза, че много от тях наистина са получили помощи по този начин техният интерес беше повишен. За известно време те ставаха техни съработници, но по-голямата част от тях отпадаха и се връщаха към стария си начин на живот, тъй като смятаха, че е необходимо голямо напрежение, за да се поеме сериозно тази работа.

Почти всички хора живеят лек, безгрижен, свободен живот и изглежда, че около един процент от тези, които изповядват, че вярват, са действително предани. Останалите зависят напълно от другите и очакват да им помагат, когато изпаднат в беда. Точно тук се заключава по-голямата част от тяхната беда. Учителите казват, че могат да съдействат на всеки един, който наистина желае помощ, но те не могат фактически да извършват работата на всеки един. Те могат да кажат на други за изобилието, натрупано за тях, които да бъдат в действителност едно "с" и "от" изобилието.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Напуснахме селото на следващата утрин и двама от селяните, които изглежда бяха повярвали и възприели работата, ни придружиха. На третия ден вечерта пристигнахме в едно село, около 12 мили далече от тях, където прегледах ръкописите на Йоан Кръстител. Имах голямото желание моите другари да прегледат тези ръкописи, затова решихме да останем и Жаст ни придружи до селото.

След като прегледахме ръкописите, които направиха дълбоко впечатление на другарите ми, ние решихме да направим карта и да проследим пътешествията, така както са отразени. Тази вечер Учителят, който беше с четвъртата група, прекара нощта с нас. Той също донесе известия от първата и третата групи. Той бе роден и израснал в селото, неговите праотци са написали ръкописите и те са били в семейството от тогава до сега. Твърдеше се, че той беше петото поколение от автора на ръкописите насам, и че нито един от семейството не е изпитал смъртта. Всички са взели своите тела със себе си и можеха да се върнат по всяко време. Ние попитахме дали няма да представлява неудобство за автора на ръкописите да дойде и говори с нас. Той отговори, че няма да е неудобно и ние уредихме срещата за същата вечер.

Бяхме седнали само няколко минути, когато един мъж, който предположихме да е на около 35 години се появи внезапно в стаята. Той ни беше представен и ние всички се ръкувахме с него. Цялото му същество излъчваше светлина, която беше извън нашата способност за разбиране.

Преди да седнем Емил, Жаст и двамата странници скръстиха ръце в средата на стаята и за няколко минути застанаха в съвършено мълчание. Тогава всички седнахме, и този, който се беше появил в стаята така внезапно, започна казвайки:

"Вие помолихте за тази среща, за да разберете по-добре документите, които са били прочетени и разтълкувани за вас. Аз ще кажа, че тези ръкописи са направени и пазени от мен, и те се отнасят за онази велика душа Йоан Кръстител. Те силно ви изненадват, но са истински случки от времето, когато той беше тук, с нас. Тези ръкописи показват, че той беше мъж с обширни знания и необикновен интелект. Той прие, че нашето учение е вярно, но очевидно не дойде до истинското реализиране, защото ако беше го достигнал, никога нямаше да види смъртта. Аз седях в тази стая и чух Йоан и моят баща да разговарят. Тук той получи голяма част от учението си. Точно тук баща ми мина отвъд и взе своето тяло със себе си и Йоан видя неговото преминаване.

От нашето семейство няма нито един, нито по бащина, нито по майчина линия, който да не е взел своето тяло при преминаването отвъд. Това преминаване отвъд означава усъвършенстване на духовното тяло, докато човек стане достатъчно съзнателен за дълбокото духовно значение наживота или Бога, че да вижда живота така, както Бог го вижда. Тогава човек е привилегирован да получи най-високото учение и от тази сфера той може да помага на всички. Ние никога не слигаме от тази сфера, защото онези, които са стигнали това място, никога не желаят да слязат. Те знаят, че целия живот е прогрес, вървене напред, няма връщане назад и никой не желае да стори това.

Всички се стремят да, помагат на онези, които се борят за повече светлина и известията, които непрекъснато изпращаме от Всемира се тълкуват от Божиите чада, които са възприемчиви към тях. Това е основната цел за постигането на тази сфера

или състояние на съзнанието, защото ние можем да помогнем на всички по този начин. Ние можем да говорим и инструктираме тези, които са възприемчиви и които издигат своето съзнание или чрез своите собствени усилия, или чрез помощта на други. Друг не може да извърши работата вместо нас, нито можем да ви носим безкрайно. Вие трябва да решите, дали да извършите работата за себе си и тогава да я извършите. Тогава вие сте свободни и се упоавате на себе си. Тогава, когато всички осъзнаят както Исус направи, че тялото е духовно и неразруσιμο, и поддържат това съзнание, тогава ние ще можем да общуваме с всички и да раздаваме на най-голям брой хора учението, което сме получили, Ние имаме привилегията да знаем, че хората могат да постигнат всичко, което ние сме постигнали и така да разрешат всеки проблем в живота. И това, което е изглеждало трудно или мистериозно, изглежда обикновено.

Аз не изглеждам по-различен от всички други хора, с които се срещате всеки ден, нито аз виждам някаква разлика във вас".

Ние си признахме, че сме очаквали да видим нещо много по-фино у него. Той отговори: "Това е само смъртното в сравнение с безсмъртното у човека. Ако бихте търсили само Божието качество и не правите никакво сравнение, вие щяхте да виждате всяко човешко същество така, както виждате мене. Или като търсите Христос във всяко лице, вие щяхте да създадете онзи Христос или Божието качество във всички. Ние не правим сравнения. Ние виждаме само Христа или Божието качество във всички. Във всички времена или по този начин, ние сме въвн от вашето зрение. Ние виждаме съвършенството и имаме съвършено зрение, докато вие виждате несъвършенството и имате несъвършено зрение.

Докато сте в контакт с някого, който може да ви инструктира, докато можете да издигнете вашето съзнание там, където можете да виждате и да разговаряте с нас, както сега правите, нашето учение ще изглежда вдъхновяващо по своята същност. Не е само вдъхновение, когато ние разговаряме или се опитваме да разговаряме с някого. Това е само в естеството на инструкцията, водеща до точката, където може да се получи истинското вдъхновение. Вдъхновение е само, когато идва направо от Бога и позволява на Бога да се изяви чрез тебе. Тогава вие сте с нас.

Идеалният образ на цветето в детайли, се намира в семето и трябва да се разшири, умножи, развие и да бъде създадено в съвършеното цвете, чрез ежечасно приготвяне. Когато този вътрешен образ е съвършен цветето красиво разцъфтява. Точно така Бог държи идеалния образ на всяко чедо в Своя ум, съвършеният образ чрез който Той желае да се изяви.

Ние можем да извлечем повече от този идеален начин на изявяване, отколкото това прави цветето, но само, ако позволим на Бога да се изяви чрез нас по идеалния начин, който Той е определил за нас. Само когато ние вземем нещата в нашите собствени ръце, тогава проблемите и трудностите изчезват. Това не се отнася само за един или за няколко от вас, това се отнася за всички. Беше ни показано, че ние сме по-различни от вас. Различието е в разбирането, това е всичко. Всички различни "изми", култове, вероизповедания, всички различни гледища на различните вярвания са добри, защото те евентуално водят своите последователи към осъществяване на това, което е над всичко. Съществува дълбок фактор на действителност, който е бил пропуснат. Нещо дълбоко, което не е било казано, или те са пропуснали да се свържат с това, което по право принадлежи на тях, което те могат и трябва по право да притежават. Ние виждаме, че това е единственото нещо,

което евентуално, ще принуди човека да притежава всичко. Самият факт, че човек знае, че има нещо да притежава, което може да бъде притежавано и което той няма, ще го импулсира да го получи.

По този начин е направен всеки напредък за всички неща. Най-напред идеята е изтласкана от Божието в човешкото съзнание и човек вижда, че има нещо напред, ако само желае да върви напред. Тук човек обикновено пропуска и не успява да разпознае източника, от който идва идеята. Той си мисли, че идеята идва направо отвътре, от самия него. Той се отдалечава от Бога и вместо да остави Бог да изяви чрез него съвършенството, което вижда за него, той продължава да изразява по свой собствен начин и създава несвършено онова нещо, което би трябвало да бъде създадено и показано съвършено.

Ако той би могъл да осъзнае, че всяка идея е пряк, съвършен израз на Бога и когато тази идея дойде до него, той веднага да я направи свой идеал, вдъхновен от Бога, тогава да отстрани своите слаби ръце и да остави Бог да изяви чрез него съвършения начин. Тогава този идеал щеше да се създаде съвършен. Тук, ние трябва да разберем, че Бог е над смъртното. По този начин човек ще се научи скоро да изразява съвършеното, великото нещо, което човек трябва да научи. Завинаги да се отстрани и изключи от душевните и умствените сили, и да се изразява направо от Бога, защото всички душевни сили са създадени всецяло от човека и те могат да го заблудят.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Тук разговорът привърши, като се разбрахме, че всички ще се срещнем отново на закуска. Сутринта станавме рано и бяхме готови за закуска в 6.30. Като излязохме от нашето жилище срещнахме нашите приятели, който отиваха в същата посока. Те вървяха и разговаряха като местните хора. Поздравиха ни и ние гласно изказахме нашето удивление, срещайки ги по този начин. Те ни отговориха: "Ние сме само хора, също като вас. Защо настоявате да гледате на нас като на по-различни? Ние в никакъв случай не сме по-различни от вас. Само сме развили нашите сили, дадени от Бога в по-висока степен, отколкото вие".

Тогава попитахме: "Защо ние не можем да вършим делата, които видяхме да вършите?" Те отговориха: "Защо всички, с които се свързвате, не продължават и не вършат делата? Ние не можем и не желаем да натрапим нашия начин върху когото и да е било. Всички са свободни да живеят и да вървят по пътя, по който желаят. Ние само се стремим да покажем лесния и простия начин, начина, който сме изпитали и сме намерили за задоволителен".

Отидохме на закуска и разговорът се нарочи към обикновените, ежедневни неща. Бях объркан от удивление. Тука бяха четирима мъже, седнали срещу нас на масата. Имаше един, който беше живял на тази земя преди около 1000 години. Той така е усъвършенствал тялото си, че можеше да го вземе със себе си, където пожелаеше. То беше запазило подвижността и младостта на 35-годишен мъж. Това съвършенство беше завършено за около 2000 години. До него стоеше мъж, който беше петия по ред или пореден потомък на упомената по-горе фамилия. Вторият е живял на тази земя повече от 700 години и неговото тяло ми изглеждаше да не е на повече от 40 години. Те можеха да разговарят с нас също така, както и всички други

хора.

Тук беше Емил, който е живял над 500 години и изглеждаше около 40-годишен и Жаст, който беше на около 40 и не показваше никакъв намек за превъзходство на възрастта. Всички разговаряха помежду си като братя без никакъв намек за превъзходство. Бяха любезни, обикновени, добре обосновани и логични във всяка изказана дума, без следа от мистицизъм или мистериозност около себе си. Бяха просто обикновени човешки същества във всекидневното общуване помежду си. Въпреки всичко, аз едва можах да разбера, че всичко това не беше сън.

След закуска, когато станахме от масата, един от моите другари започна да плаща за храната, а Емил каза: "Вие тук сте наши гости". Той подаде на дамата, която ни обслужваше, както помислихме, празна ръка. Когато обаче погледнахме повторно, в ръката ѝ бяха точно парите, необходими, за да се платят разноските. Ние разбрахме, че нашите приятели не носеха пари със себе си, нито разчитаха на други за тяхното доставяне. Когато имаше нужда от пари, те бяха точно на ръка, създадени от Всемира.

Излязохме извън къщата и човекът, който беше с петата група се сбогува с нас, казвайки, че трябва да се върне при своята група и изчезна. Ние отбелязахме времето на неговото изчезване и после разбрахме, че той се явил при своята група 10 минути след като ни беше напуснал.

Прекарахме деня с Емил, Жаст и нашия приятел от ръкописите, както ние го наричахме, като скитахме около селото и околността. Нашият приятел ни разказа подробно много случки, станали по времето на Йоан Кръстител, по времето на неговия дванадесетгодишен престой в селото. В действителност тези случки ни бяха толкова живо представени, че ние успяхме да се пренесем мислено назад в мрачното минало, вървейки и разговаряйки с тази велика душа, която за нас преди това е била само един мистичен характер.

От онзи ден насам Йоан Кръстител беше действителен характер, толкова истински, като че ли мога наистина да го видя да върви по улиците на селото и околността. И да получава наставления за "себе си от онези велики души, така както ние вървахме по улиците на селото.

Въпреки това аз не можех да разбера основната истина на всичко това.

След като скитахме цял ден, слушахме интересни исторически случки, четяхме и превеждахме ръкописите на самото място, където преди хиляди години са ставали случките, ние се върнахме изморени в селото малко преди да се мръкне. Тримата приятели, които бяха извървели всяка стъпка по пътя заедно с нас, не показваха ни най-малко следа от умора. Ние бяхме изпотени, мръсни и покрити с прах. Те бяха чисти и спокойни. Техните дрехи бяха бели и без петна, както в деня, когато тръгнахме.

През всичките наши пътувания с тези хора бяхме забелязали, че нито една от дрехите им не се замърси. Вече бяхме отбелязвали това много пъти, но не бяхме получили никакъв отговор до тази вечер, когато в отговор на направената констатация, нашият приятел с ръкописите, каза: "Това за вас може да изглежда необикновено, но изглежда още по-необикновено за нас, че една малка частица от сътвореното от Бога вещество се прилепва към друго творение на Бога, където не е желано и към което не принадлежи. Обикновено, това не може да се случи, защото никаква част от Божията Субстанция не може да се размести или да се постави там, където не е желана".

Товага изведнъж ние разбрахме, че нашите дрехи бяха толкова чисти, както и техните. Преобразяването, защото за нас това беше поособяване, стана веднага и едновременно за двамата ни, още докато стояхме там. Всяка умора ни напусна и ние бяхме толкова освежени, като че ли след сън бяхме взели сутрешния си душ.

Това беше отговорът на всички наши въпроси. Онази нощ ние се оттеглихме с най-дълбоко чувство на мир, което сме преживявали през целия си престой с тези хора. Нашето чувство на почит скоро отстъпи място на най-дълбоката любов към тези благородни сърца, които вършеха толкова много за благодетелстване на човечеството, за "своите братя", както те ги наричаха. Започнахме да гледаме на тях наистина като на братя. Те нищо не си приписваха, като казваха, че Бог се изявява чрез тях. "От себе си аз не мога да сторя нищо, Отец Ми, Който живее в Мен Той върши делата".

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

На следващата сутрин се събудихме нетърпеливи за онова, което щеше да ни се открие през деня. Бяхме започнали да гледаме на всеки ден като на откровение само по себе си. Чувствахме, че сме започнали да разбираме дълбокото значение на нещата, които изпитвахме.

По време на закуската ни се каза, че щяхме да отидем в едно село високо горе в планините. От това място щяхме да посетим храма, разположен в една от планините, който бях видял неотдавна, когато стоях на покрива на другия храм. Казано ни беше, че ще можем да използваме нашия кон за 15 мили от пътуването. Двама от селяните щяха да дойдат с мен там, а после ще отведат конете в друго, по-далечно село, за да се грижат за тях, докато ние пристигнем. На уреченото място предадохме конете и започнахме да се катерим към селото по тясната планинска пътека, която понякога преминаваше в стъпала, издълбани в скалата. Онази нощ лагерувахме в хижа, разположена на гребена около средата между мястото, където оставихме конете и селото на нашето местоназначение.

Пазачът на хижата беше стар и дебел веселяк. Той изглеждаше толкова дебел и кръгъл, че сякаш не върви, а се търкаля. Очите му се губеха на пълното лице и беше трудно да се каже, че въобще ги има. Щом позна Емил, той започна да го разпитва за своите болести, като казваше, че ако не получи помощ, сигурно ще умре. Казаха ни, че той и неговите прадеди се бяха грижили за тази хижа и по този начин са служили на народа стотици години. Той самият поддържаше хижата около 70 години. Около времето, когато той поел грижата за хижата бил излекуван от някаква наследствена болест, за която се предполагаше, че е неизлечима, беше станал деен работник за около две години. Оттогава постепенно беше загубил интерес. При трудности започнал да разчита на помощ от другите. Това продължило около 20 години и изглежда, че той преуспявал и се радвал на добро здраве. Когато внезапно отново потънал в своите стари навици, от които не желаел да се измъкне. Разбрахме, че неговият случай беше само единица от хиляди други. Тези хора живеят просто и леко и всичко, което изисква напрежение, много скоро за тях се превръща в бreme. Те скоро губят интерес и тяхната молба за помощ става механичен звук, вместо изказано от дълбините на душата желание.

Тръгнахме рано на следващата сутрин и в 4 часа след обяд вече бяхме в

селото с храма на нашата цел. Той беше кацнал върху скалист планински връх, току над главите ни. Стените бяха толкова стръмни, че единственият начин да бъде достигнат храма, беше чрез един кош, прикрепен на въже, което се спускаше с помощта на скрипец, закрепен на дървена греда закована в скалите.

Единият край на въжето беше прикрепен към една макара, а другият беше прехвърлен над скрипеца и завързан за коша. По този начин той се спускаше и издигаше. Макаратата беше поставена в малка стая, издълбана от твърда скална издатина, която беше така издадена напред, че надвисваше над скалистите стени долу. Дървеният край, към който беше прикрепен скрипецът, се люлееше така, че въжето и кошът точно освобождаваха издатината, давайки възможност да се изтегли товара, докато се освободи. Тогава кошът и товарът се издърпваха благополучно на върха на издатината в малка стая.

Скалиста издатина се подаваше над скалистите стени толкова надалече, че кошът се люлееше при пътуването във въздуха на 70-футова височина. По даден сигнал кошът се спусна, ние стъпихме в него и бяхме издърпани нагоре един по един до издатината.

Когато стъпихме върху тази издатина, започнахме да търсим наоколо някаква пътека, която води нагоре към храма. Пътека нямаше. Видяхме един кран, подобен на този при издатината, където стояхме увиснали, с едно въже, спуснато долу и завързано за същия кош. Отново бяхме издърпани нагоре един по един. Стояхме на покрива на храма. На 500 фута височина над земята. Аз отново се почувствах, като че бяхме на върха на света.

Храмът беше разположен върху скалист връх, който се издигаше на 900 фута над всички планини. Селото, което оставихме 900 фута по-надолу, беше разположено на върха на планински проход, използван за преминаване на Хималаите. Разбрахме, че този храм беше около 1000 фута по-високо, отколкото онзи, който бях посетил с Емил и Жаст. От мястото, където стояхме, можехме да гледаме в безкрайното пространство.

Настаниха ни удобно за през нощта. Нашите трима приятели ни казаха, че щяха да посетят някои от нашите другари и биха им занесли известията, ако желаем да им изпратим. Ние написахме известия. Внимателно поставихме датите, отбелязвайки нашето местоположение и часа на деня. Когато подадохме тези известия на нашите приятели, те се ръкуваха с нас, казаха ни, че ще се видим на сутринта и изчезнаха един по един. Ние отбелязахме внимателно времето и съдържанието на известията и по-късно разбрахме, че те са били на тяхното местоназначение 20 минути, след като приятелите ни бяха се ръкували с нас.

След богатата вечеря, сервирана от прислужниците, ние се оттеглихме да нощуваме, но не за да спим, защото нашите преживявания бяха започнали дълбоко да се отразяват в нас. Тук бяхме приблизително 900 фута във въздуха, без никакво човешко присъствие, освен прислугата, без никакъв звук, освен този на нашите собствени гласове. Като че ли нямаше полъх на вятър, един от моите другари каза: "Не се ли учудвате, че те избират местоположенията на тези храмове като място за размишление? Тишината е толкова напрегната, че човек едва може да я почувства. Действително това е място, на което може да се размишлява". Той излезе навън, за да разгледа околността, но скоро се върна и каза, че наоколо има гъста мъгла и нищо не може да се види.

Моите двама другари скоро заспаха, но аз не можах да спя. Станах, облякох се

и излязох на покрива на храма. Седнах с крака, увиснали над стената. Беше достатъчно светло от лунната светлина, която проникваше през мъглата, за да пробие мастиления мрак. Имаше достатъчно светлина, за да се разкрият огромните вълнисти и мъгливи брегове. Забравих, че бях увиснал над пространството, че някъде далече долу земята съществуваше и че мястото, върху което седях, беше по някакъв начин свързано с нея. Тогава изведнъж ми се стори, като че ли виждам голяма пътека от светлина, чиито лъчи се разширяваха като ветрило, обърнато с широката си част към мен. Мястото, където стоях, изглеждаше, като че ли е около центъра на вечно разширение и централният лъч беше най-светлия от всичко. Всеки лъч осветяваше своя собствена специална част от земята, докато цялата земя заблестя в един голям бял лъч. Гледайки далече напред, аз можах да видя всички лъчи постепенно сливайки се, докато те завършиха своя път в една централна точка, наситена е бяла светлина. Белотата ѝ изглеждаше кристална. Внезапно тогава ми се стори, че аз стоям във пространството, наблюдавайки всичко това.

Като наблюдавах далеч, далеч надолу белия лъч, аз можах да видя нещо, което изглеждаше да са спектри от далечното минало. Те шестваха напред и напред, като увеличаваха своя брой в здрави редици, докато стигнаха определено място. Тогава те се разделиха на ширина, докато изпълниха целия светлинен лъч и покриха цялата земя. Те всички изглеждаха, като че изникват отначало от една централна точка светлина, Изглеждаше, че те излизаха от тази точка първо един, тогава точно пред него бяха два, тогава точно пред тях бяха четири и т.н., докато стигнаха мястото на широкото отклонение, където бяха около стотина паралелно в компактно ветрилообразно разположение. Когато те стигнаха до точката на широкото разклонение, внезапно се разпръснаха нашироко и заеха всички пътеки на светлина. И маршируваха напред, докато заемаха цялата земя.

Когато цялата земя беше изпълнена, изглеждаше, че лъчите са достигнали своя най-широк простор. Тогава те постепенно се стесняваха и отново се сляха в точката, от която най-напред тръгнаха. Цикълът беше завършен и те отново влязоха в един лъч. Преди да се слоят, те в компактна редица образуваха паралелност, постепенно затваряйки се, докато станат един и този един лъч влезе в светлината сам. Аз внезапно се изправих и мислейки, че това е несигурно място за мечтане, влязох вътре и си легнах.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Бяхме помолили един от водачите да ни повика при зазоряване. Когато той почука на вратата, ние нетърпеливо скочихме от леглата, за да видим първото зазоряване от високото място. Облякохме се набързо и като трима нетърпеливи ученици отидохме на покрива на храма. Врявата, която вдигнахме, толкова смути служителите, че те се втурнаха горе да видят дали наистина сме на себе си. Съмнявам се, че шумът, който тримата направихме, беше по-голям, отколкото някога се е случвал в мирното спокойствие на този стар храм от дните на построяването му. Това, което разбрахме, беше, че храмът беше построен преди 10 000 години. Фактически той беше толкова стар, че изглеждаше част от скалата, върху която беше.

Когато пристигнахме на покрива, не беше необходимо да ни молят за тишина.

От първия поглед и устите на моите другари бяха широко отворени. Мисля, че ако някой беше погледнал мен, щеше да види същото. Аз чаках те да заговорят. После на един дъх дойде възклицанието: "О-о-о, ние сигурно висим във въздуха!" После си казахме, че чувството, което изпитвахме, беше същото, както онова, което бяхме изпитали в първия храм. За миг бяхме забравили, че имаше твърдо под краката ни и имахме чувството, че плуваме във въздуха. Един от нас каза: "Не се учудвам, че тези мъже могат да летят след като изпитат това".

Бяхме изтръгнати от нашите мечти от смях, обърнахме се и видяхме Емил, Жаст и нашия приятел с ръкописите, които стояха близо до нас. Един от моите другари отиде бързо при тях, опита се да сграбчи ръцете им изведнъж и каза: "Това е прекрасно! Ние не се учудваме, че можете да летите, след като сте били тук известно време." Те се усмигнаха и един каза: "Вие сте така свободни да летите, както и ние. Вие само трябва да знаете, че имате силата отвътре да сторите това и тогава да я използвате." Тогава се обърнахме към панорамата. Мъглата се беше снишила и плуваше на големи на големи бурни вълни достатъчно високи, от които един фут земя не се виждаше наоколо. Движението на грамадните вълни наоколо създаваше чувството, че бяхме носени върху безшумни криле заедно с мъглата. Стойки там и гледайки надалече, човек загубва чувството за нещо под краката си и беше много трудно да се повярва, че не плувахме в пространството. Като отново погледнах напред, изглеждаше като че ли тялото ми загуби всякакво чувство на тежест и аз действително плувах над покрива. Толкова бях забравил за себе си, че когато един от групата заговори, краката ми удариха покрива с такава сила, че ефектът от удара няколко дни след това усещах.

Тази сутрин на закуска решихме да останем тук три дни, тъй като възнамерявахме да посетим само още едно интересно място, преди да се срещнем в определения пункт, когато четяхме новините, които Емил беше донесъл, научихме, че групата на нашия началник беше посетила този храм само преди три дни. След закуска излязохме и видяхме, че мъглата постепенно се прояснява. Ние я наблюдавахме, докато окончателно се проясни и слънцето се показа. Можехме да видим малкото село, загнездено плътно под скалата и долината далече долу.

Нашите приятели решиха да го посетят и ние попитахме дали не можем да отидем с тях. Те се изсмяха и отговориха, че можем, но мислеха, че е по-добре да използваме коша за слизане и да не опитваме техния начин на пътуване. Така ние се спуснахме един по един до издатината на скалата, след това долу на малкото плато точно над селото. Едва последният беше слязъл от коша и нашите приятели бяха там. Долу в селото прекарахме по-голямата част от деня. Това беше необикновено старо място, типично за онези планински местности, с къщи, построени чрез издълбаване в канарата и затваряне на отворите им с канари.

Имаше само около 20 такива къщи. Казаха ни, че къщите бяха строени по този начин, за да се предпазят от разрушения от тежестта на зимните снегове. Селяните скоро започнаха да се събират и Емил им говори няколко минути. Беше наредено да се направи събрание на следващия следобяд и бяха изпратени куриери да съобщят на онези жители от околните села, които желаеха да присъстват.

Казаха ни, че Йоан Кръстител беше живял в това село, че е получил наставление в храма и че храмът е останал същия, какъвто е бил по негово време. Показаха ни мястото на къщата, която е обитавал, но самата къща беше разрушена. Следобядът, когато се върнахме в храма, времето се беше така прояснило, че

можехме да видим простора от околността и пътя, по които е вървял Йоан Кръстител, по който е отивал и се е връщал в храма и селата, в които е живял. Предполагаше се, че храмът е бил построен и селото е съществувало 6 000 години преди идването на Йоан, показаха ни пътя, по който щяхме да вървим на връщане, който се използва, откакто храмът е бил построен. Около 5 часа следобед нашият приятел, притежателят на ръкописите, каза, че ни оставя за известно време. Той се ръкува с нас, каза ни, че скоро ще се видим и изчезна.

Онази вечер ние видяхме най-интересния залез от върха на храма, който някога сме виждали, като се има предвид, че съм имал щастието да наблюдавам слънчеви залези в почти всички страни. При приближаване на вечерта, лека омара се събираше над една ниска планинска верига, която заобикаляше широко пространство от платото, което видяхме долу. Когато слънцето достигна ръба на планината, ние бяхме толкова далече от него, че изглеждаше, като че ли направо гледахме море от разтопено злато.

Настъпи вечерното сияние и всеки планински връх изглеждаше, като че ли е в пламъци. Тези в далечината, които бяха покрити със сняг, бяха сякаш покрити с огън и там, където глетчери покриваха дефилетата, изглеждаше като че ли бълваха големи езици огън. Тези пламъци, като че ли се срещаха и сливаха в различните нюанси в небесата. Езерата, които изглеждаха като точки долу в низината, внезапно бяха преобразени във вулкани, изригващи огънове, които се издигаха, преливаха с различни цветове в небесата.

За момент ни се стори, че стоим на ръба на безмълвна преизподня. После всичко се сля в хармонични цветове и настана мека, спокойна тишина, която не можеше да се опише.

Стояхме на покрива до полунощ, задавайки въпроси на Емил и Жаст. Разпитвахме ги за хората и историята на страната. Емил цитираше свободно от техните ръкописи. Тези ръкописи доказват, че тази страна е била населена хиляди години преди началото на нашата история. Емил продължи: "Докато аз по никакъв начин не желая да поощрявам или да пренебрегвам вашата история или онези, които са я написали, ще кажа, че в началото на тази история, историците са отишли достатъчно назад, но са приели на доверие, че Египет означавал това, което се подразбира от името, външната тъмнина или пустинята. Това действително означаваше пустиня на мисълта. По онова време, както и сега, голяма част от света беше в пустинята на мисълта и те не са излезли от тази истина, за да доловят по-дълбокото значение. Те са приели това, което са видели и чули или това, което се е изявило на повърхността и го документирали. Така започнала вашата история. Трудно могат да се съгласуват двете неща и аз не бих се опитал да кажа, че вие трябва да приемете нашата като автентична. Бих предложил вие да изберете за себе си."

В този момент луната се появи над далечните планини. Ние седяхме и я наблюдавахме кръгла и пълна, докато се издигна почти над главите ни. Беше красива гледка - случаен лек облак, минаващ покрай възвишението точно над нас. Когато тези облаци се носеха, изглеждаше като че ли луната и облациите стоят неподвижно, а ние се носим край тях. Това продължи един час, когато внезапно се чу шум като че ли беше хвърлен някакъв предмет на покрива зад нас. Скочихме и се огледахме. Зад нас стоеше дама на средна възраст, усмихваше ни се и ни попита дали не ни е уплашила. Първото ни впечатление беше, че тя е скочила от парапета

на покрива. Оказа се, че тя само беше тропнала с крак, за да привлече вниманието ни. Тишината беше толкова напрегната, че ние бяхме преувеличили шума.

Емил бързо пристъпи напред, поздрави я и ни запозна с нея. Това беше неговата сестра. Тя ни се усмихна и ни попита дали не беше смутила нашите мечти. Ние седнахме, и скоро разговорът се пренесе във възпоминанията на нейните прераждания. Тя имаше трима сина и дъщеря, които са били повишени в работата. Тя каза, че двамата най-млади, бяха винаги с нея.

Попитахме дали можем да ги видим. Тя отговори, че можеха да дойдат още тази вечер. Веднага се появи мъжка и женска фигура. Те поздравиха своите чичо и майка. След това пристъпиха напред, за да ни бъдат представени. Синът беше висок, строен, мъжествен и ние го приехме за 30-годишен. Дъщерята беше по-ниска, но с много изящни черти. Тя бе фина, добре сложена девойка, за която предположихме, че е на около 20 години. По-късно научихме, че синът е на 115, а дъщерята на 128 години. Всички те щяха да присъстват на събранието на следващия ден и скоро отидоха долу. След като те си отидоха, ние разменихме ласкави бележки за тях. Майката се обърна към нас и каза: "Всяко родено дете е добро и съвършено, няма лоши деца. Няма значение дали те са заченати в съвършенство и непорочност или чрез чувството, или по физически начин. Този, който е заченат по съвършения начин скоро ще познае своята синовност с Отца, че той е Христос или Син на Бога, тогава той ще се развие и ще се разкрие скоро и ще види само съвършенство.

Този, който е заченат по чувствен начин, също може веднага да разбере своята синовност, да приеме, че Христос е в него и може да постигне своето съвършенство чрез идеализиране на Христа.

Той съзерцава този идеал, люби го и го люлее, докато изрази или създаде онова, което съзерцава Христа. Той е роден отново и е съвършен. Той е създал съвършенство, отвътре, от себе си, онова съвършенство, което винаги е било там. Той се е държал за идеала и е бил съвършен, другият възприемал идеала и разкрил този идеал и отново придобил съвършенство. Ето защо няма лошо дете, всички са добри и са от Бога. Тук един от групата напомни, че е време за лягане. Минаваше полунощ.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

В 5 часа следната сутрин всички бяхме събрани на покрива на храма. След обикновените сутрешни поздравии, ние се събрахме в кръг и както беше обичая, беше прочетено избрано четиво. Откъсът тази сутрин беше от ръкописите на храма. Жаст ги преведе и ние бяхме изненадани, защото разбирахме че преводът беше много сходен с първата глава на Евангелието от Йоана в нашата Библия и второто, че отговаряше на първата глава на Лука. След четенето, попитахме дали можем да вземем нашата Библия и да сравним преводите. Те се съгласиха с готовност и с помощта на Жаст ние направихме сравнението. Бяхме изненадани от сходството. Едва бяхме привършили, когато прозвуча сигналът за закуска и всички влязохме вътре. След като се нахранихме, ние се приготвихме за слизане в селото и временно забравихме за сравнението.

Когато пристигнахме, намерихме внушителен брой събрани хора от близката околност. Жаст ни каза, че почти всички бяха овчари, които през лятото пасяха

своите стада във високите планини и времето за слизане в по-ниските области вече приближава. Казаха ни, че събиране като това, което щеше да се състои следобеда, винаги се е свиквало преди хората да отпътуват.

Когато вървахме през селото, срещнахме племенника на Емил и той ни предложи кратка разходка преди обяд. Ние приехме поканата с готовност, тъй като желаехме да се запознаем с околността. По време на разходката ни посочиха няколко места в долината, които бяха от особен интерес за нас. Имената, които ни преведоха, приличаха много на по-ранните библейски имена, но истинското значение на всичкото това ни се разкри, когато се върнахме, обядвахме и седнахме между събралите се.

Бяха се събрали около 200 души, когато нашите приятели от храма се появиха. Тогава племенникът на Емил стана и се приближи към двамата мъже, които държаха нещо, което ни изглеждаше като голяма книга. Когато това нещо бе отворено, оказа се, че е кутия във форма на книга. От нея извади пакет, който съдържаше плоски листа като онези, на ръкописите. Пакетът беше подаден на един от мъжете, той го отвори и подаде първия лист на племенника на Емил. Когато четенето на всеки лист биваше завършено, биваше подаван на другия мъж, който го поставяше в кутията. Четенето продължи, Жаст ни беше преводач. Четенето не беше много напреднало, когато забелязахме, че то имаше поразителна прилика с книгата на Свети Йоан, написана в по-големи подробности. Тогава последва една подобна на този от Лука, друга подобна на Марка и последната приличаше на евангелието на Матей.

След четенето хората се обърнаха на малки групи и ние с Жаст потърсихме Емил, защото бяхме любопитни да разберем значението на всичко това. Казаха ни, че тези ръкописи се четат всяка година, а мястото е центъра на страната, където са се състояли тези събития преди много години. Ние забелязахме сходството на тези случки с тези, отбелязани хронологически в нашата Библия. Казаха ни, че без съмнение някои от ранните действия, както са отбелязани в нашата Библия, са били взети от тези ръкописи.

Главната мисъл в тях беше търсенето на Христа в човека. Да покаже на ония, които са се отклонили от идеала, че Христос живее в тях, така както винаги е живял. Емил продължи, като каза, че не е от значение къде са се развивали действията, важно е духовното значение, което се крие в тях и което те желаят да увековечат.

Остатъка от следобеда прекарахме в сравняване на текстовете. Това продължи и на следния ден. Мястото не позволява включването им тук. Но духовното значение ще бъде разбрано при четенето на главите, споменати по-горе. Разбрахме, че бащата на племенника на Емил, който прочете ръкописите, беше роден в това село и е потомък на Йоан. Затова обичаят изискваше някои членове от фамилията да идват по това време на това място и да четат от ръкописите. Храмът над нас беше това място, където Захарий и Йоан бяха служили на Бога.

Разбрахме, че нашите приятели желаеха да отпътуват. Решено беше Жаст да остане с нас, а другите щяха да продължат. Ние свършихме с ръкописите на следващия ден и напуснахме храма рано сутринта.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

През следващите пет дни нашият път минаваше през местността, през която

Йоан беше пътувал. На петия пристигнахме в селото, където ни чакаха нашите коне. Тук Емил ни посрещна и пътуването ни беше сравнително леко към селото, където живееше Емил.

Като приближихме това село, можахме да видим, че страната беше по-гъсто населена и пътищата бяха по-добри от всички, по които бяхме пътували. Нашият път водеше покрай плодородна долина и ние следвахме тази долина. Забелязахме, че долината постепенно се стесняваше като напредвахме в пътя и накрая скалите толкова приближаваха до едната страна на потока, че образуваха дълбоко дефиле. Около 4 часа през деня, когато пристигнахме вселото внезапно се намерихме пред перпендикулярна височина, над която потокът падаше във вид на капки.

Пътят водеше към равно място в подножието на скала близо до водопадите. Разбрахме, че той беше изрязан в пясъчливо - каменната скала. Голяма каменна врата се отваряше и затваряше в подножието, на скалата и така представляваха страшна бариера за нахлуващия неприятел.

Когато стигнахме горе на платото, разбрахме, че стъпалата за нагоре бяха единствения начин за влизане и излизане, който устието позволяваше. По онова време имаше три начина на изкачване, но стените, които заобикаляха селото, бяха отново построени по такъв начин, че да попречат на всяко нежелано посещение. Голям брой къщи в селото бяха построени така, че едната им страна образуваше част от обща стена, която заобикаляше селото. Обикновено те бяха триетажни и нямаха отвори за прозорци в стената, докато се стигнеше до третия етаж. При всеки отвор беше построен достатъчно голям балкон за двама или трима души. Ние мислехме, че тези балкони бяха така нагласени, че да се използват за наблюдателен пункт по всяко време. Казаха ни, че местността някога била населена с туземско племе, което се самоизолирало от останалите, докато съвсем изчезнало. Съвсем малка част беше асимилирано от другите племена.

Това беше домът на Емил и мястото, където трябваше да срещнем членовете от нашата група, които бяха разделени на малки групи с цел да обхванат по-голяма територия. Нашата група пристигна първа. Бяхме насочени към една от къщите, построена в средата на селото. Прозорците на третия етаж гледаха над нагънатата планинска местност на юг. Бяхме настанени удобно и ни казаха, че вечерята ще бъде сервирана в първия или на приземния етаж. Слязохме долу и намерихме Емил и сестра му, нейният съпруг, сина и дъщерята, които бяхме срещнали при храма преди няколко дни, вече седнали на масата.

Не бяхме още привършили вечерята, когато усетихме вълнение на малкия площад пред къщата. Един от селяните влезе вътре и съобщи, че нашият началник и неговата група бяха пристигнали. Те се настаниха удобно, тогава ние всички се отправихме към покрива.

Слънцето беше залязло, но вечерният здрач още се бавеше. Гледката, която се разкри пред очите ни, приличаше на басейн при вливането на няколко потока, слизащи от високите планини и течащи в дълбоките дефилета. Всички тези потоци се вливаха в по-големия поток преди да се излеят: над стръмната скала долу в долината, образувайки водопад. Този по-голям поток излизаше от дълбоко дефиле и течеше върху равно плато на няколко стотин фута преди да се гмурне в бездната. Няколко по-малки потоци течаха на перпендикулярните стени на дълбокото дефиле, прорязани от по-големия поток, образувайки перпендикулярни водопади. Някъде бучеше порой. Някои от водопадите падаха в прозрачни капки от 100 до 200 фута

височина, а други бяха изрязали своя път в стените на дефилето и образуваха водоскоци. Далечно горе в планините, тесните дълбоки дефилета бяха пълни с глетчери и те се отразяваха като пръсти на гигант под големия снежен калпак, който покриваше върха на цялата планинска верига. Предпазната стена на селото е била свързана с тази на по-голямото дефиле, която се подаваше навън върху равното поле, оттам извиваше към канарата, където водата падаше в долината. Там, където тази стена се срещаше със стената на дефилето, планините се издигаха перпендикулярно на 2000 фута. Така се образуваха естествена бариера далече колкото околото можеше да види. Казаха ни, че равното плато се простираше на 60 мили западно в някои места и на 30 мили северно и южно от селото. Другото единствено средство за изкачване се намираще при най-широката част на платото, където един път водеше над прохода. Проходът се охраняваше от стена, подобна на онези, които бяхме видели.

Докато говореше за преимущество на мястото за отбрана, сестрата на Емил и дъщеря ѝ, се присъединиха към нас. Малко по-късно Емил, съпругът на неговата сестра и синът ѝ също пристигнаха. Забелязахме прикритото им вълнение. Сестрата на Емил ни каза, че тази вечер те очакват посещение от тяхната майка. Тя каза: "Ние сме толкова щастливи, едва можем да се овладеем, толкова много обичаме нашата майка. Ние обичаме всички, които са отминали към по-висшите сфери, защото те са особено изящни и благородни и ни помагат. Но нашата майка е толкова прелестна, толкова добра и любяща, че ние не можем да не я обичаме. Освен това ние сме от нейната плът и кръв. Знаем, че вие ще я обикнете, както и ние я обичаме."

Ние попитахме дали тя идва често. Отговорът беше: "О, да, тя идва всякога, когато се нуждаем от нея. Но тя толкова е погълната от своята работа, че идва само два пъти в годината по свое собствено желание. Това ще бъде едно от нейните полугодишни посещения. Тя ще остане една седмица."

Тук разговорът се насочи към опитностите на нашите другари, които бяха придобили, докато бяхме разделени. Бяхме погълнати от разказите им, когато внезапно настъпи тишина. Сякаш по уречен сигнал ние бяхме притихнали. Вечерните сенки вече се бяха спуснали, а далечния снежен калпак на планината изглеждаше като голямо бяло чудовище, готово да спусне своите ледени пръсти и да сграбчи долината. От тишината дойде нежно трептене като онова на спускаща се птица. Като че ли лека мъгла се събираше на източната стена. Внезапно мъглата се оформи и там стоеше жена. С чудно красиво лице и тяло, с излъчваща се от нея светлина. Семейството стана и бързо се отправи към нея с протегнати ръце, възкликвайки в един глас: "Майко!". Тя стъпи леко от стената на покрива и прегърна всички като всяка любеща майка. След това ни беше представена. Тя каза: "О, вие сте милите братя от далечна Америка, които сте дошли да ни посетите. Аз съм много радостна да ви кажа: "Добре дошли!" в нашата страна. Сърцата ни са отворени за всички. Защото в действителност ние сме едно голямо семейство, синове на Единия Бог Отец. Защо да не можем да се срещаме всички като братя?"

Преди това бяхме забелязали, че вечерите бяха хладни, но когато тази дама се появи, топлината, която се излъчваше от нейното присъствие, направи вечерта топла като през лятото. Въздухът изглеждаше напоен с парфюма на цветята, светлина като онази на пълната луна като че ли обхващаше всичко и потапяше в топлина и блясък всичко наоколо. В жената нямаше следа от показност, само този дълбок, обикновен, благ, детски начин в държането.

Предложено беше да слезем долу, майката с останалите дами се отправи към стълбите. Нашата група Вървеше след тях. Мъжете от домакинството слизаха последни. Тогава забелязахме, че макар и да вървяхме по обикновен начин, краката ни не издаваха никакъв шум върху стъпалата. Влязохме в една красиво мебелирана стая. Щом седнахме, забелязахме, че топлина и блясък изпълваха помещението с мека светлина. Никой от нас не можеше да си обясни това явление.

Известно време пазехме дълбоко мълчание. Майката попита дали сме удобно настанени, дали се грижат за нас, дали ни харесва пътуването. Разговорът се водеше около обикновени неща, които сякаш ѝ бяха известни. Продължихме да говорим за нашите семейства и майката назова по имена бащите, сестрите и братята ни. Ние бяхме изненадани от подробното описание на всеки от тях и техния живот, което тя правеше без да ни задава нито един въпрос. Тя ни разказа за страните, които бяхме посетили, работата, която бяхме вършили и в какво не бяхме успели. Това не бе изказано по неопределен начин, а беше описано с всяка подробност и яснота. Като че ли ние изживяхме случките отново. След като нашите приятели ни казаха лека нощ, останахме сами да се учудваме на факта, че нито един от тях, не беше по-млад от 100 години, а майката беше на над 700 години. Шестстотин години тя беше живяла на земята със своето физическо тяло. Въпреки този факт всички бяха така жизнени, с весели сърца, като че ли бяха двадесетгодишни и нищо не беше ги променило. Изглеждаха наши връстници. Преди да се разделим тази вечер те ни казаха, че на следващата вечер в къщата ще се състои голямо събиране, на което сме поканени и ние.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТИ ПЪРВА

На другия ден преди обяд всички групи бяха пристигнали. Прекарахме следобеда в проверка и сравняване на бележките. Вечерта, когато бяхме привършили нашата работа, бяхме поканени да отидем в къщата на вечеря. Когато влязохме, намерихме около 300 човека - мъже, жени и деца, седнали на дълги маси.

За нас имаше запазени места на една от крайните маси, така че можехме да гледаме по цялото продължение на стаята. Масите бяха застлани с бели ленени покривки и подредени върху тях порцеланови сервизи и сребърни прибори като за истински банкет.

След като бяхме седнали, за 20 минути настъпи дълбока тишина. В миг бледа светлина изпълни стаята. Светлината ставаше все по-силна и по-силна докато цялата стая се освети и заблестя, като че ли дотогава хиляди запалени лампи изкусно са били скрити и постепенно се откриваха за присъстващите. По-късно научихме, че в селото няма електрическо осветление. След като светлината се появи, тишината продължи още около 15 минути. Внезапно тогава, като че ли се появи мъгла и ние доловихме шумолене, подобно на шума от криле, което бяхме чули предишната вечер, когато майката на Емил се появи между нас. Мъглата се проясни. В стаята на различни места стояха майката на Емил, други девет мъже и три жени.

Няма думи, с които може да се опише лъчезарната красота на тази картина. Като казвам, че те се появиха като множество ангели, въпреки че нямаха крила, не преувеличавам. За миг те стояха неподвижно. Всички наведоха главите си и зачакаха. В миг се чу музика от невидим хор. Аз бях слушал за небесни гласове, но

никога до тази нощ не ги бях чувал. Новодошлите се настаниха около масата. Движенията им не издаваха никакъв шум.

Когато дванадесетте седяха на своите места се появи същата мъгла. Когато се проясни, те вече бяха единадесет мъже и една жена. Между тях беше и нашият приятел, който притежаваше ръкописите. Зазвуча друга песен.

Едва бяха седнали, когато омарата отново изпълни стаята. Когато се проясни, тринадесетте стояха, този път на отсрещната страна на стаята: шест мъже и седем жени. В средата седеше млада красива жена с момичешки вид. Дотогава мислехме, че всяка жена, която се появяваше, беше много красива, тази обаче надмина всички по красота. Те наведоха за момент глави и музиката отново зазвуча. След това запя хорът.

Ние се изправихме. Когато тоновете се изливаха, като че ли виждахме хиляди мистични форми, движещи се наоколо и пеейки като че ли са един глас, нямаше нито един тъжен припев, нито една миньорна гама. Всичко беше радостно, спокойно избликване на музика, която идваше от душа и докосваше душата, издигайки я нагоре, докато почувствахме като че ли загубваме всякаква връзка със земята. Когато пеенето свърши, тринадесетте отидоха на своите почетни места и седнаха. Очите ни не можеха да се откъснат от жената в средата, когато тя пристъпи към нашата маса с по една дама от всяка страна. Тя седна начело на нашата маса. Когато седна, чиниите бяха тихо събрани на купчина от лявата ѝ страна. Светлините намаляха за момент и около всеки един от тридесет и седемте имаше същата онази светлина, която ни озадачаваше, а най-красивият кръг от светлина беше точно над главата на нашата почетна гостенка. Ние бяхме единствените в това събрание, които явно се вълнуваха. Онези, които присъстваха заедно с нас, изглежда, че приемат всичко това като нещо естествено.

След като всички бяха седнали, за известно време настъпи тишина. След това запяха. Стаята се изпълни с жизнерадостна, волна песен, водена от тридесет и седемте, които се бяха появили. Когато това свърши, дамата на челното място на нашата маса стана и простря своите ръце. Върху тях се появи малък самун хляб около 2 инча широк и около 40 инча дълъг. Тогава всеки един от другите тридесет и шест станаха, пристъпиха напред и получиха подобен хляб от нейните ръце. Те минаха около всички маси и дадоха на всеки една порция от хляба. Нашата дама мина наоколо и даде на всеки един парче от своя хляб.

Когато подаде на всеки един от нас порция, тя каза: "Не знаете ли, че Христос живее вътре във вас и във всичко? Не знаете ли, че вашето тяло е чисто, свършено, младо и вечно красиво. Божествено! Не знаете ли, че Бог ви е сътворил по свой точен образ и подобие и ви даде власт над всичко? Вие самите сте винаги Христови, свършения Божи Син, Еднородният Божи Син, у Когото е благоволенieto на Бога Отца. Вие сте чисти, свършени, святи, Божествени едно с Бога, всички сте добри. Всяко дете има право да претендира за тази синовност, тази Божественост". Когато всички бяха получили порцията, тя се завърна на своето място и хлябът имаше същата дължина и големина, такъв, какъвто беше, когато се отчупи първото парче от него. .

След като тази церемония беше завършена, хранителните продукти започнаха да идват. Те идваха в големи покрити съдове. Те се появиха на масата пред дамата, като че ли биваха поставени там от невидими ръце. Тя вдигна капациите, постави ги настрана и започна да сервира. Като сервираше, чиниите бяха подавани, първо на

една от дамите отдясно, тогава на другата дама вляво, и те на свой ред ги предаваха по-нататък, докато на всички беше сервирано.

Яденето не беше продължило дълго, когато нашият началник попита дамата какво тя счита за най-великия Божия символ. Без нито за миг колебание тя отговори "Любовта". И продължи: "Дървото на живота е поставено в средата на Божия рай, в самата дълбина на нашата собствена душа и богатият и лек изобилен плод, който расте и зрее до пълно съвършенство, най-съвършеният и живодателен, е любовта. Любовта е била отделена от онези, които разбират нейния истински характер на най-великото нещо в света.

Любовта може винаги да задоволи всяко желание на човешкото сърце. Божественият принцип на любовта може да се използва за отстраняване на всяка скръб, всяка слабост, всяко грубо отношение и всякакъв недостиг, който безпокои човечеството. Чрез правилното разбиране и използване на съответното и неограничено влияние на Любовта, светът може да бъде излекуван от своите рани. Благото покривало на нейното небесно състрадание може да покрие всяка дисхармония, всяко невежество и всички грешки на човечеството.

С разтворени крила Любовта издирва пустинните кътчета на човешкото сърце, празнотите на живота и като че ли с магическо докосване освобождава човечеството и преобразява света. Любовта е Бог, вечен, безграничен, неизменен, простиращ се отвъд погледа в безкрайността, която ние можем само да предугадаме. Любовта изпълнява своя собствен закон, извършва своето съвършено дело и открива Христа вътре в душата на човека. Любовта винаги търси вход, през който да протече вътре в човешката душа и да излее себе си като добро за него.

Ако тя не е смущавана от човешката порочност и нехармонично мислене, Божествената вечна, неизменна струя любов тече винаги напред, носеща пред себе си великото всемирно море на забрава за всяка поява на дисхармония или грозота, която смущава мира на човека. Любовта е съвършеният плод на духа, тя върви напред, превързва раните на човечеството, сближава народи в по-близка хармония и носи мир и благоденствие на света. Тя е самият пулс на света, сърдечният ритъм на Всемира. Човечеството трябва да се насити с тази текуща любов от Великия Вездесъщ живот, ако то би изпълнявало делата на Исуса.

Животът тежко ли ви притиска? Нуждаете ли се от смелост и сила да посрещнете проблемите, които са пред Вас? Болен ли сте или се страхувате? Ако е така, издигнете сърцето си и се помолете на Него, Който сочи пътя.

Безсмъртната Божия любов ви обгражда. Не бива да се страхувате. Не каза ли Той: "Преди да те повикат, Аз ще отговоря и докато те говорят, Аз ще чуя? Приближете смело този трон на благодата, не както сте мислили с умиление и подчинение, но с молитвата на съзнателна вяра, знаейки, че помощта, от която се нуждаете, вече сте получили.

Никога не се съмнявайте, правете нещо повече - искайте. Търсете вашето рождено право като чеда на живия Бог, както Исус стори. Знайте, че в невидимата всемирна субстанция, от която ние всички живеем и се движим и съществуваме е всяко добро и съвършено нещо, което човек може да пожелае, очаквайки да бъде привлечен чрез вяра във видима форма или изявяване. Четете във вашата собствена Велика Книга какво Павел казва за Любовта в 1 Коринтяни, 13 глава, употребявайки Любов вместо милосърдие, както беше възнамерено.

Гледайки Соломон, когато през нощта на неговата опитност, той позволи на

своята лъчезарна природа да се развие до онази всемирна степен на съзнание, където пожела да бъде полезен, и то не за себе си. Това му донесе неизказани богатства и към това се прибави живот и почест. Той позна мъдростта чрез Любовта и Любовта изля своето безгранично богатство върху него, "Среброто се смяташе за нищо в дните на Соломона, съдовете за пиене на този могъщ цар на любовта, бяха от чисто злато."

Да любиш е да освободиш златното съкровище от Божия безграничен склад. Ако ние любим, не можем да не даваме и така да печелим, и ето законът на любовта е изпълнен. Чрез това даване ние привеждаме в изпълнение постоянния закон на мяра за мяра. Без мисъл за получаване не е възможно да избегнете получаването, защото изобилието, което сте дали се връща на вас в изпълнение на закона. "Дайте и ще ви бъде дадено, с пълна мяра, претъпкано, разтърсени взаимно и надпреварвайки се хората ще стигнат до вашето сърце, защото с каквато мярка мерите, с такава ще ви се премери".

"Ако ние работим в духа на Любовта, ние трябва да имаме Бога в нашето съзнание, да бъдем едно с Живота, Любовта и Мъдростта и съзнателно да се свържем с Бога. Съзнателно да се свържем с Бога означава, да се излее изобилие върху нас, същото изобилие, както храна беше изпратена при нас тази вечер. Вие виждате, има изобилие от всичко и никой не търпи лишение и присъствието на Божието изобилие. Тази мисъл на изобилие трябва да издигне ума далеч зад границите на ограничението. За да се придобие изобилие, човек трябва да се откаже от всяка мисъл за конкретни неща. Това разбиране е толкова широко, че то не ще позволи мисъл за дребното. Да го имаш пред вид, съзнанието трябва да достигне далече във Всемира и да се разкрие в радостта на свършената свобода. Тази свобода обаче не бива да се взема за своеволие, защото ние сме отговорни за всяка мисъл, за всяко действие. Нашето съзнание не може да достигне тази свобода за един миг. Скъсването на последната стъпка на ограничението може да бъде извършено за един миг, обаче приготвянето за славното събитие, беше извършено преди, приготвянето в най-малки подробности е било извършено отвътре, така както всеки лист на цветето е усъвършенстван във всяка подробност вътре в пъпката. Когато постигнете свършенството, пъпката разтваря своята цветна чашка и красивото цвете разцъфтява. Точно така човек трябва да счупи собствената си черупка, за да излезе.

Божии закони са непроменими, същите каквито са били винаги. Докато те са неизменни, те са благотворни, защото са добри. Когато ние живеем всъгласие с тях, те стават истинските основни камъни, върху които ние изграждаме нашето здраве, нашето щастие, нашия мир и спокойствие, нашия успех и цел. Ако ние пребиваваме напълно в Божия Закон, нищо лошо не ще се случи. Ние не се нуждаем от изцеление, ние сме свършено здрави.

Колко добре разбираме, че във Великото Сърце на човечеството, има дълбока носталгия, която никога не може да бъде задоволена с нещо по-малко, отколкото ясното знание или разбиране за Бога, нашия Отец. Ние признаваме този глад като сърдечен зов към Бога. Няма нищо, за което човешката душа да желае толкова, колкото да познава Бога. Ние виждаме хора вечно люшкащи се от едно нещо към друго, надявайки се, че ще намерят задоволство или почивка в някои постижения или в притежание на някое ограничено човешко желание. Виждаме ги как се стремят и постигат тези неща само за да разберат, че са още по-незадоволени. Някои

мечтаят да имат къщи и земи, други - огромни богатства, а трети - велико знание. Ние сме привилегирани да знаем, че човек има всички тези неща вътре в себе си. Исус, Великият Учител, се опита да накара всеки да разбере това. Колко много ние Го любим! Той изпъкна така красив и тържествен, поради своите постижения. Ние любим всички, които са достигнали висините или високите места в съзнанието, които Исус е достигнал. Ние ги любим заради техните постижения, но и за това, което те са в действителност.

Исус никога след своето просветление не си позволи да пребивава във външното. Той винаги държеше мислите си в централната част от Своето същество, което е Христос. В Исуса, Христос или централната искра, която Бог е дал на всички нас, Който живее във всекиго от нас днес, беше изтласкан напред да покаже себе си съвършено управляващ материалното тяло или човека-плът. По този начин Той извърши всички велики дела не защото Той беше по някакъв начин различен от вас. Той нямаше по-велика сила, отколкото днес имат всички. Той извърши всички тези дела, защото същата тази Божествена искра, която Отец беше посадил във всяко родено дете, беше раздухана в силен пламък чрез Неговите собствени усилия, като поддържаше себе си в съзнателно общение със самия Бог, източникът на пълноценния Живот, Любовта и Силата.

Исус беше човек също, както са всички хора днес. Той пострада, беше изпитан точно така, както вие страдате от изкушения и изпитания. Ние знаем, че през Неговото пребиваване на земята в земното тяло Исус прекарваше часове всеки ден с Бога и знаем, че в ранната си възраст Той е преминал през всичко това, през което ние сме преминали и през което вие минавате днес. Ние знаем, че всеки човек трябва да победи смъртното, плътското желание, съмненията и страховете докато дойде до съвършеното съзнание или познание на вътрешното присъствие. "Този е Отец в Мене", на Коеото Исус приписва заслугите на всички свои велики дела.

Той трябваше да умре, както вие учите днес. Той трябваше да опитва много пъти, както вие вършите това. Той трябваше да държи твърдо, както вие сте задължени да държите твърдо днес дори със стиснати юмруци и със скърцащи зъби, казвайки: "Аз ще успея, аз познавам Христа, Който живее вътре в мене". Ние знаем, че Христос беше, Който направи Исуса това което е, и същото е и днес, че същите постижения са за всички. Във всичко това, ние в никакъв случай не бихме се отклонили от Исуса, защото Го любим с неизказана любов. Знаем, че Той премина през съвършеното разпятие, за да доведе Своите хора при Бога, за да може да ги предпази от греха, болестите и тревогите, за да могат те да изявяват Отца в себе си, за да може да поучава всички, че същия Отец живее във всички и люби всички. Този, който следва отблизо живота и учението на Исуса, може само да Го възлюби. Той е нашия съвършен по-стар брат.

Но, ако ние продадем нашето първородство. ако пренебрегнем или се отнесем с презрение към благодатния Божии Закон, извършвайки това, ние обръщаме гръб и напускаме къщата на Отца, странстваме в далечна страна, както направи блудният син. От каква полза ще бъде мирът и пълнотата, изобилието на топлота и веселие, с което изпълва къщата? Когато сте уморени от грубости-тенаживота, когато сте тъжни и самотни, с несигурни стъпки, вие можете отново да се върнете в дома на Отца. Това може да стане по пътя на горчиви опитности или чрез радостното освобождение от всички материални неща. Не е от значение как е спечелено разбирането и знанието. Вие евентуално силно ще се стремите към целта и вашия

висок зов. С всяка стъпка вие ще ставате по-силни и по-храбри, докато престанете да се спъвате и да се колебаете. Ще търсите вътре в себе си вашето просветление, тогава с вашето пробудено съзнание ще разберете, че домът е тук. Това е Божествената вездесъщност, в която всички живеем, движим се и съществуваме. Ние го вдишваме с пълни гърди, ние го живеем с всеки сърдечен ритъм.

Не мислете, че трябва да дойдете при нас. Идете си във вашия собствен дом, вашата църква, вашия молитвен дом е навсякъде, където желаете. Исус, Великият Учител на Любовта може да ни помогне. Всички ония, които са минали отвъд и получават най-висшите учения, могат да ви помогнат и се стараят да ви помогнат там, където сте сега и във всички времена. Колко ясно ние виждаме Исуса и всички други всякога готови да помогнат на онези, които викат. Нужно ви е само да повикате, те отговарят преди дори още викът да е утихнал.

Те стоят и се движат около вас всеки миг. Онова, което трябва да направите е, да издигнете вашето съзнание така, че да можете да видите и да знаете, че вървите до тях, тогава вие няма да се спъвате. Те простират ръцете си, казвайки: "Елате при мене и аз ще ви дам покой". Това не значи: "Ела след смъртта", това значи: "Елате сега такива, каквито сте". Издигнете вашето съзнание до нашето съзнание и ще видите, че стоите там, където сме ние тази вечер, над всички смъртни ограничения, напълно свободни.

Мир, здраве, любов, радост и благоденствие са тук. Това са плодовете на Духа, Даровете на Бога. Ако ние гледаме към Бога, никаква беда не ще ни сполети и никакво зло не ще се приближи до нас. Ако ние гледаме напълно към Бога, ние сме изцелени от нашата немощ, в името на превъзходния закон - Исус Христос. Бог е между вас, дете на Безкрайния, Безсмъртен Дух. Безполезно е да треперите или да се отчайвате, безполезно е да се страхувате. От обятията на Вашия Творец сте произлезли. Духът на Всемогъщия Бог сътвори живата душа. "Преди да съществува Авраама, ние съществувахме".

Възлюбените синове на Бога сме ние сега, сънаследници с Христа. Същата сила е във вас, която е в Исуса. Това се нарича мантията на Духа. С правилното схващане на това е доказано, че няма разложение, нито болест, нито злополука, нито смърт, която може по някакъв начин да отнеме живота ви. Вие можете да привлечете тази мантия така близо около вас, че нищо не ще може да проникне, нищо не ще може да ви докосне. Всички разрушителни средства или сили сътворени някога от човека могат да се отправят към вас, въпреки това, вие ще излезнете невредими: Ако по някакъв начин външната форма трябва да бъде унищожена, тя веднага ще се превърне като духовна в същата форма. Това е по-добра броня, изработена от човек и вие можете да я използвате по всяко време без пари. Вие можете да вървите напред, деца на Живия Бог.

Исус призна това и Той можеше да се спаси от опитността на Голгота. Ако Той беше пожелал да използва Своята сила, неговите врагове не биха могли да Го докоснат, Той видя, че голяма духовна промяна става в Неговото тяло. И Той разбра, че ако това беше се осъществило между тези, които познаваше и обичаше без никаква външна промяна, много от тях не биха разбрали духовното значение, а още биха се придържали към личното. Той знаеше, че имаше силата да превъзмогне смъртта и желаше да покаже на онези, които любеше, че те притежават същата сила. Така Той избра пътя към Голгота, който те можеха да видят и виждайки щяха да повярват, Той също желаше да покаже, че беше така усъществува Своето

тяло, че ако неговите врагове отнемеха живота Му и поставят тялото Му в гробница и турят големия камък върху него (последното ограничение, което човек можеше да постави върху нея), Той още можеше да победи. Неговото истинско Аз можеше да отмести камъка и да възкръсне. Неговото истинско или духовно тяло е над всички смъртни ограничения.

Исус можеше да вземе своето тяло и да изчезне, но той избра да покаже, че когато духовното тяло е развито, никаква материална злополука или състояние не можеше да го унищожи, дори когато животът е отнет от другиго.

След Разпятието и Възнесението, Неговото тяло беше така съвършено развито духовно, че Той трябваше да издигне съзнанието на онези около себе Си до нивото, където те можеха да го видят, точно както ние сме длъжни да издигнем съзнанието на почти всички онези около нас, тази вечер. Когато жените дойдоха на гроба онази сутрин и намериха камъка отстранен и плащеницата лежеше настрана, дори те не Го познаха, докато той издигна тяхното съзнание до нивото, където те можеха да Го познаят. Тогава по-късно, когато двамата негови ученици бяха на път за Емаус, Исус се приближи и разговаряше с тях, и въпреки това те не Го познаха, докато Той не разчупи хляба с тях. По това време тяхното съзнание беше почти издигнато до нивото, където те можеха да го видят. Точно така, както когато Той се появи пред другите. Той дори вървя и говори с тях и въпреки това не Го познаха, защото тяхното съзнание още не функционираше на нивото, на което те можеха да Го познаят. В момента, когато тяхното съзнание се издигна или функционираше на нивото на неговото, те Го видяха. Тогава някои от тях разбраха духовното значение или действителността. Те видяха дълбокото значение на всичко това. Те знаеха, въпреки всичко това не повярваха в Него, защото те още не бяха достигнали нивото на съзнанието, където биха могли да видят или разберат скритото духовно значение.

Тогава булото на мистерията, свалено от човешкото смъртно разбиране, беше отстранено. "И завесата на храма беше раздрана на две отгоре надолу". Съзнанието, че смъртта е била победена, беше достигнато. Не само смъртта, но всички смъртни ограничения от човека можеха и щяха да бъдат превъзможнати чрез победата над тях или чрез издигане на нашето съзнание на нивото, на което те не могат да бъдат повече видени и следователно не съществуват. Ако това съзнание е обичано и грижливо отгледано, то ще просъществува.

Това беше откровението, което се яви на Яков, когато той лежеше на твърдия камък на материалното. Беше му открито, че онова, което е съзерцавано, е постигнато и това негово разбиране го освобождава от неговото материално робство. Това беше го накарало да поставя пръчки във водата, от която да пият кравите, като по този начин ги застави да родят пъстро поколение.

Ние можем така определено да поставим нашия идеал в безформеното, че той се оформя направо от неоформеното, това, което изглежда невидимо за човешкото съзнание. Водата за поене на кравите прилича на огледалото, през което образът, задържан в ума е отразен в душата, в дълбините и тогава задържан и изявен. Същото е и с приятелите, събрани тук тази вечер, само няколко от усърдните разбират и те продължават напред, развиват и вършат истинска Божия работа.

Други поставят добро начало, но скоро то изисква прекалено много усилия за преодоляване на първата стена от материализма. Те разбират, че е много по-лесно да се носят по течението и отпадат. Ние всички живеем във видимото, смъртно ниво на тази земя. Фактически, ние никога не сме напускали земята. Ние сега сме

невидими само за онези, които имат смъртно съзнание. За онези, които са на по-високо ниво на съзнание, ние сме винаги видими.

Всяко зрънце идея, поставено в душата, става истинска идея и по-късно получава мисловна форма в ума, за да се изпише във физическа форма. Съвършени идеи създават съвършенство. Обратното е също вярно. Както слънцето и земята произвеждат с готовност могъщото дърво или крехкото цвете, когато техните семена са посадени, така духът и душата съответстват на човек и онова, което той желае и онова, което е поискал с вяра, той го получава.

Онези, които са преминали от видимото чрез смъртта, се изявяват на същото душевно ниво, както когато са напуснали тялото, защото тленният разум функционира на душевно ниво. Това е причината на великата душевна сфера, която лежи между материалното, видимото и истински чисто духовното или чрез която всички очакващи да постигнат истинско духовното трябва да проправят своя път преди духовното да е разбрано. За да разберем духовното, ние трябва да се придвижим чрез духовното направо към Бога.

Смъртта освобождава душата само до душевното ниво и тя се изявява на същото духовно ниво, на което е била вътре, когато душата беше освободена от тялото. Този, който така преминава отвъд, не е разбрал, че има само един Дух, един Разум, едно тяло и че всичко е сътворено от този Единия и трябва да се върне при Него. Духът изпратен от този Единния Дух, както нашата ръка е част от нашето цяло, и никога вече, тя не се разделя от него. Така трябва целият дух или изява да бъде свързан заедно, за да бъде цялостен и съвършен.

"Те ще бъдат всички събрани заедно на едно място" означава, че ние ще разберем, че сме един израз на Божественото и всички сме от един източник - Бог. Това е изкуплението, знаейки, че ние сме създадени по образ и подобие на Бога точно като Него, т.е. образ на Бога, чрез който Той може да изяви идеала, който беше Си представил за нас.

Да сме готови Бог да се изяви съвършено чрез нас означава най-великия идеал, който Той беше създал, това е значението на "не моята воля, но Твоята, о Боже, да бъде!" Никой не може да се издигне над човешките мисли, без да върши Божиата воля, независимо дали той го върши съзнателно или несъзнателно."

Тук за момент беседата се прекъсва и един от групата попита за относителността на материята. Тя продължи по-нататък:

"Истинската дума е субстанция, относителността на субстанцията. Нека разгледаме за момент петте царства: минералното, растителното, животинското, човешкото и Божието. Ще започнем с материалното, най-низшето. Намираме всяка частица от минералното царство, изразяваща Единния живот, живота на Бога. Разделянето на частиците на минерала, свързани с елементите на въздуха и водата, са образували почвата, всяка частица още съдържаща оригиналния живот, живота на Бога. Това отстъпва място на растителното царство, за да дойде следващия по-висш израз на Бога. Тогава растението, всяка част от което съдържа този Единния живот, е отнела част от този живот от минерала, разм-ножила го е и го е умножила, това изразява едно стъпало по-високо към Божието Царство. То отстъпва място на животното, следвайки по-висшия израз на Бога. Тогава животното, всяка част на което съдържа Единния живот, е отнела част от този живот на растението, размножила и умножила и така изразявайки едно стъпало по-високо към Божието царство. Това отстъпва място на човешкото царство, следващия по-висш израз на

Бога. Тогава човешкото царство, всяка частица на което съдържа Единния живот, е отнела частица от този Единния живот от животинското царство и чрез изразяването му едно стъпало по-високо отстъпва място на Божието Царство, най-висшата изява чрез човека. Когато човек достигне това царство, той разбира, че всичко е сътворено от единствения източник, че всичко съдържа Единния Живот, Живота на Бога, и Той беше спечелил господството над всички материални неща.

Но не бива да спрем тук, защото всичко прогресира. Когато той стигне тук, ще разбере, че има да покорява още нови светове. Сега ние идваме до мястото, където разбираме, че всяко пространство или величина съдържа Единния живот, живота на Бога, че всичко е от Единния Източник и Субстанция. Тогава всички субстанции стават сродни или сходни. Не е ли така?"

Тук беседата завърши. Вечерята беше привършена и стаята беше разтребена. Последваха веселие и шеги, включително танци, песни с музика, дошла от невидимия хор, и всички заедно прекарахме много весело. Вечерта най-сетне завърши с музика и песни, невидимият хор стана видим, хористите вървяха между публиката и от време на време летяха точно над главите на присъстващите. Окончателният край беше изблик от музика, песни и смях с участието на всички присъстващи.

Това беше най-внушителната гледка, която някога сме наблюдавали.

Казаха ни, че ако бихме могли да бъдем тихи, можехме да чуем музиката на всички времена, обаче това стана само при случай, подобен на този, когато хорът придружава музиката. Ние пробвахме това няколко пъти след това и открихме, че можем да чуем музиката. Тя беше винаги тиха и много нежна, но никога нямаше веселия свободен звън на онази вечер, освен когато имаше повече Учители събрани заедно. Казаха ни, че тази музика е това, което се нарича ангелски хор. Те я наричат "симфония на души в акорд".

Постояхме в това село три дни и през това време научихме много неща от нашите приятели. Вечерта на третия ден те се сбогуваха с нас като ни казаха, че пак ще ни срещнат в нашата зимна квартира. След това изчезнаха.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

На другата сутрин напуснахме селото, придружени само от Емил и Жаст. Нашият обект беше едно село, което бяхме избрали за зимна квартира. Зимите в тази част на страната са доста тежки и ние искахме да си осигурим удобни квартири, преди да настъпи големият студ. Затова, както и за много други неща, нашите страхове не бяха много основателни, защото когато пристигнахме, намерихме удобни квартири, готови за нашето пребиваване.

Нашият път от селото водеше през платото, след това по едно извиващо дълбоко дефиле към вододелно било, където беше Второто укрепено село, което пазеше платото, през което бяхме минали. Стените на дефилето бяха от 200 до 500 фута височина и бяха отвесни, и свързваха планините, които се издигаха на височина от 2000 фута над планинския гребен, където пътят пресичаше вододелното било. На върха му се издигаха два големи скалисти хребета от всяка страна на една хоризонтална площ в продължение на около 5 акра. Тези два хребета бяха на около 600 фута разстояние един от друг. Стена с височина 40 фута беше построена срещу откритото място и така съединяваше двата скалисти хребета и образуваше ефикасна

бариера. Тази стена е широка 60 фута в основата и 30 фута широка на върха и беше построена така, че върхът образуваше пътека, върху която можеха да се търкалят грамадни скали, тогава се спускаше на земята от другата страна на стената, където се наклоняваше и се съединяваше с каменен наклон, до който минаваше път по посока към другата страна на вододела.

Имаше улеи, разположени покрай стената на разстояние от 100 фута, така че скалите можеха да пробият път достатъчно, за да разчистят основата на стената, преди да се сблъскат със земята. Когато те се удареха, щяха да се търкалят надолу по наклона, надолу по дефилето за около 4 мили, преди да могат да се спрат, ако не се раздробят на парчета от своята собствена скорост. Всичко това образуваше ефикасна отбрана, тъй като дефилето не беше повече от 500 фута широко на нито едно място в тези четири мили и беше достатъчно стръмно, за да даде голяма скорост на търкалящите се скали. Имаше също две места от всяка страна на дефилето, където скалите можеха да се откъснат и да се търкулнат надолу. Тези места бяха съединени с пътища, изрязани по продължение на планината от всички краища на стената. Имаше скали на разстояние около 12 фута една от друга, поставени по продължение на върха на стената, готови за непредвидена опасност.

Казаха ни, че не е ставало нужда да се използват някои от тях тъй като е имало само едно племе, което някога се е опитало да спечели достъп до селото без покана и е било унищожено от падащите скали, освободени от четирите пукнатини в скалите на дефилето. Първите скали, откъснали се по своя път надолу, освободили другите, докато лавина от канари се понесла надолу по долината, завличайки всичко пред себе си. Казаха ни, че канарите на върха на стената стояли там повече от 2000 години, защото не е имало война в тази страна от онова време до сега.

Разбрахме, че шестте къщи, съставляващи селото, бяха построени в стената на три етажа височина с хоризонтални покриви, заравнени с върха на стената. Качването ставаше по стълби, водещи нагоре през всеки етаж до покрива на всяка къща. Отвори за прозорци бяха оставени в стената на третия етаж. Те гледаха надолу към дефилето. Пътят можеше да се вижда през тях и от върха на стената.

Настанихме се удобно за през нощта в третия етаж на една от тези къщи. След ранната вечеря отидохме на покрива, за да наблюдаваме залеза на слънцето. Бяхме там само няколко минути, когато един мъж около 50-годишен се изкачи по стълбите на покрива. След като ни беше представен от Жаст, той се присъедини към разговора. Скоро разбрахме, че той живее в селото, което бяхме избрали за нашите зимни квартири, и беше на път за там. Предполагахме, че пътуваше както нас, и го поканихме да се присъедини към нашата група. Той ни благодари и каза, че може да вземе това разстояние много по-бързо, отколкото ние. Той каза, че е спрял в селото, за да се види с роднина, и ще бъде у дома си още същата вечер. Тогава разговорът премина към храма, който ние тримата бяхме посетили заедно с Емил и Жаст. Този човек говореше тихо и каза: "Видях ви както седяхте на стената на храма онази нощ". Тогава той продължи и предаде съня или видението точно както то се яви на мен и така както беше предадено в тази книга. Това беше изненада за мен и моите другари, тъй като аз бях споменал случилото се пред тях. Този човек беше напълно чужд за нас, въпреки това той разказа всичко така живо, като че ли самият беше го видял.

Тогава той продължи: "На вас ви беше показано точно същото, което беше показано и на нас, че човек идва в съединяване толкова дълго, колкото той

съзнателно разбира това и използва силата и господството правилно. В момента, когато човек със своето човешко "аз" схвана дуалистичните сили, започна да вижда дуалистично. Той започна да злоупотребява с тази сила и създаде двойственост, защото човек е със свободна воля да действа и създава това, което съзержава. Тогава настъпва несходство и голямо разделение и това го следва по цялата земя. Но настъпва промяна. Несходството беше почти достигнало своя край и човечеството разбира, че всичко това произлиза от един Източник. Разбирайки това, сега хората се сближават все повече и повече. Човек започва да разбира, че всеки друг човек е негов брат, а не враг. Когато разбере това напълно, той ще осъзнае, че е точно така. Всички произлизат от един Източник и всички трябва да се върнат към този Източник и да станат действително братя. Тогава той ще бъде в небето и ще разбере, че небето означава вътрешния мир и хармония, създадени от човека точно тук на земята. Тогава той ще знае, че сам прави своето небе или ад, както сам си избере. Той ще знае, че Бог живее вътре в него и във всичко около него, във всяка скала, във всяко дърво, във всяко растение, във всяко цвете и във всяко сътворено нещо. Ще знае, че Бог е в самия въздух, който той диша, водата, която пие, парите, които изразходва. Ще знае, че Бог е Субстанцията на всички неща. Когато той диша, той диша Бога толкова, колкото диша и въздуха, когато поема храната, той поема и Бога толкова, колкото и храната.

Не е наше желание да образуваме нови култове или секти. Ние чувстваме, че църквите, които са основани днес, са достатъчни и че те са разумни центрове за достигане и помагаме на хората да реализират Бога чрез Христа във всичко. Онези, свързани с църквите, трябва да разберат, че църквата представлява единственото нещо, Христовото съзнание в цялото човечество.

По какво тогава се различава една църква или общество от друго?

За да съществуват днес различни идеи, това се дължи напълно на човешкия смъртен ум. Вижете това несходство до какво е довело: големите войни, прекомерната омраза между народите и дори между семействата. Това е така, защото една църковна или друга организация е мислила, че нейното верую или доктрина са били по-добри, отколкото онези на другата. Въпреки това, в действителност те са еднакви, защото всички те водят към едно и също място. Не е възможно всеки един да има свое собствено небе, защото ако има такава, тогава, когато човек спазва всички закони на своята църковна организация и е готов да получи своята награда, ще бъде принуден да прекара остатъка от своето съществуване, търсейки през мъглявината на небесата специалното небе, за което е определен. Църковните организации и онези, свързани с тях, с всеки изминат ден се доближават все повече и повече. Ще дойде времето, когато те ще се съединят в едно. Когато всички станат едно, няма да има нужда от организация.

Въпреки това грешката не лежи напълно в църковните организации. Малко хора разбират какво действително им дава живота. Ние намираме по-голямата част от хората да се люшкат през живота недоволни, заслепени, смазани и несигурни. Човек трябва да се научи да овладява живота и да започне да се изявява от своя собствен житейски център целенасочено, с определено действие, даровете, които Бог му е дал. Всеки трябва да разгърне своя собствен живот. Не е възможно един да живее за другия. Никой не може да изрази вашия живот за вас, никой не може да каже как вие трябва да изявите вашия собствен живот. Тъй като Отец има живот в Себе Си, така той е дал на Сина да има живот в себе си. Човешката душа не може да постигне

това и така се люшка, защото единствената цел на живота се разкрива като привилегия и възможност от изявяване на Бога вътре в себе си. Защото човек е и ще бъде Божествения образ и подобие на самия него, това е Божията цел на човека. Да се изяви това, което Бог е предопределил за него. Това е великата цел в живота на човека. Припомнете си какви мъдри слова каза Исус на учениците Си, когато бяха на планината. Неговото съзнание беше пробудено за това реализиране и Той беше утвърден в това високо решение, че човек може да разгърне пълнота на сила само когато има истински идеал и истинска цел в живота. Семето може да започне да расте само когато е здраво посадено в земята. Божията сила отвътре може да създаде истинско желание, само когато е здраво вкоренена в душата на човека. Ние всички трябва да знаем, както Исус знаеше, че първият духовен импулс към изявяване е определеното желание да се изяви.

Исус каза: "блажените са низшите духом", разбирайки, че всяко ограничение в живота, което може да създаде желание в индивида да се издигне по-горе от ограничението и да се освободи от него, е добро. Той разбра, че нуждата от това е пророчеството на изпълнението. Той гледаше на всяка нужда като почва, подготвена за семе. Ако семето беше посято, а после му беше дадена възможност да расте, то щеше да израсне и да задоволи нуждата. Нужда или желание в разгръщането на живота е криво разбиране. Някои велики учители учат, че то трябва да се премахне от сърцето. Исус каза: "Горко на вас, които сте задоволени." Ако вие сте задоволени, вие сте в застои. За да имаме пълен досег с живота, ние трябва да търсим във всеки момент да изявим напълно живота. Желанието е подтикът към него. Изнурен от пълзене в праха на земята, човек копнее да лети и този копнеж го подтиква да открие проявяването на закона, който ще му даде възможност да се издигне над своите сегашни ограничения. Откривайки това, той може да отиде навсякъде, където пожелае, без да мисли за времето и разстоянието. Казано е, че човек предполага, а Бог разполага. И обратното е вярно, защото Бог предполага и човек разполага, ако човек е така разположен, той може да върши всичко, което Бог върши. Не може ли синът да върши това, което Отец е вършил?

Неуспехът да се задоволяват външните неща води душата до търсене на силата вътре в себе си. Тогава индивидът може да открие себе си. Трябва да се знае, че вътре в него лежи цялата сила за задоволяване на душата, за да бъде изпълнена всяка нейна нужда и желание. Това знание може да дойде, но може и да не дойде, докато индивидът е тласкан от ударите на живота да търси това вътрешно място на мир и покой. Когато той знае, че "Аз Съм" е изпълнението на неговото желание, то е изпълнено. Безумие е да виждаме изпълнението на своето желание извън Бога. Но същевременно развиването на "Аз"-ът подпомага това развитие.

Тогава какво осъзнаване, какво пробуждане е да разбере човек, че "Аз съм". Да разбере, че вътре в него е силата на субстанцията и интелигентността, от които всичко получава формата и да знае, че в момента, когато определена истинска идея на желание може да бъде смислено оформена, силата, интелигентността и субстанцията на духа трябва да се излеят върху нея и да я осъществят. Не са ли това съкровища на небето, които ние не сме видели?

Тук в неоформеното лежат безгранични съкровища, скрити вътре в самите нас. Колко ясно е това за този, който е намерил бисера. Тогава мислете, "търсете първо Царството Божие и неговата правда и всичко останало ще ви се прибави". Причината за тяхното прибавяне е, че те са направени от самата есенция на Духа. Съзнанието

трябва първо да намери Духа преди да може то да оформи желаното нещо. Пробуденият човек възприема творческия принцип вътре в себе си. Тогава той вижда в неговото разбиране, неговото жизнено благовремие. Той има поглед и съзнава своите възможности и невъзможности, които лежат пред него. Със съзнанието, че творческата сила лежи вътре в него, той си припомня съкровено желание. Това става идеала или формата, която извлича сила и субстанция, за да изпълни формата. "Аз виждам" е възприятието на душата. Това е обещаната земя, съновидението става действителност, към което душата се стреми чрез вярата. Въпреки че то не може да бъде още съзнателно притежаване, то трябва да се създава във видима форма, както човек изпълнява закона. Горчиви те опитности може да се посрещнат и да се преодолеят. Това обаче прави душата достойна за изкуплението. Разбирайки видението като Обещаната земя, идеал, който трябва да се реализира или да стане истински, сега душата вижда само доброто, обекта на своето желание. Тук не трябва да има никакво безпокойство, нито колебание, защото ще бъде фатално. Човек трябва да бъде верен на своето видение и да се стреми към него. Това видение е типично и така необходимо, както планирането и спецификацията на здание. Човек трябва да бъде верен на видението, както строителят е верен на плановете и спецификациите, които архитектът е направил. Всичко, освен истината, трябва да бъде премахнато.

Всички велики думи са верни на своето видение. Всичко, което е създадено, първо беше видение, идея, семе посадено в душата, откъдето може да се развива и оформява. Тези души никога не позволяват неверието на другите да им повлияе. Те са готови да се жертват за своето видение, те са верни на това видение, те вярват в него и то е такова, каквото го вярват. Исус останал верен и твърд на своето видение. Когато индивидът тръгва за обещаната земя, страната на тъмнината трябва да се изостави, да се забрави. Той трябва да напусне тъмнината и да тръгне към светлината. Не е възможно да се върви и да се стои едновременно. Той трябва да забрави нещата, които не желае да си спомня и да помни само нещата, които желае да задържи. Едното е така съществено, както и другото. Видението само трябва да бъде запомнено, ако той желае то да се изпълни. Той трябва да помни като държи в ума си видението, което желае да възпроизведе отново, трябва да не помни или да се откаже да помни онова нещо, което не желае да възпроизведе наново. Всяка идея, мисъл, дума или действие, трябва да бъдат еднакви с видението, за да ги постигне. Това е истинското съсредоточаване в посвещение и централизиране на силите върху същественото. Това означава да обичаш идеала. Идеалът може да бъде изпълнен само чрез любовта. Любовта прави идеала реален.

Ако отначало не успее, човек трябва да бъде решителен и настойчив. Това е упражнението на волята, повикът на собственото доверие, изразът на вяра, насочваща силата към идеала. Идеалът никога не може да бъде достигнат без такава съзнателна посока на силата, без такова упражнение на волята. Би било фатално за идеала, ако волята също не беше идеал. Волята трябва да притежава същото качество, както идеалът трябва да служи. Ако волята не притежава желанието да служи, силата, която волята желае да отправи, не може да се освободи от душата. Да желаеш да ти служат обръща течението на живота против самия теб. Желанието да служиш запазва течението на живота да тече през тебе и те държи в състояние на излъчване. Служенето дава цел на видението, то излъчва в живота любов. Как може да се изяви, освен ако тече през Единния, изразяващ живот? Ако тече през

съзнанието, целият организъм отговаря, всяка клетка се стимулира от Любовта, която тя изразява. Тогава тялото е в хармония, душата става лъчезарна, умът става просветен, мисълта става проникателна, блестяща, жива, определена. Словото става положително, истинско, творческо, плътта се подновява, пречиства и съживява. Делата са в пъпен порядък, всички неща приемат своето истинско състояние. "Аз съм" се изразява чрез "Мене". Тогава "Мене" не може повече да подтиква "Аз съм". Ако тялото не се подчинява на духа, ако може да изяви Духа Съзнателният ум трябва да търси и да желае Духа, за да научи силата на Духа. По този начин индивидът се научава да разбира, че Духът е изпълнението на нуждата. По никакъв друг начин не може да му се даде по-висш израз, както когато му се дава възможност да изпълни нуждата на други. Раздаването за другите е това, което отваря съкровищницата на Духа. "Аз желая да служа" е, което отваря Божията безгранична съкровищница за всичко и довежда до реализирането на душата.

Душата се връща в дома на Отца, щом като е пожелала да служи. Блудният, който служи, става чествания син. Наемникът, който се храни с жълъди става принц на царския дом, в дома на своите собствени възможности. Той познава Божията Любов, разбира и приема дара на своя Баща. Никой, освен Сина не може да получи този дар. Никой слуга, никой наемник не може да изпита радостта на синовното наследство. Слугата винаги се стреми да придобие. Синът винаги е наследил и наследява онова, което има бащата. Когато знаем, че принадлежим към дома на бащата, че сме наследници на всичко, което Бащата има, тогава започваме да живеем както Бащата желае да живеем. "Ето сега ние сме Синове на Бога". Съзнанието за синовност води към изпълнението, съзнанието на слугата води към липсата. Ние ще намерим изпълнението на всяко желание на сърцето от Бащата, щом като изпълняваме ролята на сина в мисъл, слово и дело. Ще открием, че Божиите синове са свободни".

Тук беседата завърши. Казано ни беше, че ще се видим отново през зимата от нашето пътуване.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Напуснахме селото на следващата сутрин. Три дни пътувахме през неравна планинска местност, толкова рядко населена, че бяхме принудени да разпъваме палатките си всяка нощ. Не бяхме взели никакви хранителни продукти за пътуването. Въпреки това, когато имахме нужда от храна, тя винаги беше под ръка, разпределяхме я и забелязвахме, че след всяко хранене винаги оставаше по-малко от нея.

На третия ден вечерта стигнахме началото на широка долина, през която трябваше да пътуваме, за да стигнем селото, нашата крайна цел. Оттам пътят ни водеше през плодородна и добре населена долина. Бяхме избрали това село за нашата зимна квартира, защото беше разположено в самата вътрешност на страната. Чувствахме, че ще ни даде желаната възможност да влезем във всекидневен по-продължителен контакт с местните хора. Много от тези, които бяхме срещали по различни места, живееха в това село и имахме безброй сърдечни покани за гостувания. Предчувствахме, че от престоя ни в това село през зимата, щяхме да имаме прекрасна възможност да наблюдаваме отблизо техния всекидневен живот.

Стигнахме в селото на 20 ноември и направихме няколко кратки пътувания

оттам, докато падна снегът и пътуването стана трудно. Бяхме настанени в много удобни квартири, хората бяха любезни и ние се пригответе да заживеем живота на селото. Всички домове бяха широко отворени за нас. Тук не съществуваха ключалки, защото хората един другото се имаха за братя.

По това време бяхме поканени да използваме дома на една от забележителните жени, която живееше в това село и която бяхме срещнали преди. Чувствахме се удобно настанени и не беше необходимо да я безпокоим. Тя настояваше, че това няма да бъде безпокойство. Така ние се настанихме в нейната къща с багажа и тя стана наш дом през остатъка на нашия престой. Никога няма да забравя първата ни среща с тази жена. Срещнахме се в малко градче близо до границата. Когато тя ни беше представена ние помислихме, че това е 18-годишна красавица. Може да си представите каква беше нашата изненада, когато ни казаха, че тя е на 400 години и е една от любимките на Учителите. Целият ѝ живот беше прекаран в работа. По време на първата ни среща бяхме във всекидневен контакт с нея близо две седмици, но нейната истинска същност опознахме, когато пребивавахме в нейния дом. Едва тогава разбрахме защо хората толкова много я обичат. Беше невъзможно тя да не бъде обичана и уважавана. Ние живяхме в дома на тази дама и се хранехме на нейната трапеза от последния ден на декември до април. Имахме достатъчно възможност да наблюдаваме нейния домашен живот и този на другите хора в селото и разбрахме, че нейния живот е идеален. Колкото повече се срещахме с тези хора, толкова повече ги обиквахме и уважавахме. Имахме възможност да потвърждаваме всичко, което те ни казаха относно своята възраст чрез ръкописи, които не можеха да бъдат опровергани повече, отколкото нашите документи за самоличност.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТИ ЧЕТВЪРТА

Времето се приближаваше към последния ден на декември и годината идваше към своя край. Бяхме забелязали, че някои от хората се събираха за единствения церемониален случай, в който Учителите вземат участие фактически сами. Всеки ден ние бяхме представяни на непознати. Всички говореха английски и ние започнахме да се чувстваме като част от живота в селото. Един ден ни се каза, че събитието щеше да стане срещу Нова година вечерта, ние също бяхме поканени да присъстваме. Казаха ни също, въпреки че това събитие не беше за външни лица, то по никакъв начин не е тайно събиране. Нито едно от техните събрания не беше частно. Събирането беше за онези, които бяха започнали работа. Те бяха я поели усърдно и бяха отишли достатъчно далече, за да разберат, че желаят да живеят живота на онези, които бяха приели по-висшето съзнание и бяха разбрали какво означава това в техния живот. Това някои наричаха "Пиршество на Пасхата". Тези събрания обикновено бяха провеждани на някое определено място през това време на годината.

Утрото на деня, определен за събирането, се зазори светло и ясно, термометърът показваше под нулата, ние бяхме много нетърпеливи, защото чувствахме, че тази вечер щяхме да прибавим нещо ново към многото интересни опитности от пътуването. Пристигнахме на определеното място в определения час и намерихме събрани 200 души. Стаята беше осветена по същия начин, както онази споменатата преди време и беше много красива. Казаха ни, че хубавата млада дама,

която беше наша домакиня, щеше да ръководи службата. Няколко минути след като бяхме седнали, тя влезе в стаята и всички за сетен път се удивихме на нейната младост и красота. Тя носеше красива бяла дреха, но не правеше никакъв опит да подчертае това.

Жената пристъпи тихо към малкия подиум и започна своето слово: "Ние сме се събрали тук тази вечер с желанието да навлезем в по-дълбокото значение на преминаването от по-низше към по-висшето съзнание. Ние приветстваме онези от вас, които са готови за това.

Отначало вие ни следвахте, водени от интерес към нещата, които сте видели да вършим и на които вие отначало гледахте със страхопочитание и учудване, приемайки ги за чудеса. Ние знаем, че сега се научихте да гледате на тези неща като на всекидневни случки от живота, начина ни на живот като на живот, който трябва да се живее, обикновен всекидневен живот, който Бог желае да живеем всякога. Сега вие сте доволни, че не сме извършили никакви чудеса. Вие съзнавате истинското духовно значение на това, което вършим. Съзнанието, което функционира от истинското духовно ниво, винаги тълкува всички форми в границите на идеала скрит под тях. Тогава голямото вътрешно значение е открито и няма никаква мистерия. Следователно никакво чудо, нищо свръхестествено няма. Това преминаване от по-низшето към по-висшето съзнание означава отхвърляне на материалното, където всичко е дисонанс и дисхармония и вземайки и възприемайки Христовото съзнание, в което всичко е красота, хармония и съвършенство. Това е естествения начин на живот, начинът който Бог вижда да живеем и начинът толкова красиво посочен като образец от Исус тук на земята. Другият, собственият начин, е неестествен, труден начин. Когато ние го разберем, той е толкова лесен и така естествен да се живее, това е Христовия начин. Тогава ние влизаме в Христовото съзнание.

Масите са сервирани за нас, това е единственият случай, при който се събираме заедно за пиршество, това не е пиршество, като онези, които човек може да мисли. Това е пиршество за реализиране и осъществяване, символизиращо преминаването от смъртното към Христовото съзнание днес по целия свят. Ние вярваме, че някой ден всички Божии чада ще седнат на такова пиршество с истинското разбиране на неговото значение.

Пред нас тази вечер ние ще имаме неколцина от тези, които така са усъвършенствали своите тела, че могат да ги вземат със себе си в Небесните селения и там да получат най-висшите учения. Те всички живяха известно време тук, във видима форма. След това отминаха и взеха своите тела със себе си на място в съзнанието, където са невидими за физическите очи. Ние трябва да издигнем нашето съзнание до Христовото съзнание, за да разговаряме с тях. Но, онези, които така са усъвършенствали своето тяло, че могат да го вземат в това Небесно Селение, могат да се върнат при нас и да си отидат, когато пожелаят. Те могат да дойдат и да учат всички, които възприемат тяхното учение, да се появяват и изчезват по свое желание. Те са които, идват и ни учат когато сме готови да приемем инструкции, понякога интуитивно, а понякога чрез личен контакт. Петима от тях ще разчупят хляба с нас тази вечер. Сред тяхима една особено обичана от нас. Това е майката на един от нас, която е живяла между нас (това беше майката на Емил). Сега да седнем около масите.

Светлините бяха замъглени за миг и всички седяха съвършено тихо с наведени

глави. Тогава светлините светнаха и петимата застанаха в стаята, трима мъже и две жени. Всички бяха облечени в бяло и бяха чудно красиви с мек пламък светлина около всеки един. Те вървяха тихо напред и всеки седна на установеното свободно място начело на всяка маса. Майката на Емил зае мястото начело на нашата маса с нашия началник от дясната ѝ страна и Емил отляво, След като петимата бяха седнали, хранителните продукти започнаха да пристигат. Беше обикновена храна, състояща се от хляб, зеленчуци, плодове, орехи, но всичко беше много вкусно. Разговорите, които се водеха бяха главно наставления за онези, които се бяха събрали за случая. Те се даваха на роден език и се превеждаха от Жаст. Аз няма да описвам тези разговори, тъй като по-голяма част от тях са вече дадени.

Майката на Емил беше последният говорител и говореше на съвършен английски език. Думите ѝ бяха тези: "Ние използваме всеки ден сили, които смъртният човек приема със смях. Ние, които сме привилегировани да виждаме и използваме тези сили, вършим всичко, което можем, за да видят хората какво те отстраняват от своя живот чрез мислите, които имат за съвършените неща, които са под ръка готови и чакащи да се овладеят. Щом като тези сили са овладяни или усвоени от човека, те ще станат много по-реални и живи, отколкото онези неща, към които човек се придържа така отчаяно във физическия свят. Придържа се, защото могат да се видят, да се почувстват и да се манипулира с тях или да бъдат в контакт чрез ограничените човешки сетива. Вие ще забележите, че всички наши удобства в тази стая и онези, които вие имате като светлина и топлина и дори нещата, които вие ядохте, са приготвени от едни и същи сили. Вие може да ги наречете светлинни лъчи или каквото желаете. Ние ги виждаме като велика всемирна сила, която когато е в контакт с човека, ще работи за него много по-ефикасно, отколкото парата, електричеството, газта или въглищата, при това не я наричаме една от най-великите мощности или сили.

Тази сила не само ще достави цялата нужна енергия за човека, но също тя ще снабди топлина за задоволяване на всички негови нужди през всяко време и на всяко място, без консумация на един фут гориво от какъвто и да е вид. Тази сила е съвършено безшумна и ако човек може да се свърже с нея и да я използва, тя ще спре голяма част от шума и смущението, които сега изглеждат неизбежни. Тази мощност е точно под ръка около нас, чакаща човека да се свърже с нея и да я използва. Когато той се свърже с нея и я използва, ще бъде много по-просто, отколкото апарата или електричеството. Тъй като човекът може да направи това, той ще разбере, че всички сили и мощности, които той е изнамерил със своя човешки разум са само средства. Той е мислил, че самият ги е създал и по този начин е създал само това, чрез което може да влезе във връзка със своите сетива.

Човек е създал само несъвършени неща, докато човек ако би могъл да види, че всички неща са на Бога и от Бога се изразяват чрез него, всички неща, които той създава, щяха да бъдат съвършени. Човек имайки свободна воля, е избрал трудния начин, и вместо да разбере своята синовност с Бога и да използва всичко, което Бог има, той ще продължи по същия труден път, докато най-после бъде принуден да разбере, че наистина има и трябва да има един по-друг начин. Той евентуално ще знае, че Божият начин е единствения начин. Тогава ще изяви съвършенството, което Бог вижда, той да изразява сега. Не виждате ли как вие трябва да се насочите към Отца вътре във вас, извличайки всичко добро от Него и как всяка сила на вашата същност трябва да действа от Божественото? Началото на всяка изява е Бог Отец

във вас, иначе Бог не би могъл да се изрази или изяви.

Тук един от нашата група попита каква мощност или сила имат нашите мисли и думи върху нашия живот.

Тя протегна ръката си за момент и върху нея лежеше малък предмет.

Тя каза: "Позволете ми да пусна това камъче в тази купа с вода. Вие виждате, че вибрациите, подчинени от идването на камъчето в контакт с водата се разпръскват от онзи център в постоянно разширяващи се кръгове, докато стигат края на купата или външния край на водата, където за окото изглеждаше, че те губят своята сила и губят онова, което действително става. Да, те губят своята сила и спират. Онова, което действително стана е това. Щом като вибрациите стигат границите на водата, те започват своя обратен път до мястото, където камъчето влезе във водата и те не спират докато стигнат онзи център. Точно това представлява всяка мисъл или слово, което мислим или говорим. Мисълта или думата поставят в движение известни вибрации, които излизат и продължават във все по-широки кръгове, докато преминат във всемира. Всяка мисъл или дума, които мислим или говорим, дали е добра или лоша се връща при нас така сигурно, както ние я изпращаме. Това връщане е съдният ден, за който се говори в нашата Библия. Всеки ден ще бъде съден ден. Присъдата ще бъде добра или лоша, тъй както всяка изпратена дума или мисъл е добра или лоша. Всяка идея (мисъл или дума) става семе. Тази идея-семе изпратена, посадена в душата (запазена в ума), става възприятие, което по-късно ще се създаде или изяви във физическа форма. Мисли или идеи на съвършенство носят съвършенство, създават съвършенство, мисли или идеи на несъвършенство, създават несъвършенство.

Слънцето и земята съединени ще произведат с еднаква духовност и могъщество смокиновото дърво или най-малкото цвете. Семето е посадено. По този начин душата и Духът отговарят на повика на човека и на това, което той иска чрез дума или мисъл, той го получава. Единственото нещо, което е откъснало човека от небето е неясната материална мисъл, която човекът е създал около небето и това е създало мистериозността, която обикаля всички святи неща. Онези, които създават своите различни църковни организации са намерили за удобно да заобикалят Божиите неща с мистерия, като са се надявали да подчинят по-лесно хората. Но всичко, което сега откриваме е, че дълбоките Божии неща са истинските прости неща на живота. Ако не е така, каква е ползата от това? Всички разбират, че църквата символизира Христовото съзнание в човека, Божия център на човечеството. Погледнете огромния брой на неправовърни организации, изникващи на всяка крачка. Макар и разпръснати сега, те са принудени да стигнат до Единния. Не става ли това, за да бъдат доведени църквите до истинското разбиране? Да съзнават идеала, вместо да боготворят идола, който е бил построен от човешката мисъл. Ние, които сме усъвършенствали нашите тела, така че можем да ги вземем със себе си където пожелаем, сме привилегировани да видим и да бъдем в това, което се нарича небесно Селение. Това Селение е известно на много като седмо небе. Това Селение се смята за най-голямата мистерия на мистериите. Няма никаква мистерия, ние само сме достигнали място в съзнанието, където можем да получим най-висшите учения, мястото, където Исус е днес. Това е мястото в съзнанието, където знаем, че като отстраним тленното, можем да приемем безсмъртното. Където знаем, че човекът е безсмъртен, безгрешен, вечен, неизменен, безплътен, тъй както е Бог и тъй както Бог вижда човека. Място, където знаем истинското значение на Преображението,

където можем да общуваме с Бога и да Го видим лице с лице. Място, където знаем, че всички могат да дойдат, да получават и да бъдат такива, каквито сме ние. Ние знаем, че скоро съзнанието на всички ще се издигне до нивото, където можем да говорим с тях лице в лице и да се виждаме очи сочи. Нашето изчезване от техния поглед е само издигането на нашето съзнание над смъртното и чрез това ние ставаме невидими само за онези с човешко съзнание. Ние разглеждаме три събития от човешкия живот. Първото събитие, което се е случило много отдавна, това е което ни представя раждането на Христовото съзнание в човека чрез раждането на бебето Исус. Тогава ние виждаме да идва другото, когато вашата велика нация приеме и разбере Христовото съзнание. Тогава ни е приятно да се върнем на третото и последното - най-великата от всички блясъци, второто и последно то идване на Христа, когато всички ще познаят и ще приемат Христа вътре в себе си и ще живеят и ще се развиват в това съзнание, и ще растат както лилиите растат. Това е изкуплението.

Когато тя завърши словото си невидимият хор започна да пее. Отначало стаята беше изпълнена с музика, която завърши с тържествена погребална песен. Тогава за момент настъпи тишина и хорът подхвана весела песен. Всяка строфа завършваше със силен шум като удар от голяма камбана. Това продължи докато прозвъняха 12 удара и ние внезапно разбрахме, че е полунощ и Новата година беше настъпила.

Така завърши нашата първа година стези прекрасни хора.